

இராமனைத் தரிசிப்போம்

6 காண்டம்
அறிஞர்
கட்டுரை

AC No: 1251

R 65.9

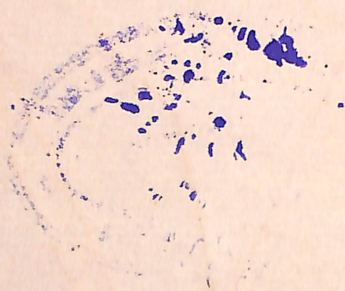
வெளியீடு

கம்பன் கழகம்

இராஜபாக்ஷாயம்

இராமனைத் தரிசிப்போம்

1251
Acc-No: 1251
R6519
KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAUKUDI
(PHONE: A1-436846)

உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகு இலா வினையாட்டு உடையார் — அவர்
தலைவர் ; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

வெளியீடு :

கம்பன் கழகம், இராஜபாளையம்.

1982-

3/2

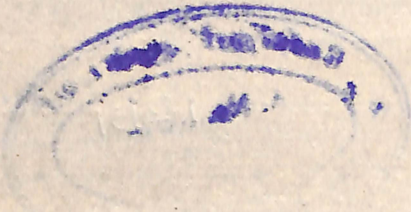
முதற் பதிப்பு : 1982

பதிப்புரிமை :

கம்பன் கழகம்

இராஜபாளையம்

விலை ரூபாய் மூன்று

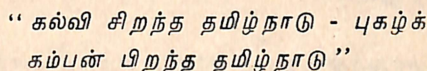

கிடைக்குமிடம் :

என். எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா
பொதுச் செயலர், கம்பன் கழகம்
'சோலை'

6, தாண்டல் கந்தசாமி ராஜா தெரு
இராஜபாளையம் - 626 117.

பாடினார் இன்றைய நூற்றாண்டு விழாக் காணும்

அவர் கனவு நனவாகும் வண்ணம் “தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்ய” இராஜபாளையம் பல இலக்கிய மன்றங்களை நிறுவி யுள்ளது.

அவ்வழியில் “கம்பன் கழகம்” 25—10—80 ஆம் நாள் உருவெடுத்து உயர்நடை போட்டு வருகிறது.

மேடையிலுள்ள அமைத்து மேன்மைச் சொல்லாற்றல் வல்லார் தம்மை அழைத்துச் செவியின்பம் நல்கி வந்துகொண்டிருக்கும் கம்பன் கழகம் “ செவிநுகர் கணிகள் ” என்ற கம்பன் கருத்தைக் கைப்பற்றி களிப்புறச் செய்து வருகிறது.

ஒருவர் தாம் அறியாமல் நற்பண்பை மேற்கொள்ள, உள்ளத்தில் பதிந்து உணர்த்தும் ஒப்பற்ற தன்மை வாய்ந்தன இலக்கியங்கள் ! அநிலும் தமிழுக்குக் கதியான கம்பராமாயணம் கதை அமைப்பிலும் பாத்திரப் படைப்பிலும் தன்னை மிஞ்ச இயலாத மேன்மை மிக்கது.

கம்பராமாயணப் பாத்திரங்கள் பலவற்றுக்கும் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றினாலும் உயர்நிலை அடைவது திண்ணம்.

இக்கருத்தைக் கருதியதாலேயே பேசும் கருத்து மறந்தாலும், மனதில் பிரியாதிருக்கும் பான்மை கருதி மலராக, என்றும் மணக்கும் மலராக இலக்கிய வெளியீடுகளைக் கம்பன் கழகம் வெளியிட முன் வந்தது.

அவ்வரிசையில் இது இரண்டாம் மலர்.

இராமன் ! தலையாய பண்மினன் ; பெற்றோர்க்கினிய பெருந்தவப்
பிள்ளை ! பேணும் தம்பியர்க்குப் பெரியோன் ! உயிர் காக்கும் தோழன் !
உத்தம மனைவிக்கு உண்மையானவன் ! பண்மில்லாப் பகையழிக்கும்
பார்த்திபன் ! அடைக்கலம் அளித்தருளும் அண்ணல் !

எண்ண இனிக்கும் எழிலான இராமன் திருக்குணத்தை என்றும் படித்து மகிழ், மொழியியற் புலம் சான்ற ஆறு அறிஞர்கள் எங்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கத் தந்த ஆறு காண்டக் கட்டுரைகள் ! அனைத்தும் இராமன் பற்றிய கருத்துப் பெட்டகங்கள் ! இம்மலரில் தொகுக்கப்பெற்று மாலையாகத் தரப்பெற்றுள்ளன.

வருகின்ற காலத்தில் வளம் சான்ற மற்றப் பாத்திரப் பண்புகளும் மணிப் பேழையாக மனங்கவர வெளியிட எண்ணியுள்ளோம்.

இம்மலருக்கு ஆறு காண்டத்திற்கும், ஆறு இதழ்கள் என ஆறு கட்டுரைகள் உருவாக்கிய முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய உத்தம அறிஞர்கள் திருமிகு கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்கள், திருமிகு பன்மொழிப் புலவர் மு. கு. ஜகந்நாத ராஜா அவர்கள், திருமிகு கல்விக்கடல் கம்பராமன் அவர்கள், திருமிகு புலவர் க. வே. இராமநாதன் அவர்கள், பேராசிரியர் திருமிகு மா. பா. குருசாமி அவர்கள், திருமிகு அருட்கவி அரங்க சீனிவாசன் அவர்கள் ஆகியோருக்கு கம்பன் கழகம் நன்றி தெரிவிக்கின்றது.

மலர் மலர, உர நன்கொடை உதவிய, வண்ணமுடன் வடிவம் பெற வழங்கிய வள்ளல்களுக்கு வாழ்த்துக்களோடு பணிவான நன்றியைக் கம்பன் கழகம் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

கருத்தமைந்த அட்டை வண்ண அழகான ஓவியம் தீட்டிய ஓவியர்மணி சிவகாசி திரு எஸ். குற்றலம் அவர்களுக்கும், அச்சுக்கு அழகூட்டி அமைத்துத் தந்த சீனிவாசா அச்சகத்தார்க்கும் கம்பன் கழகம் நன்றி தெரிவிக்கின்றது.

“பொங்கு தாமரைப் பூவணய பொலிவான முகத் திராமனைப் பார்ப்போம் ! படிப்போம் ! பரவுவோம் ! உள்ளத்திற் பதிப்போம் ! இராமனாக வாழ்வோம் ! ஏற்றம் பெறுவோம் !

அன்புசால்,
என். எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா,
குன்றக்குடி பெரிய பெருமாள்,
பொதுச் செயலர்கள்,

“கம்பன் புகழ்பாடிக்

கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம் !”

பால காண்டம்

இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம்

மன்றலின் வந்து, மணத்தவிசு ஏறி,
வென்றி நெடுந்தகை வீரனும், ஆர்வத்து
இன் துணை அன்னமும், எய்தி இருந்தார் ;
ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்.

கட்டுரையாளர்

கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன்

உலகம் யாவையும் போற்றுமாறு
 அயோத்தி மாநகரில் அரசாண்ட
 தயரதச் சக்கரவர்த்திக்கு அருந்தவப்
 புதல்வனாய் அவதாரம் செய்கிறான் இராமன்.

கல்வி கேள்விகளில் திறம் பெற்று, படைப்
 பயிற்சியால் உரம் பெற்றிருந்த இராமனை,
 விசுவாமித்திர முனிவன், வேள்விச் சாலையைச்
 காப்பதற்காக அழைத்துச் செல்கிறான்.

தாடகை வதைபட்ட பின், மிதிலைக்குச்
 செல்லும் வழியில், இராமனது பாதம் பட
 அகலிகை முன்னை வடிவம் பெறுகிறான்.

விசுவாமித்திர முனிவன் முன் செல்ல,
 இலக்குவன் பின் தொடர, கன்னிமாடத்தில்
 நின்ற சீதையின் எழிலார்ந்த நயனங்களைச்
 சந்திக்கிறான் இராமன். இராமனும் சீதையும்
 ஒருவரையொருவர், உயிரினும் அரியதாய்
 எண்ணி நேசிக்கின்றனர்.

சனகன் அவையில், வில்லினை எடுத்து
 இராமன் நாண் ஏற்ற, வில் ஒடிந்து வீழ்கிறது.
 மிதிலையில் யாவரும் மகிழ, சீதையை
 வாழ்க்கைத் துணையாகப் பெற்ற இராமன்,
 தயரதச் சக்கரவர்த்தியுடன் அயோத்தி
 மாநகர் திரும்புகிறான்.

எதிர்ப்படும் பரசுராமனை வென்று,
 அயோத்தியை அடைகிறான் இராமன்.

உ

லகக் காப்பிய நாயகர்களுள், எந்தைபிரான் கம்பன் படைத் துப் பாடிப் பரவும் இராமனே தலைசிறந்த - தன்னேர் இல்லாத - தனிப் பெரும் - பாத்திரமாக விளங்குகிறான். ஆகவே தான், “காசில் கொற்றத்து இராமன்” என்றும் “நடையில் நின்று உயர் நாயகன்” என்றும், பாயிரத்திலேயே நமக்கு அறிமுகம் ஆகிறான். எப்பொருளும் நில நலத்திற்கு ஏற்பத்தானே அமையும்? இராமன் என்னும் நல்லற நாயகன் தோன்றிய பூமி எது? கோசலம் என்னும் நாடே அது! அது எப்படிப்பட்ட நாடு? ஆற்ற நல்லறத்தை அல்லாமல் வேறு இல்லாமையால் ஏற்றத்தை அன்றிக் கீழ்மையே இல்லாத நாடு!

அந்த நாட்டில் - அயோத்திமா நகரில் - அவதரித்தவன்தான் நம் இராமன் - ஆம் கம்பராமன்! அவன் உருவத்தில் எத்துணைப் பேரழகனோ அத்துணைக் குண அழகும் மிக்கவன்! ஆகவே அவனை யாவரும் விரும்பி மகிழ்ந்தனர்.

பல்வேறு கலைகளையெல்லாம் கற்பதற்காக தம்பிகளுடன் இராமன் வசிட்டன் முதலிய நல்லாசிரியர் பால் சென்று வருவான். அப்படிச் சென்றுவரும் பொழுதெல்லாம் எதிர்ப்படும் மக்களைக் கண்டு, நின்று அவர்களின் பல நலன்களையும் வினவிக் கனிவோடு எல்லோரையும் மகிழ்விப்பான். மக்களும் இராமனுடைய செளலப்பியத்தைக் கண்டு உள்ளம் கனிந்து உருகி மகிழ்ந்து, பலவாறாய் வாழ்த்துவார்கள்.

எதிர் வரும் அவர்களை, எமையுடை இறைவன்
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா,
“எது வினை? இடரிலை? இனிது நும் மனையும்?
மதி தரு குமரரும் வனியர் கொல்” எனவே

[எம்மை ஆட்கொண்ட பெருமானான இராமன் எதிர்ப்படும் மக்களையெல்லாம் மிக்க அருளுடன் முகமாகிய தாமரை பிரகாசிக்கும் படி என்ன வேலையாகப் போகிறீர்கள்? சிரமம் ஒன்றுமில்லையே? வீட்டில் அம்மா நலமா? புத்தி நிரம்பிய உங்கள் மைந்தர்கள் திடமாக இருக்கிறார்களா?]

இப்படியெல்லாம் எல்லோருடனும் மிக்க அன்புடனும், பரிவுடனும் வாட்சல்யத்துடனும் நடந்துகொள்ளும் பண்பாட்டை இராமன் இளமையிலேயே பெற்றுத் திகழ்வதைக் காண்கிறோம். இப்படியாக இராமன் பல துறைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுவரும்பொழுது ஒருநாள் விசுவாமித்திரன் வருகிறான். தயரதன் அப் பெரு முனிவனை உரிய

முறையில் வரவேற்கிறான். சம்பிரதாய உபசாரங்கள் எல்லாம் ஆனபிறகு தன் வேள்வியைக் காப்பதற்காக இராமனைத் தன்னுடன் அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்கிறான். முதலில் தயங்கினாலும் வசிட்டன் கூறிய ஆலோசனையின்மேல் தயரதன் இசைகின்றான். இராமன் தம்பி இலக்கு வனுடன் வந்தவனை முனிவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இவர்கட்கு நீதான் நல்ல தாயும் தந்தையும்! விருப்பப்படி பயன்படுத்திக் கொள்க! என்று கூறி அனுப்புகிறான்.

மைந்தரும் முனிவன்பின் செல்கின்றனர். கானகத்தின் கொடிய வெம்மையைத் தாங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டாய் “பலை, அதிபலை” என்ற இரு மந்திரங்களை இவர்கட்கு உபதேசிக்கின்றான். மைந்தரும் அதனால் பயன்பெறுகின்றனர். பிறகு தாடகை என்பவனின் வரலாற்றையும் அவள் செய்கின்ற அக்கிரமங்களையும் முனிவன் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அக்கினிக் கண்களும், இடிக்கும் குரலும், கோர ரூபமும் உடையவனாய் ஆர்ப்பாட்டம் செய்துகொண்டு வந்துவிடுகிறான் தாடகை! இவனைச் சம்மாரம் செய்ய வேண்டும் என்று முனிவன் கருதுகிறான். ஆனால் இராமனே இவள் ஒரு பெண்ணுயிற்றே என்று தயங்கினான். இராமன் உள்ளத்தை உணர்ந்த முனிவன்

“ஈறு இல் நல் அறம் பார்த்து இசைத்தேன் ; இவட்
சீறி நின்று இது செப்கின்றேன் அலேன் ;
ஆறி நின்றது அருள் அன்று ; அரக்கியைக்
கோறி ; என்று, கட்டளையிட்டான்.

[அழிவில்லாத நல்ல தரும நெறியை ஆய்ந்துதான் சொல்லுகிறேன். இவள் மீது கொண்ட சினத்தால் சொல்லவில்லை. பொறுத்து நிற்பது அருள் ஆகாது ;* எனவே இந்த ராக்ஷசியைக் கொல்வாயாக !]

இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட ராமன் நிலை என்ன? ஒப்பற்ற வீரனாய், வீரன் சிலையில் கோம்பு அம்பு போன்றவனாய், ஆன்ற அறம்புரி அண்ணலாய்க் காட்சி தருகின்ற அவன் மறுமொழியைக் கேட்போம் :

ஐயன் அங்கு அது கேட்டு, ‘அறன் அல்லவும்
எய்தினால், “அது செய்க!” என்று ஏவினால்
மெய்ய! நின் உரை வேதம் எனக் கொடு
செய்கை அன்றோ அறம் செய்யும் ஆறு’ என்றான்

[முனிவன் உரையைக் கேட்ட இராமன், தருமமல்லாத ஒன்று நேர்ப்படியும், “அதைச் செய்க!” என்று நீ கட்டளையிட்டால் சத்திய

சீலனே! உன் சொல்லே வேதமாகக் கொண்டு அதன்படி செய்தால்தானே தரும் நெறியாகும்!]

வேதத்தின் முதற்பகுதிக்கே விச்வாமித்திரன் தானே கர்த்தா! எனவே இராமன் கூற்றில் அந்த உண்மை புலப்படுத்தப்படுவதுடன் இராமனின் கட்டுப்பாடான ஒழுக்கமும் நன்கு புலப்படுகின்றது.

இப்படி இவர்களின் உரையாடல் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது தாடகை கொடிய, நெருப்பைக்கக்கும் முவிலைச் சூலப்படையைப் பிரயோகித்து விட்டாள். கண நேரத்தில் இராமன் செயல்பட்டுவிட்ட அருமையைக் கம்பன் அற்புதமாகப் புலப்படுத்துகிறான்.

மாலும், அக் கணம் வாளியைத் தொட்டதும்,
கோல வில் கால் குனித்ததும், கண்டிலர்;
காலனைப் பறித்து அக் கடியாள் விட்ட
சூலம் அற்றன துண்டங்கள் கண்டனர்.

ஆகா! என்ன வேகம்! என்ன லாவகம்! இராமன் அம்பராத் தூணியிலிருந்து கணையை எடுத்ததையும், கோதண்டத்தைக் காலால் மிதித்து வளைத்து நாண் பூட்டியதையும் எவரும் கண்டிலர்; ஆம் அவ்வளவு விரைவில் நிகழ்ந்து விட்டது. ஆனால் தாடகை பிரயோகித் தானே அந்தக் கொடிய எமனைப்போல வந்த திரிசூலம் துகளாய் ஒடிந்து விழுந்த துண்டுகளைத்தான் கண்டனர். தாடகையும் சளைத்தாளில்லை. கல்மாரி பொழியத் தொடங்கவே ராமன் வில் மாரியால், அனைத்தும் பொடித்து வீழச் செய்தான். இறுதியில் ஒரு கடிய விரைவான அம்பால் தாடகையை வீழ்த்தினான். அந்த அம்பு அவள் மார்பில் தங்காது அப்புறம் சென்றதை,

“கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் எனப்
போயிற்று” என்று பேசுவான் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

இராமனின் “கன்னிப்போர்” இது! இதில் கூற்றுவனும் அரக்கர் உயிரைக் குடித்து முதல் முதலில் ருசி கண்டானும். பின்னர் இராம இலக்குவர்கள் முனிவனின் வேள்வியைக் காத்து நிற்க முனிவனும் தன் யாகத்தை பழுதின்றி முடித்து மகிழ்ந்தான். இந்த வேள்வித் தொடக் கத்தில் இராம இலக்குவர்க்கு மகா வல்லமை மிக்க பல்வேறு படைக் கலங்களையும் அவற்றின் பிரயோக முறைகளையும் அருளினான் முனிவன். அவைகளும் இராமன் ஏவின வண்ணம் செயற்படற்கு அமைந்து விளங்கின.

வேள்விக் கூடத்தைக் காத்து நிற்கின்ற பொழுது அரக்கர் கூட்டம் விண்ணில் மண்டி ஆர்த்தனர். இடித்தனர். பல் படைகளை எய்து வேள்வி நிறைவேறமுடியாமல் செய்ய முயன்றனர். அரக்கர் கூட்டத்தை அழித்தொழித்தனர் இராம-இலக்குவர். அவர்களில் தாடகை மைந்தர்கள் சுவாகு - மாரீசன் என்பவர் இருவர். அவர்களுள் மாரீசனைக் கடலில் மூழ்கடித்தனர். சுவாகுவை எம்புரம் செல்ல வைத்தனர். வேள்வியும் இடையூறெலாம் நீங்கி நன்கு நிறைவேறிற்று.

முனிவன் இராம லக்குவர்களைப் பார்த்து “பெரிய காரியம் உள ; அவை பின்னர் முடிக்கலாம். இப்பொழுது ஐனகன் மிதிலாபுரியில் செய்யும் வேள்வியையும் காணச் செல்வோம் என்று கூறி அழைத்துச் செல்கிறான். அப்படி வருகின்றவர்கள் மிதிலை நகரின் புறஞ்சேரியில் வருகிறார்கள். அப்பொழுது ராமன் கால் தூசி பட்டு அங்கு கிடந்த கல் ஒன்று பெண்ணுருக் கொண்டு ஒதுங்கி நின்றான். இதைக் கண்டு வியந்த ராமன் முனிவனை வேண்ட, அவன் அகலிகை என்றும், கோதமன் பத்தினி என்றும், அவன் வரலாறெல்லாம் எடுத்துரைத்த பின்னர், அவனைக் கோதம முனிவன் பால் சேர்த்து

“நெஞ்சினால் பிழைப்பு இலானை
நீ ஏற்றருள்க” என்று வேண்டி.

மிதிலையைச் சென்றடைகின்றார்கள்.

மிதிலையை அடைகின்ற பொழுது அங்கு கட்டியுள்ள தோரணக் கொடிகள் (கிழ்நோக்கித் தொங்குவன) இவர்களை “வருக வருக!” என்பதைப் போல அசைந்தாடி வரவேற்றன. முன்னே முனிவன் செல்ல, பின்னே தம்பி தொடர இராமன் இடையில் சென்று கொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது கன்னிமாடத்தின் உப்பரிகையின் ஓளி (பால்கனி) யில் சீதை நின்று கொண்டிருக்கிறாள். இராமன் கண்ணுக்கு சீதை பொன்னின் பேரொளியாய், மலரின் நறு மணமாய், ஈக்கள் அருந்தும் தேன் போன்ற இனிய சுவையாய், செந்தமிழ்க் கவியின்பமாய், விளங்குகின்றாள். ஒருவர் கண்ணை மற்றவர் கண்கள் பற்றி விழுங்க இராமனும் நோக்கினான் ; சீதையும் நோக்கினாள். இடுப்பே இல்லையோ என்னும் படியான சிற்றிடைச் செல்வியும், குற்றமேதும் இல்லை என்னும்படி வளர்ந்த நற்குண நம்பியும் இரு உடலுக்கு ஓர் உயிர் ஆயினார். ஆம் ; பாற்கடல் பள்ளியில் நின்றுப் பிரிந்து வந்த இவர்கள் இன்று ஒன்று சேர்கின்றனர். நோக்கு ஒன்றே போதாதா ? பேச்சு வேறும் வேண்டுமா என்ன ?

முனியும் தம்பியும் தானும் ஒரு விருந்தினர் விடுதியில் தங்கினர். அப்பொழுது வந்த அலுக்கையால் முனிவனும் இலக்குவனும் நன்றாக அயர்ந்து உறங்கிவிடுகின்றனர். ஆனால் இராமனோ சீதையின் நினைவிலேயே உறக்கம் பிடிக்காமல் கிடக்கிறான். அதைக் கம்பன் நமக்கு அற்புதமாகப் புலப்படுத்துகிறான்.

முனியும் தம்பியும் போய், முறையால் தமக்கு
இனிய பள்ளிகள் எய்தியபின், இருட்
கனியும் போல்பவன் கங்குலும்¹, திங்களும்²
தனியும்³, தானும்⁴, அத் தையலும்⁵, ஆயினான்.

[விசுவாமித்திரனும், இலக்குவனும் பொருந்திய வகையில் தங்கட்கு ஏற்ற படுக்கைகளை அடைந்த பின்னர், களாப்பழம் போன்ற இராமன் இரவும், மதியும், தனிமையும், தான் என்ற எண்ணமும் (Self - Consciousness) கன்னிமாடத்திலே கண்ட பெண்ணுமாக ஐந்து துணையோடு கிடக்கிறானாம்.]

இப்படியாக இரவெல்லாம் விரக தாபத்தால் நைந்து வருந்தும் இராமன் இறுதியாக எண்ணுவதை நோக்கும்போது அவனுடைய ஒழுக்க சீலம் பளிச்சிடுகிறது.

“என் மனம் நல்ல வழியிலே செல்லும்; அல்லாத நெறிப்படாது; அந்தப் பெண்ணை நோக்கி என் மனம் சென்றதற்குக் காரணம் அவள் கன்னியே! இதற்குச் சந்தேகமே இல்லை” இந்த இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன் என்று ஒப்பற்ற சீலத்தைக் கடைப் பிடிப்பவனல்லவா அறத்தின் மூர்த்தி! பொழுது விடிந்ததும் எழுந்து முறைப்படி ஆற்ற வேண்டிய கடன்களை எல்லாம் நிறைவேற்றிவிட்டு முனிவனை வணங்கிப் பின் தம்பியொடும் ஜனக மன்னன் புரியும் வேள்வி காணச் சாலைக்குச் சென்றான். வேள்வி மங்கலமாக முடிந்தது. ஜனகன் அரண்மனை மண்டபத்தில் வந்து அமர்கிறான். விசுவாமித்திரனும் தன் இருபுறமும் இராம லக்குமணர் அமர முன் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். ஜனகன் அந்த இரு குமரர்களையும் தன்னுடைய கண்களாகிய மரக்காலாலே மொண்டு மொண்டு அவர்களின் அழகை மாந்தி மகிழ்ந்த வனாய், முனிவனை அடிவணங்கி, ‘இவர்கள் யாரோ? தெரியச் செய்யுங்கள்’ என்று வேண்டுகிறான். அவனும் சொல்லத் தொடங்கினான். ‘விருந்தினர்கள்; நீ நடத்தும் யாகத்தைக் காண வந்தவர்கள்; சீதையின் பொருட்டாக நீ வைத்திருக்கிறாயே அந்த வில்லையும் காண்பர்’ எனறு கூறினான் முனிவன். கவியைப் பார்க்கலாம்.

இருந்த குலக் குமரர்தமை, இரு கண்ணின்

முகந்து அழகு பருக நோக்கி,

அருந் தவனை அடி வணங்கி “யாரை இவர் ?

உரைத்திடுமின், அடிகள்!” என்ன,

“விருந்தினர்கள்; நின்னுடைய வேள்வி

காணிய வந்தார்; வில்லும் காண்பார்;

பெருந் தகைமைத் தயரதன் தன் புதல்வர் ” என,

அவர் தகைமை பேசல் உற்றான்.

இராம லக்குமணரை விருந்தினர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறான் முனிவன். தன் அரண்மனையில் நேற்றே வந்து தங்கியிருப்பவர்களை விருந்தினர் என்று கூறித்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ? சொல்பவன் எல்லாக்கலையும் வல்லவனான விசுவாமித்திரன்; கேட்பவனோ ராஜ ரிஷியாகிய ஜனகன். இராமனுக்குத் தெரியாமல் இராமனை இனம் காட்ட வேண்டும். ஆகவேதான் “விருந்தினர்” என்று கூடார்த்தமாகக் கூறுகிறான். பொருள் என்ன? ‘அப்பா ஜனகனே! இவன் நம்மைப்போல மாறி மாறி வந்து மண்ணில் தோன்றும் மனிதனல்ல! அபூர்வமாக வந்து அவதரித்தவர்கள்! என்பது புலப்பட “விருந்தினர்”’ (உலகிற்குப் புதியவர்) என்று கூறினர்.

பிறகு வில் வருவதற்கு முன் இராமனையும் இவன் குலத்து முன்னோரையும் பற்றி முனிவன் எடுத்தோதுகிறான், இவர்களைப் பல கலையும் ஒதுவித்து வளர்த்தவன் வசிட்ட மாமுனி என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறான். பின்னர் சிவதனுசு கொண்டுவரப் பெறுகிறது. அவ்வில்லின் வரலாறெல்லாம் ஜனக மன்னனின் குல குருவான சதானந்தன் எடுத்துரைக்கின்றான் அவற்றை எல்லாம் செவியுறக் கேட்ட விசுவாமித்திரன் “ஓ ஹே! அப்படியா” என்று சடாபாரத்துடன் கூடிய தன் சிரத்தைஓர் ஆட்டு ஆட்டி, போர்ச் சிங்கமாகிய இராமனைப் பார்த்தான். இராமனும் முனிவனின் உள்ளக்குறிப்பு முழுவதையும் கருத்தில்கொண்டு அப் பெருஞ்சிலையை கண்ணாலே கணித்தான். சிலையின் நிலையை நன்கு கணித்து முடிந்ததும்

பொழிந்த நெய் ஆகுதி வாய்வழி பொங்கி

எழுந்த கொழுங் கனல் என்ன எழுந்தான்

இமயமலை போன்ற அவ்வில்லை பெறற்கரிய பெருமை மிக்க இரத்தினம் போன்ற சீதைக்குச் சூட்டிட ஏந்தும் மலர் மாலையான் இது என்று சொல்லும்படி எடுத்தான்!

கண்ணை இமைக்காமல் யாவரும் வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும் முழக்கி கிடக்கின்றனர். இராமன் வில்லைக் காலில் உதைத்ததையும் நாண் கயிற்றை வில்லின் கொதையிலே வைத்ததையும் கண்டார் களில்லை. அடுத்த கணத்தில் சிவதனுசு முறிந்ததைக் கேட்டார்கள்.

கேட்பானேன் ! எங்கும் ஒரு மகிழ்ச்சி ; களிப்பு ; எக்களிப்பு. உடனே தயரதனுக்குச் செய்தி போகின்றது. அவனும் உற்றார், உறவினர், ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், ஊரார் முதலியவர்களுடன் வந்து சேர் கிறான் மிதிலைக்கு ! மாப்பிள்ளை அழைப்பு நடக்கிறது. எத்தனையோ கோலாகலங்கள் ! அப்பப்பா ! காதற்காட்சிகள்தான் எத்தனை இங்கே வருணிக்கப்படுகின்றன ? அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துரைப்பின் நேரமும் இடமும் கிட்டாதே ! ஒன்றைமட்டும் காணலாம் :

தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் ;

தொடுகழல் கமலம் அன்ன

தாள் கண்டார் தாளே கண்டார் ;

தடக்கை கண்டாரும் அஃதே !

தாடகை வதம் புரிந்த தோள் ; அகலிகைக்கு விமோசனம் அளித்த திருவடி ; சிவதனுசை முறித்த தடக்கை ! அஃதே என்பது மீண்டும் திருவடியையே உணர்த்தலாம் “ தாள் தொடு தடக்கை ” என்று கம்பனே இராமனின் ஆஜானுபாஹுவை வருணிப்பதால் தடக்கையைக் கண்டவர்களும் கையின் முடிவு காணக் கண்ணை ஓட்டிய பொழுது தானையே (அஃதே) கண்டார் என்னலாம். மாப்பிள்ளை அழைப்பின்பின் கோலம் காண்டல் நிகழுகிறது. சீதை வருகிறாள் ; அன்னமும், அரம்பையரும், ஆரமிழ்தும் நாண, மன் அவை இருந்த மணி மண்டபம் அடைகின்றாள். நட்பாபாடைப் பண் போல காம்பிர்யம் தோன்ற நடந்து வருகிறாள். அதை நைவனம் நவிறு மொழி நண்ண வருவதாய்க் கம்பன் கழறுவான்.

அச்சென நினைந்த முதல் அந்தணன் நினைந்தான்

பச்சை மலை ஒத்த படிவத்து, அடல் இராமன்,

நச்சுடை வடிக் கண் மலர் நங்கை இவள் என்றால்

இச் சிலை கிடக்க ; மலை ஏழையும் இருளே ?

என்று அதிசயமாக்கினாள். காயத்திரி மந்திரத்தை அருளிய காரணத் தால் “ அச்சென நினைந்த முதல் அந்தணன் ” என்று விசுவாமித்

திரனைப் போற்றுகிறான் கம்பன். “கல்விக் கரை உற்ற முனி
கௌசிகன்” அவனுடைய பல்வேறு கல்விப் பெருமையைப் பாராட்டவும்
செய்தான்.

திருமணத்திற்கு எண்ணற்ற மக்கள் வந்து குவிந்தனர்;
தேர்மிசை வந்தார்கள் சிலர், சிவிகை (பல்லக்கு) மீது வந்தனர் சிலர்,
பலவகையான வாகனங்களில் வந்தனர் பலர்; ரத்தினம் இளைக்கப்பட்ட
முகபடாமணிந்த ஆண் யானையின்மீது வருவர் சிலர், பெண் யானை மீது
வந்தனர் சிலர். வேறு சில சாதாரண எளிய மக்கள் வருகின்றார்கள்.
எப்படி? நடந்து வருகின்றனர். அவர்களைக் கம்பன் கேவலமாகக்
கைவிட்டு விடுவானா? எல்லோரும் சிறிய - வாகனங்களில்தான் வருகின்
றார்கள். ஆனால் நடந்து வருபவர்களை “பார்மிசை வருவாரும்”
என்று கூறுகிறான். பூமியின் மீது ஆரோகணித்து வருகின்றார்களாம்
அவர்கள். பாட்டைப் பார்க்கலாம் இனி.

தேர்மிசை வருவாரும், சிவிகையில் வருவாரும்,
ஊர்தியில் வருவாரும், ஒளி மணி நிறை ஓடைக்
கார்மிசை வருவாரும், கரிணியில் வருவாரும்,
பார்மிசை வருவாரும், பண்டியில் வருவாரும்

இப்படியாக பலப்பல சிறப்புகள் எல்லாம் ஒரு சேர திருமணம்
கோலாகலமாக நடைபெறுகிறது.

மன்றலின் வந்து மணத்தவிசு ஏறி,
வென்றி நெடுந்தகை வீரனும், ஆர்வத்து
இன் துணை அன்னமும், எய்தி இருந்தார்;
ஒன்றிய போகமும் யோகமும் ஒத்தார்.

கோமகன் முன் சனகன், குளிர் நல் நீர்,
“பூமகனும் பொருளும் என, நீ என்
மா மகள் தன்னொடும் மன்னுதி” என்னு
தாமரை அன்ன தடக்கையின் ஈந்தான்.

வெய்ய கனல்தலை, வீரனும், அந்நாள்
மையறு மந்திரம் மும்மை வழங்கா
நெய் அமை ஆவுதி யாவையும் நேர்ந்தே
தையல் தளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான்.

ஆர்த்தன பேரிகள் ; ஆர்த்தன சங்கம் ;
 ஆர்த்தன நான்மறை ; ஆர்த்தனர் வாறோர் ;
 ஆர்த்தன பல்கலை ; ஆர்த்தன பல்லாண்டு !
 ஆர்த்தன வண்டினம் ; ஆர்த்தன வேலை.

[சக்கரவர்த்தித் திருமகனான இராமன் முன் நின்று கொண்டு, ஜனகன் “ மலர்மகளும், திருமாலும் போல் நீ என் மகள் சீதையுடன் நிலைபெற்று வாழ்க ! ” என்று கூறி இராமன் தன் தாமரை மலர் போன்ற விசாலமான கைகளில் சீதையின் கையை வைத்துத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான். - வேள்வித் தீயில் குறைவற்ற மந்திரங்கள் முழுவதையும் கூறி நெய்யை ஆகுதியாகச் சொரிந்து சீதையின் திருக் கரத்தை தன் விசாலமான கைகளாற் பிடித்தான். - முரசுகள் முழங்கின ; சங்குகள் முழங்கின ; வேதங்கள் முழங்கின ; தேவர்கள் முழங்கினர் ; பல கலைகளும் முழங்கின ; பல்லாண்டுப் பாடல்களும் முழங்கின ; வண்டுக் கூட்டமும், கடலும் முழங்கின.]

இங்ஙனம் சீதையை மணங்கொண்டு, சில நாள் மிதிலையில் தங்கியிருந்து, பின்னர் ஒரு நாளில் அயோத்தி நோக்கிப் புறப்படுகின்ற னர், தயரதன் முதல் யாவரும் ! அப் படி சென்றுகொண்டிருக்கும் பொழுது இடைவழியில் பரசுராமன் எதிர்ப்படுகிறான். செஞ்சடை பொன் போல் ஒளிர, கண்கள் கனலைக் கக்க, இடிபோன்று கர்ச்சனை மொழிகளை வாய் உதிர்க்க முன் வந்து நிற்கின்றான். பரசுராமனைக் கண்ட தயரதன் அஞ்சி நடுங்குகிறான். பரசுராமனே இராமன் முன் வந்து நிற்க, தயரதனைப் பார்த்து “ இவன் யார் ? ” என்று கேட்கிறான் இராமன். அந்த அளவில் பரசுராமன் இராமனைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்குகிறான்.

“ அடபயலே ! நீ முறித்த அந்த சிவதனுசு மச்சப்போன ஒன்று ; அதன் தன்மையை நான் நன்கறிவேன் ; உன் தோளாற்றலைச் சோதிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையும் எனக்குண்டு ; என் வருகைக்கு வேறு காரணம் ஏதுமில்லை ”. இதைக்கேட்ட தயரதன் பதறிப் பலவாறாய் வேண்டிப் பணிகிறான். பரசுராமன் மசியவில்லை. தயரதன் பெருந்தயரால் மூர்ச்சையே அடைந்து விடுகிறான் ! பரசுராமன் தன் பால் உள்ள வில்லின் பெருமையைக் கூறி “ நீ வல்லவனாயின் இவ்வில்லை வளைத்து நாண் ஏற்று ” என்று கூற, திருமால் பயின்ற அவ்வில்லை இராமன் ஏற்றுக்கொண்டு கண நேரத்தில் அதை வளைத்து நாணேற்றி பரசுராமன் நடுங்கும்படி பேசுகிறான் ; “ மண்ணகத்து மன்னர்களை எல்லாம் மாண்டுவித்தாய் என்றாலும் நீ வேதபாரகன் மகன் ; ஆதலால்

உன்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை ; ஆனால் இதில் தொடுத்துள்ள அம்பு வீணாகமாட்டாது. இதற்குக் குறி யாது கூறுவாய் உடனே !” என்றான் இராமன்.

“அறச் செல்வ ! அடியேன் மேல் கோபம் கொள்ளற்க ! நீ பரம்பொருள் என்பதை உணர்கிறேன் ; சிவன் வில் இற்றொழிவதையன்றி உன் பிடிக்குத் தரங்குமா ? நீ பிடித்த இந்த வில்லின் அம்பு பழுதாகாமல் என் தவங்கள் முழுவதையும் அழிப்பாயாக ! என்று கூறிச் சரணாகதியடைந்துள்ள பரசுராமன். தன் தவம் முழுவதையும் பறி கொடுத்துவிட்டு, இராமனை வாழ்த்தி விடைபெற்று வந்த வழியே திரும்பச் சென்றுவிடுகிறான் பரசுராமன்.

பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்து தயரதன் மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்கினான். மலர் மாரி சொரிந்த தேவர்களிடையில் நின்ற வருணனிடம் இந்த வில்லை காத்து வைத்திரு என்று கூறிவிட்டு இராமன் அயோத்தியை அடைகின்றான். அங்கு யாவரும் ஆனந்தமாய் வாழ்கின்றனர். இப்படியாகப் பாலகாண்டத்தில் இராமன் புகழ் நிரம்பிய வரலாற்றைக் கண்டு நாம் பயன் பெறுகிறோம்.

அயோத்தியா காண்டம்

இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம்

இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே? யாரும்
செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பு ; அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா !

கட்டுரையாளர்

பன்மொழிப் புலவர் மு. கு. ஜகந்நாத ராஜா

தயரதச் சக்கரவர்த்தி இராமனுக்கு,
முடி சூட்ட முடிவு செய்கிறார். வசிட்டரும்
மன்னர்களும் செய்தியை மிக மகிழ்ந்து
ஏற்று, முடி புனையும் நாள் குறிக்கின்றனர்.
கூனியின் தூண்டுதலால், இராமன் பதினான்கு
ஆண்டுகள் காடாள வேண்டுமெனவும், பரதனே
நாடாள வேண்டுமெனவும் கைகேயி கட்டளை
இடுகிறான்.

நாடாள வேண்டுமென்றபோதும், காடாளச்
செல்ல வேண்டுமென்றபோதும், இராமனது
திருமுகம், சித்திரத்தில் விரிந்த செந்தாமரை
மலரைப்போல காட்சி அளிக்கிறது.

இலக்குவன் பின் தொடர, சீதையுடன்
காட்டுக்குச் செல்கிறான் இராமன், வேட்டுவ
மன்னன் குகனைச் சந்தித்து, அவனது
பேரன்பில் உருகிப் போய், அவனைத் தன்
சகோதரனாகவே கொண்டு, மகிழ்கிறான் இராமன்.

கேகய நாடு சென்றிருந்த பரதன், அயோத்திக்கு
வந்தவுடன் நடந்தவைகளை அறிந்து துடித்துப்
போகிறான். இராமனைக் கானகத்தில் சென்று
சந்திக்கிறான்.

தந்தை தயரதச் சக்கரவர்த்தி, ஆவி நீத்த
அவலச் செய்தியை அறிவித்து, நாட்டுக்குத்
திரும்புமாறு இராமனை வேண்டுகிறான் பரதன்.
தாயின் வரத்தையும், தந்தையின் வாக்கையும்
நினைவுபடுத்தி, 'நாடு திரும்ப மறுக்கிறான் இராமன்.

இராமனது ஆணைக்கு உடன்பட்டு, இராமனது
திருவடிகளை முடிமேல் சூடி, நந்தியம் பதியில்
இராமனுடைய பிரதிநிதியாகச் செங்கோல்
செலுத்துகிறான் பரதன்.

ஆதி கவி வால்மீகியும் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனும்

ஆதரிச புருஷன் ஆகவும், தெய்வ அவதாரமாகவும் தரிசித்த இராமன் - மிதிலைச் செல்வியாகிய சீதையைக் கடிமணம் புரிந்து, தாடகையை வென்றும், பரசுராமனின் செருக்கைக் கொன்றும், அகலிகையைத் தூய்மைப் படுத்தி பெண்ணினத்திற்கு மரியாதை தந்தும் சிறப்புற்றிலங்கினான்.

மகா காவியம் படைக்கும் கவிஞன் தன் பாத்திர சிருஷ்டியின் மகத்துவத்தை உணர்த்துவதற்கு முன் சாதாரணமாக அறிமுகப் படுத்தும் பாங்கில் பால காண்டம் அமைந்திருக்கிறது. அதே பாத்திரத்தை தியாகத் தீயில் புடமிட்டு ஒளிரச் செய்யும் திருப்பு முனையாக அமைந்திருப்பது அயோத்தியா காண்டமாகும்.

சிருங்கார ரசத்திற்கு பால காண்டமும், கிஷ்கிந்தா காண்டமும், வீரத்திற்கு பால. ஆரணிய, கிஷ்கிந்தை, யுத்த காண்டங்களும், நகைச் சுவைக்கு ஆரணிய காண்டமும், கருணைச் சுவைக்கு அயோத்தியா, சுந்தர காண்டங்களும் கம்பன் தேர்ந்து எடுத்து பிரதான ரச பாவங்களை தனது கவிதா விலாசத்துடன் மிக அற்புதமாகக் காட்டியுள்ளான். இவற்றுள் இராமனது பெருஞ் சிறப்புக்கு காரணமான பண்பு நலன்களை விளக்கும் காண்டம் அயோத்தியா காண்டமேயாகும்.

நெடுங்காலமாகவே பிள்ளையின்றி புத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்து பெற்ற அருந்தவப் புதல்வன் இராமன், கடிமணம் புரிந்தபிறகு, தனது அரசியற் சூமையை அவன் தோளில் ஏற்ற விரும்புகிறான் தயரதன். செல்வ மகனுக்குச் செல்வம் ஈந்து அவன் ஆட்சியின் மாட்சியைக் காண மன்னன் ஆசைப்படுவது இயல்பே. மந்திராலோசனை சபை கூட்டி தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அரசர்கள் அகமகிழ்ந்து ஆமோதித்தனர்.

மகன் வயின் அன்பினால் மயங்கி யான் இது

புகல, நீர் புகன்ற இப் பொம்மல் வாசகம்

உவகையின் மொழிந்ததோ : உள்ளம் நோக்கியோ ?

தகவென நினைந்ததோ தன்மை என் என்றான்.

மகன் என்னும் பாசத்தால் மயங்கி நான் இப்படிச் கூறிய சொற்களை உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டு சொல்கிறீர்களா? எனது உள்ளம் மகிழ்வதற்காக ஒத்துப்பாடிச் சொல்கிறீர்களா? தகுதியுடையவன் என்ற மெய்த்தன்மை ஓர்ந்து சொல்கிறீர்களா?

என்று கேட்கும் தசரதன் மன்னனாக இருந்தாலும்கூட மாண்புடைய ஜனநாயகப் பண்பு மிக்கவனாக இருந்தான் என்று காண்கிறோம் ; மன்னர்கள் அவன் கருத்துக்களைக் கேட்டுத் தமது உளமார்ந்த வாழ்த்துக்களைக் கூறினர். பயந்த தாய் கோசலை மகிழ்ந்தாள். உலகமே இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்று களி பொங்கத் துள்ளிக் கூத்தாடுகிறது. கங்கை நீரும் கன்னியாகுமரித் தீர்த்தமும் கொண்டு வந்து தெளித்து நகரைக் கோலம் செய்து பாரத நாட்டின் ஒருமைப் பாட்டுணர்வைக் காட்டிய நகர மாந்தர்கள் கோலாகலமாக கும்மாளம் போட்டுக் கூத்தாடி மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைக்கின்றார்கள். ஆனால் விதியின் சதியோ வேறுவிதமாக இருந்தது. மறுநாள் பொழுது எப்பொழுதும் போலத்தான் விடிந்தது. இராமனை வளர்த்த தாயான கைகேயி தன் மாளிகைக்கு அழைத்தாள். பட்டாபிஷேகத்துக்கு முன் தாயிடம் ஆசீர்வாதம் பெற வந்தவனாக இராமன் வருகிறான். அவன்முன் கைகேயி தனியாக வருகிறான். கூட தந்தை தயரதனைக் காணவில்லை.

“தாயென நினைவான் முன்னே
கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்”

தாய் என மகன் கருதுகிறான். அளவோ எமனை விடக் கொடுமையான மனத்தினளாக முன்னே நின்றாள். பசுவைக் கண்ட கன்று போல பாசத்தோடு நெருங்கிணை மகன். இரும்பால் செய்த இதயத்தைப் பூண்டவளாக கைகேயி “உன் தந்தை உனக்குக் கூறிய கட்டளைகள்” என்றாள்.

இராமன் “அம்மா! தந்தை ஏவ தாங்களை கூறும் கட்டளை என் தவப் பேரால் விளைந்த நற்பயனே ஆகும். தந்தையும் தாயும் நீங்கள் தான் ; தாங்கள் இரும் கட்டளைப்படியே நடப்பேன் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

எதிர்கால நம்பிக்கை இன்பக் கனவுகளை இதயத்தில் தேக்கி தாயின் கட்டளையை எதிர்நோக்குகிறான் மகன்.

அமுதம் வேண்டிப் பாற்கடல் கடைந்த தேவர்கள் முன் ஆல கால விஷம் வந்தது போல கைகேயி கூறினாள்.

ஆழிதழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள நீ போய்த்
தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டாண்டின் வா என்றியம்பினன் அரசன் என்றாள்.

“பரதன் நாடாள், நீ பதினாண்டுகள் காடாள் வேண்டும்”
“இதுவே சட்டனை” என்று கூறுகிறான் தாய்.

இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத, இடியேறு போன்ற வார்த்தைகள் செவியிற் பட்டதுமே யாருடைய உள்ளத்தான் சுக்கு நூருக உடைந்து போகாது? யாருடைய மனம் தான் மறுகி மயங்கி விடாது? யாருடைய முகம்தான் வாடிச் சுருங்காது? அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல அகத்திலுள்ளது முகத்தில் தெரிந்துவிடுமல்லவா? இப்போது இராமனது முகம் எப்படி இருக்கிறது.

இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற் கெளிதே? யாரும்
செப்பரும் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பு அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா !

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனாலேயே அத் திருமுகச் செவ்வியின் எழிலைச் சொல்ல இயலவில்லை என்றால் பிறகு யார்தான் சொல்ல முடியும் ?

ஆதிகவி வால்மீகியின் கைகேயி இராமனிடம் பதினான்கு ஆண்டுகள் என்று சொல்ல மனம் வராமல்

“த்வம் ஆரண்யம் ப்ரவேஷ்டவ்யம் நவ வர்ஷாணி பஞ்சச”
(நீ காட்டுக்கு ஒன்பதாம் ஐந்தாம் ஆண்டுகள் செல்ல வேண்டும்)
சப்த சப்த ச வர்ஷாணி தண்டகாரண்ய மாஸ்ரித
(ஏழுடன் ஏழு ஆண்டுகள் தண்டகாரண்யம் செல்க)

என்று கூறுகிறான்.

இளங்கோ அடிகள் கோவலன் மூலமாக கண்ணகியிடம் மதுரையின் தூரம் ஐந்தாறு காவதம் ($5 \times 6 = 30$) என்று ஏமாற்று-வதுபோல் கைகேயியும் பதினான்கு என்று கூறும் ஒன்பதாம் ஐந்தாம், ஏழாம் ஏழாம் என்று சாதூரியமாக கூறுகிறான். இதைக் கேட்டதும் இராமன் வருந்தவில்லை.

“இதீவ தஸ்யாம் பருஷம் வதன்த்யாம்
ந சைவ ராம: ப்ரவிவேச சோகம்”

என்று மட்டுமே வால்மீகி “இக்கொடிய சொற்கள் கேட்டும் இராமன் வருந்தவில்லை” என்று மட்டும் குறிப்பிடுகிறார்.

பக்த கவி துளசிதாஸ் கைகேயியின் கொடுஞ்சொல் கேட்ட இராமன் முகம் இயல்பான புன்னகையுடன் இருந்தது என்று கூறுகிறார்.

“ மன முஸுகாயீ பானுகுல பானூ
ராம சுகஜ ஆனந்த நிதானூ ”

என்று துளசி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தெலுங்கு ரங்கநாத ராமாயண கர்த்தர்

“ பொம்மன்ன வினி மொகம்புன சிறுநவ்வு
க்ரம்ம மாடல நொண்டு கசடுலே குண்ட
கருணயு தெகுவயு கரிமம்பு தோப
பரமபுண் யுண்டுராம பத்ரும்து பவிகெ ”

என்று “முகத்தில் புன்னகையும், வஞ்சகமற்ற வார்த்தைகளும், கருணையும் துணிவும் பெருமையும் தோன்ற இராமன் பதில் கூறினான்” என்று சொல்கிறார்.

தெலுங்கில் பாஸ்கர ராமாயண கர்த்தரோ

“ ஜன குனி ஸத்யமு நெரபெடி
தனயுட வயிதேனி நீவு தாபச வருத்தின்
ஜனு வன முனகன னகுகா
கனி மொகமுன தொண்டிகண்ட்டெ னனுவொப்பாரன் ”

என்று “ தந்தையின் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றும் மகன் ஆனால் தவசியாக காட்டுக்குச் செல்க என்றதும் ஆகட்டும் என்று முகத்தில் முன்னைவிட ஒளிமிகுந்தது ” என்கிறார்.

வால்மீகி, துளசி, ரங்கநாதர், பாஸ்கரர் ஆகிய நான்கு மகா கவிகளின் கவிதாவிலாசங்கள் அனைத்துமே கம்பன் தன் பாட்டில் தொனிக்கும்படியாக ஏழிரண்டாண்டு, என்றும் ‘ஒப்பதே முன்பு-பின்பு’ எனும் சொற்பிரயோகங்களைப் பெய்து, அப்போதலர்ந்த தாமரையை வென்ற முக தரிசனத்தைக் காட்டிக் கவிச் சக்கரவர்த்தியாக திகழும் மாண்பைக் காண்கிறோம்.

இராமனது குண ஸௌந்தர்யத்தையும், ரூப ஸௌந்தர்யத்தையும் நாம் முதன் முதலாக இணைந்து காணும் இந்த முக தரிசனம் மிக மேன்மை பெற்ற தரிசனமாகத் திகழ்கின்றது.

மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனோ என்
 பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற தன்றோ?
 என் இதின் உறுதி அப்பால் இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன்
 மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும்
 கொண்டேன்

என்று இராமன் “தந்தையின் கட்டளை அல்லாவிட்டால் நீங்கள் கூறினாலே போதாதா? நான் மறுத்துரைப்பேனா? என் தம்பி பெற்ற செல்வம் நான் பெற்றது போலத்தானே! இதைவிட வேறு பேறு உண்டோ? இக் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு செல்கின்றேன். விடையும் பெற்றுக்கொள்கிறேன்!” எனக் கூறிச் செல்கிறான்.

கைகேயிக்கு ‘பூழி வெங்கானமாக’ (புழுதியும் வெம்மையும் மிக்க காடு) தோன்றுகிறது. அதே காடு ‘மின்னொளிர் கானம்’ (ஒளி பொருந்திய அழகிய காடு) ஆக இராமனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவர் அவர் மனப் பரிபக்குவத்திற்கு ஏற்பவே பொருள்களின் புலப்பாடுகள் அமையும் என்பதை கம்பன் அழகுறச் சித்தரித்துள்ளான்.

கானம்புகும் காகுத்தனுடன் கற்பின் கனலியாகிய சீதையும், இளவலாகிய இலட்சுமணனும் மரவுரி தரித்து நின்றனர். கோசலையிடமும் சுமித்திரையிடமும் விடை பெற்ற அச் செல்வர்கள் கானகம்புக நகரை நீங்கிச் சென்றனர். வில் வீரனான இலக்குவன் சீற்றமுற்று தமையன் மேலுள்ள பாசத்தால் தாயையும் தந்தையையும் கூடச் சீறினான். அப்போது இராமன் தன் தம்பியின் சீற்றத்தைக் கண்டு மெல்லச் சிரித்தான்.

நதியின் பிழையன்று நறும்புன லின்மை. அற்றே
 பதியின் பிழையன்று பயந்து நமைப் புரந்தாள்
 மதியின் பிழையன்று மகன் பிழையன்று மைந்த
 விதியின் பிழை நீ இதற்கென்னை வெகுண்டதென்றான்.

“கடுங் கோடையில் தண்ணீர் வரவில்லை என்று நதியைக் கோபிப்பதால் பயன் உண்டோ? மழை பெய்தால் அல்லவா ஆற்றுக்குத் தண்ணீர் வரும். மூல காரணத்தை ஆராயாமல் முன் கோபப்படுவது நல்லதல்ல. தந்தையோ, தாய் கைகேயியோ மகன் பரதனோ குற்றமுடையவர் அல்லர்! எல்லாம் நம்மை ஆட்டிப் படைக்கும் விதியின் பிழைதான்” என்று இராமன் கூறி வாழ்வில் சோதனைகள், இடர்கள், துன்ப துயரங்கள் ஏற்படுமானால் அதைக் கண்டு கலங்காமலும், எதையும் தாங்கும் இதயத்துடன் சூழ்நிலைகளின் முரண்பாடுகளை ஏற்று அதனை வெற்றி

கொள்ள வேண்டும் என்றும் “எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவானேன்”? என்றபடி நிகழ்ச்சிப் போக்குகளுக்கு மூல காரணமாக சமூக அமைப்பு, சுற்றுச் சூழல் இவற்றை மாற்றக் கருதாமல் தனி மனிதர்களைப் பழித்தலும், கலகங்கள் செய்தலும் தவறென்றும் உயர்ந்த பண்பாடுடைய குண நலன்களை வெளியிட்டு இராமன் நம் நெஞ்சத்தில் மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுகிறான்.

“ யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா ”

எனும் பூங்குன்றன் கூறியபடி பிறரால் அல்ல தீமைகள் நேர்வது என்ற உயரிய தத்துவத்தை மிக அழகாக கூறி விடுகிறான் இராமன் வாயிலாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

“ மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடில் வா ! அதன்றேல்
முன்னம் முடி ” என்று கண்ணீர் ததும்ப விடை கொடுத்த
சுமித்திரையைத் தொழுது இலக்குவனும்,

“ பிரிவினும் சுடுமோ பெருங் காடெ ”ன்று போந்த சீதையுடனும்
காண்புக முனைந்த இராமன் கங்கைக் கரையை அடைந்தான்.

வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின்
விரி சோதியின் மறையப்
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும்
இளையானெடும் போனான்.
மையோ மரகதமோ
மறிகடலோ மழைமுகிலோ
ஐயோ ! இவன் வடிவென்பதோர்
அழியா அழகுடையான்.

என்று தன் கவித்துவ உணர்ச்சிகளின் எல்லையில் நின்று அழியா அழகனாகிய இராமனை கம்பன் தரிசித்து “ஐயோ” என்ற சொற்கள் கடந்த பேரழகினைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். இத்தகைய அழகிய உருவுடைய இராமனைத் தரிசிக்க, எண்ணெய் உண்ட இருள்புரை மேனியனாகிய, பனை ஈர்க்குப் போன்ற முரட்டு மயிரும், ஊனும் மீனும் நுகர்ந்த நாற்றமுடையவனாக நாவாய் வேட்டுவன் குகன் வந்தான்.

வானகத்து நீல நிறத்துக்கும், குகைக்குள் படிந்த இருட்டு நிறத்துக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடோ அவ்வளவு வேறுபாடு இவ் விருவர்க்கும் இடையே உண்டு.

புறக்கோலத்தில் இத்தகு முரண்பாடுகள் கிடந்தாலும் அகத் தெழும் அன்பில் இருவரும் களங்கமற்றவர்களே. இருவரும் எளிமையும் தூய அன்பும் உடையவர்களே. ஆதலால் அன்றோ இதயங்கள் இணைகின்றன. குகன் முனிவர்கள் புடைசூழ நின்ற இராமனைக் கண்டு வணங்கினான். இராமன் அமருமாறு கூறினான்.

“ இருத்தி ஈண் டென்ன லோடும்

இருந்திலன் ; எல்லை நீத்த

அருத்தியன் தேனும் மீனும்

அமுதினுக்கு அமைவதாகத்

திருத்தினன் கொணர்ந்தேன் என்கொல்

திருவுளம் என்ன, வீரன்

விருத்தமா தவரை நோக்கி

முறுவலன் விளம்ப லுற்றான்.

அரியதாம் உவப்ப உள்ளத்து

அன்பினால் அமைந்த காதல்

தெரிதரக் கொணர்ந்த தென்றால்

அமிழ்தினும் சீர்த்தது அன்றே !

பரிவினில் தழீஇய என்னில்

பவித்திரம் எம்மனோர்க்கும்

உரியன ! இனிதின் நாமும்

உண்டனம் அன்றோ என்றான்.

குகனோ ஒதுங்கிப் பதுங்கி ஓரமாக இருந்து அன்போடு கொண்டு வந்த தேனும் மீனும் தந்தான். பெருந்தகை இராமனோ முனிவர்கள் சூழ இருக்கிறான். நாற்ற மீன் கொணர்ந்த அவன் அறியாமையைக் கண்டு அவன் கேலி செய்யவில்லை. அவன் இதயத்தின் தூய்மையும் அன்பும் கண்டு வியந்து பாராட்டுகிறான்.

அன்போடு தந்ததென்றால் அது அமுதைவிட உயர்ந்ததல்லவா? இது நாற்ற மீனா? அல்ல! அல்ல! “பவித்திரமானது; நாம் ஏற்றுக் கொண்டோம்” என்று கூறி, அருகிருந்த மற்ற முனிவர்களைப் பார்த்து பார்த்தீர்களா? இவனது தூய அன்பை! உங்களைவிட இவன் அன்பு உயர்ந்தது என்று கூறுவது போல முனிவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றான். குகனைப் பார்த்துக் கேலி செய்யாமல் கூடி இருந்த முனிவர்

களைப் பார்த்தல்லவா கேலி செய்கிறான் இராமன் ! என்ன விசித்திரமான கண்ணோட்டம் !

சூகன் ஐயன் அழகில் ஈடுபட்டான். தேனும் மீனும் கொணர்ந்த வன் தானும் திருந்திவிட்டான்.

“தேன் உள ! தினை உண்டால் ! தேவரும் நுகர்தற்காம்”
என்று தேனும் தினையும் தர வருகிறான் சூகன்.

நான் - விஜிடேரியன் (Non - Vegetarian) உணவுப் பிரச்சனையை சூகன் எவ்வளவு பக்குவமாக மாற்றி விடுகிறான். சூகன் உதவியுடன் கங்கையைக் கடந்து இராமன், பரத்துவாச முனிவன் ஆசிரமத்தில் தங்கி பின் சித்திரகூடம் செல்கின்றான்.

உலகம் யாவையும் ஆக்கிப் புரக்கவல்ல பரம்பொருள் ஆன திருமால் மானுட வடிவில் எழிலார்ந்த கோலத்தில் இராமனாக வந்தான். சக்கரவர்த்தி திருமகனாகிய அவன் சாதாரண புனிஞர் கோனாகிய வேடுவனைத் தழுவித் கொண்டு தம்பி என்று உரிமை பாராட்டினான்.

“துன்புளதெனின் அன்றோ சுகமுளது அதுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுளதென உன்னேல்
முன்புளம் ஒருநால்வேம் முடிவுளதென உன்னு
அன்புள இனி நாம்ஓர் ஐவர்கள் உளராணோம்”

என்று கூறி, தனக்கு வந்த இடர்களை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்ற இராமன் முன்பு நான்கு சகோதரர்களாக இருந்தோம். இப்போது ஐந்து பேராக இருக்கிறோம் என்று கூறி சூகனைத் தம்பியாகவே ஏற்றுக்கொண்டான் ; தழுவித் கொண்டான்.

பரம்பொருளே வேறுபாடின்றிப் புனிஞனைத் தழுவி நாம் சகோதரர்கள் என்று எடுத்துக் காட்டிய பின்பும், நாம் இன்னும் தீண்டாமை என்னும் கொடும் பேயை சமூகத்தில் அனுமதித்திருக்கிறோமே? இது என்ன சாபக்கேடோ? புரியவில்லை. இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்குச் சிறிதும் இடமில்லை என்று இராமன் தெளிவுறுத்திய காட்சியல்லவா இந்த அற்புத தரிசனம் !

தனி மனிதன் குடும்ப உறவில் இணைவதன் மூலமே சமுதாய மும் அரசும் ஏற்படுகிறது. வீடு செம்மையாக இருந்தாலே நாடும்

செம்மையாக அமையும். வாழ்வின் பங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற குடும்ப உறவில் தூய அன்பும் தியாக உள்ளமும் இருந்தாலே அமைதியும் இன்பமும் ஏற்படும். இந்த அடிப்படையுறவில், தந்தைக்கும் மகனுக்கும், கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் நல்லுறவு போலவே உடன்பிறந்தார்களுக்கும் நல்லுறவு அமைய வேண்டும். சகோதர பாசம் சமுதாய உறவுக்கு ஆணிவேர் ஆகும். இவ்வுயரிய தத்துவத்தை விளக்க வந்த இராமாயண காவியத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடாக இலங்குவது கற்பின் மேன்மையும் சகோதர பாச நல்லுறவின் சீர்மையுமே யாகும்.

தந்தை வானகம் புக்கான். தமையன் கானகம் புக்கான் என்ற செய்தி கேட்ட பரதன் துயரில் துடி துடித்தான். தாயைச் சீறினான். நீ தாய் அல்ல பேய் என்று கடிந்துரைத்தான். தன் அண்ணனைக் கண்டு அவனுக்கே முடி சூட்டுவித்து, அவனுக்கு குற்றேவல் புரிய விரும்பினான். கைகேயி கன்யா சுல்கமாக உரிமையாகப் பெற்றதும், வரத்தினால் பெற்றதுமான அரச பட்டத்தைத் துச்சமென மதித்தான். முறைமையற்ற செயல் என்று முனிந்தான். முனிவன் வசிட்டன் கூறியும் கேட்கவில்லை. ஓடோடி வந்து இராமனைக் காணச் சென்றான். பரதனைக் கண்ட குகன் முதலில் ஐயுற்றாலும் பின் மெய்மை தெளிந்து பேசுகிறான்.

நம்பியும் என் நாயகனை ஒக்கின்றான் ; அயல் நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான் ; தவவேடம் தலைநின்றான்
துன்பம் ஒரு முடிவில்லை ; திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பு என்னுன்.

இராமனது தம்பியர் தவறிழைக்க மாட்டார் என்று உணர்ந்த குகன் பரதனது தூய உள்ளத்தைக் கண்டு உருகிப்போனான்.

பரதன் தன் சுற்றத்தாரோடு இராமனைக் காண வந்தவன் பரத்துவாசரின் ஆசிரமம் அடைந்தான். படைகட்கு அவர் அளித்த விருந்து முடிந்தது. பரதனோ தன் தமையனைப் போல காயும் கனியும் உண்டு பூழ்தியில் படிந்து உறங்கினான். இதுவல்லவா தியாகம் !

தூர வரும் படை கண்டு இலக்குவன் பரதனை ஐயுற்றுச் சீறினான். ஆனால் இராமன் தன் தம்பியின் உள்ளத்தைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்த வனாக இலக்குவனைப் பார்த்து

“சேண் உயர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின்
ஆணியை அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ?
பூணியல் மொய்ம்பினாய்; போந்தது ஈண்டு எனக்
காணிய் ; நீ இது பின்னும் காண்டியால்”

என்று தீர்க்க தரிசனத்துடன் மொழிகின்றான்.

பரதனை இராமன் தழுவிக்கொண்டபின், தந்தை இறந்த செய்தி அறிந்து துயர்க்கடலில் மூழ்கினான்.

நந்தா விளக்கணைய நாயகனே ! நானிலத் தோர்
தந்தாய் ! தனி அறத்தின் தாயே ! தயா நிலையே !
எந்தாய் ! இகல் வேந்தர் ஏறே ! இறந்தனையே !
அந்தோ ! இனி வாய்மைக்கு ஆர் உளரே மற்றென்றான் ”

தந்தையின் மரணம் இராமனது இதயத்தை வாட்டியது. ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்று எந்த தந்தையின் கட்டளைக் காக நாடு துறந்து காடு வந்தானோ அந்தத் தந்தை இறந்தான் என்றதும் இராமன் சோகத்தால் துவண்டான். புத்திர சோகத்துக்கு உதாரணமாக விளங்கிய தசரதனைப் போலவே தந்தையின் பிரிவினால் இராமனும் நைந்துருகினான்.

இராமன் பரதனைப் பார்த்து “ஏன் மகுடம் தாங்காமல் தவவேடம் பூண்டாய்?” என்று கேட்டான். பரதன் மனம் துடி துடிக்க தொழுத கையுடன் எழுந்து, “தரும மூர்த்தியாகிய உன்னையன்றி யார் ஆள முடியும்? தரும நெறிப்படி நீயே மகுடம் சூட வேண்டும். மீண்டும் நாட்டுக்கு வர வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான் ; இராமனோ மறுத்தான்.

“வரனில் உந்தை சொல் மரபினாலுடைத்
தரணி நின்னது ; என்றியைந்த தன்மையால்
உரனின் நீ பிறந்துரிமை யாதலால்
அரசு நின்னதே ஆள்க ” என்னவே

கூறினான் இராமன். தாய் பெற்ற வரத்தாலும், நின் பாட்டன் கேகய மன்னனிடம் கொடுத்த வாக்குப்படியினாலும் மரபுப்படி அரசு உனக்கு உரியது. கைகேயி வயிற்றில் நீ பிறந்ததால் பெற்ற உரிமையும் உனக்குண்டு என்று இராமன் சட்டப்படி அவனுக்குள்ள உரிமையை விளக்கிக் கூறுகிறான்.

வான்மீகத்தில் பல படியாகப் பேசப்பட்ட கன்யா சூலக் விவகாரத்தைக் கம்பன் ஓரீரு அடிகளில் விளக்கிச் சொல்லும் நயம் காண்கிறோம்.

நீதியை நிலை நாட்டவே சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சமுதாய சட்டமாயினும், அரசியல் சட்டமாயினும், சில சமயம் முரண்பாடுகளும், சிக்கலும் உடையதாகி விடுகிற நிலையில், நீதிக்கும் சட்டத்துக்குமே போராட்டமாகி விடுகிறது! இதையே 'தரும சங்கடம்' என்பார்கள். சட்டமும் நீதியும் இணைந்திருக்கும் போது மனச்சாட்சி மகிழ்கின்றது. சட்டமும் நீதியும் முரண்படும்போது மனச்சாட்சி விழித்தெழுந்து இதுவா? அதுவா? என்று மனப் போராட்டங்களால் குழப்பி விடுகிறது.

இத்தகையதோர் முரண் நிலைப் போராட்டமே இந்த இரு சகோதரர்களின் வாக்குவாதத்தில் காண்கிறோம். பரதன் நீதியைப் பற்றிப் பேசுகிறான். இராமனே அரசியல் சட்டம் பற்றிப் பேசுகிறான். இந்த முரண்பாடுகள் தன்னல அரசியல் வாதிகளிடமும் நிறைந்திருக்கக் காண்கிறோம்; அங்கு 'அரசு என்னுடையது' என்றுதான் போராடுவார்கள்; ஆனால் இங்கு 'அரசு உன்னுடையது' என்பதற்காகத் தர்க்கநியாயங்கள் பேசுகின்றனர். எத்தகைய தியாக உள்ளங்கள்?

பரதன் இராமனது சட்ட ஞானத்தை மறுக்கவில்லை. அண்ணன் எது சொன்னாலும் மறுத்துப் பழக்கமில்லை. நற்குணங்கள் எனும் ஆறுகள் புக மண்டும் பள்ளமாகிய நற்குணச் செம்மல் அல்லவா பரதன்? அவன் தர்க்க ஞானம் உணர்ந்தவன்தான்! தமையனுடைய தர்க்கப்படியே பதில் தருகிறான்.

“முன்னர் வந்துதித்து உலகம் மூன்றினும்
நின்னை ஒப்பிலா நீ பிறந்த பார்
என்ன தாகில், யான் இன்று தந்தனென்
மன்ன போந்து நீ மகுடம் சூடு” என்றான்.

“அண்ணா! சட்டப்படி இந்த அரசு என்னுடையதாகவே இருக்கட்டும். என் உரிமையுடைய பொருளை யான் யாருக்கும் தானம் செய்யலாம் அல்லவா! இதோ இந்த அரசினை நான் உனக்கே தருகிறேன். நீ மீண்டும் வந்து மகுடம் சூட வேண்டும்” என்கிறான் பரதன்.

இருவருமே தத்தம் லட்சிய நிலையிலிருந்து சிறிதும் நழுவுவதாகக் காணும். பரதன் எப்படியும் அண்ணனை நாட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட வேண்டும் என்ற தீவிரமான முனைப்புடன் இருக்கிறான். ஆனால் இராமன் மன நிலையோ வேறு விதமாக இருக்கிறது. காட்டுக்குப் போகச் சொன்ன அதே கைகேயி தன்மகன் அரசினை ஏற்க மாட்டான் என்ற உண்மை தெரிந்து மனமறுகி இராமன் மீண்டும் நாட்டுக்கு வந்தால் போதும் என்ற மன நிலையில் மவுனமாக இருக்கிறான்.

ஆனால் தன்னைக் காட்டுக்குப் போகுமாறு ஏவியது தனது தந்தையின் கட்டளை என்றல்லவா முன்பு சொன்னான். தந்தை உயிரோடு இருந்தாலாவது மீண்டும் புதிய கட்டளை பெற்று பழைய கட்டளையை ரத்துச் செய்து நாட்டுக்கு வரலாம். ஆனால் தந்தையோ மண்ணுலகை நீத்து விண்ணகம் புகுந்து விட்டான். ஏழிரண்டாண்டு காட்டில் வாழ வேண்டும் என்ற தார்மிகமான தந்தையின் கட்டளை மாற்ற ஒண்ணாதது; ஆதலால் இராமனோ தன் தர்மத்திலிருந்து வழுவுவதாக இல்லை. இப்போது ஆட்சியைப்பற்றிய சட்ட ரீதியான, நீதி முறையிலான பிரச்சனை கட்டு இங்கே இடமில்லை. இங்கே தன் தந்தையின் சத்திய வாக்கை மெய்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நிலை. மறைந்த தந்தையின் வாக்கைக் காப்பதில் மகனுக்குள்ள தார்மிகப் பொறுப்புணர்ச்சியோடு இராமன் காட்சியளிக்கிறான்.

இறுதியாக இந்த வாக்குவாதத் திறமைகள் எல்லாம் சகோதர பாசத்தாலும் சால்புடைய அறவேட்கையாலும் மலர்கின்றன என உணர்ந்து மகிழ்கிறோம். இராமன் பரதனின் தர்க்கவாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, தன் லட்சிய நோக்கை கைவிடாமல் மிகச் சாதுரியமாகப் பதில் அளிக்கிறான்.

எந்தை ஏவ ஆண்டு ஏழொடு ஏழ் என

வந்த காலம் நான் வனத்துள் வைக நீ

தந்த பாரகம் தன்னை மெய்மையால்

அந்த நாள் எலாம் ஆள் என் ஆணையால் !

‘தந்தையின் கட்டளைப்படி நான் பதினான்காண்டுகள் கானகம் சென்று விட்டு வரும் அளவும் - நீ தந்த உலகம் தான் - என்றாலும் அதனை என் பிரதிநிதியாக இருந்து நீ ஆள வேண்டும். இது எனது கட்டளை’ என்று கூறி இராமன் பிரச்சனையைத் தீர்த்து விடுகிறான்.

அண்ணன் கட்டளை இட்ட பிறகு அதனை தம்பி மறுப்பானோ? வேறு வழியின்றி அதனை ஏற்றுக்கொண்டான்; இராமனது திருவடிப் பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு - பாதுகைகட்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து, தான் மீண்டும் அயோத்திக்குச் செல்லாமல் நந்திக் கிராமம் என்னும் அதன் அருகிலுள்ள ஊரில் தங்கி இந்திரியங்களை அவித்துத் தவக் கோலத்துடன் அண்ணன் வருமளவும், தான் அவன் பிரதிநிதியாக போக பாக்கியங்களைத் துறந்து இருந்தான் பரதன்.

நந்தியம் பதியிடை நாதம் பாதுகம்
செந்தனிக் கோன்முறை செலுத்தச் சிந்தையான்
இந்தியங்களை அவித்து இருத்தல் மேயினான்
அந்தியும் பகலும் நீர் அருத கண்ணினான்.

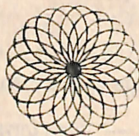
இராமன் சித்திர கூடமலையில் இருந்தால் அருகில் இருப்பவரைக் காணும் அவாவினால் அன்பு மீதூர வந்து துன்புறுவர் என்று எண்ணி தென் திசையை நோக்கித் தனது துணைவியும் இளவலும் உடன் வரச் செல்கின்றான் இராமன்.

பரதன் இராமனது பாதுகைகளை அண்ணலின் திருப்பாதங் களாகவே — அதுமட்டுமல்ல — இராமனாகவே கருதுகின்றான்; கருதி வழிபடுகின்றான். அன்பு, பக்தி, காதல், வாத்தல்யம் முதலிய நேய உணர்வுகள் மிகும் போது அன்புக்குரியவர்கள் மட்டுமல்ல. அவர்களோடு தொடர்புடைய பொருட்களும் அன்புணர்வோடு போற்றப்படுவது இயல்பாகும். அதுபோல பாதுகைகள் இராமன்மேல் கொண்ட பக்தியின் சின்னமாக, அன்புணர்வின் குறியீடாகவே பரதனுக்கு அமைந்துவிட்டது.

உலகம் யாவையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் பரம்பொருளை - ஒரு சிறு கல்லில், சிற்பத்தில், பாவனையாக்கி, குறியீடாக நாம் வழிபடுவது மரபு. அதுபோலவே இராமனின் அளப்பரிய நற்பண்புகளின் தரிசனத்தை பரதன் பாதுகைகளில் கண்டான். பரதன் அந்தப் பாதுகைகளில் கண்ட மகத்துவத்தையே பிற்காலத்தில் வேதாந்த தேசிகர் வடமொழியில் 'பாதுகா சஹஸ்ரம்' என்று ஆயிரம் கவிதைகளால் அஞ்சலி செய்தார் அல்லவா?

தியாகமும், சகோதர பாசமும், தருமத்தின் பால் தளராத லட்சிய வேட்கையும், பெற்றோர்களிடம் வினயமும் பய பக்தியும்; எல்லோரையும் தன்னவராகக் கருதும் மானுட நேயமும், மலர்தலும் கூம்பலும் இல்லாத அறிவுடைய ஸ்திதப் பிரக்ஞனாகவும், பெண்மையை மதிக்கும் பெருந்தகையாகவும், அனைவர் உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும் அழகனாகவும், பேரற மூர்த்தியாகவும் இராமனை அயோத்தியா காண்டத்தில் தரிசித்து மகிழ்கின்றோம்.

ஆரணிய காண்டம்

இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம்

KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAİKULI
(PHONE: A-436846)

‘நின்று பல் உயிர் காத்தற்கு நேர்ந்த யான்,
என் துணைக் குல மங்கை ஓர் ஏந்திழை-
தன் துயர்க்குத் தகவு இலென் ஆயினேன் ;
நன்று நன்று, என் வலி!’ என, நாணுமால்.

கட்டுரையாளர்

கல்விக்கடல் கம்பராமன்

இலக்குவனோடும், சீதையோடும் இராமன், தண்டக வனம் செல்கிறான். விராதன் எதிர்ப்பட்டுச் சீதையைக் கவர்ந்து போக, இராம - இலக்குவர் விராதனை வதைத்துப் புதைத்த போது, சாபம் நீங்கி விராதன் விண்ணில் தோன்றி இராமனைத் துதிக்கிறான்.

சரபங்கன் பிறப்பு நீங்கி முக்தியடைய, இந்திரன் இராமனைத் தொழுது துதிக்க, பத்தாண்டுகள் தண்டக வனத்தில் தங்கிய இராமன், அகத்திய முனிவனைச் சந்திக்கிறான், அகத்தியன் படைக் கலங்கள் வழங்குகிறான்.

பஞ்சவடியை அடைவதற்கு முன், இராமன் சடாயுவைக் கண்டு, கானகம் வந்த காரணம் கூறுகிறான்.

இராமனது பேரழகில் மயங்கிய சூர்ப்பணகை, தன்னை ஏற்குமாறு வேண்டுகிறாள், மோக வெறியில் புலம்புகிறாள். சீதையை அவளீ தூக்கிச் செல்ல முயலுகையில், இலக்குவன் அவளுடைய உறுப்புக்களை அறுத்து விடுகிறான். சூர்ப்பணகையின் தூண்டுதலால், இராம-இலக்குவரின் மேல் போர் தொடுத்த கரன், இறுதியில் இறக்கவே, சூர்ப்பணகை அழுது புலம்பி இலங்கைக்குச் செல்கிறாள்.

இராவணனிடம் சீதையின் பேரெழிலை சூர்ப்பணகை வர்ணிக்க, வர்ணிக்க இராவணன் காம வெறியனாக மாறுகிறான். மாரீசனை மாயப் பொன் மாளியை உலவச் செய்து, அதனால் இராம-இலக்குவர் சீதையை விட்டு அகல, பன்ன சாலையோடு சீதையைத் தூக்கிச் சென்று, அசோக வனத்தில் சிறை வைக்கிறான்.

இராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்ற செய்தியை இராம-இலக்குவருக்குத் தெரிவிக்கும் சடாயு தெய்வ மரணம் எய்த, சுவரியைச் சந்தித்து, பம்பைப் பொய்கையை அடைகின்றனர் இராம-இலக்குவர்.

பா

ரத நாட்டின் உயிர் நாடியாக விளங்குவது வேதமாகும். வேதத்தின் சிறந்த பகுதி சம்ஹிதைகளாகும். சம்ஹிதையை அடுத்து அந்த அந்த வேதங்களின் பிராம்மணங்களும், ஆரண்யகங்களும், உபநிஷதங்களும் உள்ளன.

பிராம்மணங்களின் இறுதியில் வரும் பகுதிகட்கு 'ஆரணியகங்கள்' என்று பெயர். ஆரணியப் பகுதிகளில் பலப்பல ரகஸ்யங்கள் பேசப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதிகளில் கிரியைகளோ, யாக முறைகளோ பேசப்படவில்லை. யாகங்களின் மறை பொருள்களை உணர்த்துவதே, ஆரண்யகங்களின் குறிக்கோளாகும். கிரியைகளைவிட ஞானமே சிறந்தது என்பதை ஆரண்யகங்கள் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

இந்த நுட்பத்தை நன்கு தெரிந்த பகவான் வான்மீகி முனிவர் மூன்றாம் காண்டத்தை (வன காண்டம் என்று அமைக்காமல்) ஆரண்ய காண்டம் என்று அமைத்தார். மற்றைய காண்டங்களைவிட இக் காண்டமே இறைவன் இயலையும், ஆன்ம இயலையும், மாயையின் இயலையும் நன்கு தெரிவிக்கிறது.

இறைவன் இயல்புகளுக்குள் தலை சிறந்தது சரண்புக்கவர்களைப் பாதுகாப்பதே. இவ்வியல்பு இக்காண்டத்தில் நன்கு புலனாகிறது. இக்காண்டத்தில்தான் - திவ்யப் பிரபந்தத்திற்கு இணையான - தோத்திரப் பாடல்கள் கவந்தன், விராதன், இந்திரன் மூலமாக வெளிப்படுகின்றன. ஆதலால் இக்காண்டத்தை இராமாவதாரத்தின் இதயம் என்று கூறினால் மிகையாகாது.

விராதனும் இராமனும்

சிறியதாய்ச் சொன்ன திருமொழி சென்னியிற் துடிக், கானகம் புக்க வள்ளல் முதன் முதலிற் சந்திக்கும் தீயவன் விராதனே. இவன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து செல்கிறான். பிறகு சக்ரவர்த்தித் திருக்குமாரர்களுக்கு வாகனமாகின்றான். இறுதியில் இராமபிரானின் பாத தீட்சை பெறுகிறான். அதனால் அவன் சாபமும் பாபமும் நீங்கி விண்ணில் தும்புரு என்ற இயக்கனாகி ஒளியுடன் பொலிகின்றான்.

விராதன் மூலமாகத் திவ்யப் பிரபந்தமே அவதரிக்கிறது. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சொற்களும் உபநிடதங்களின் சாரமாக விளங்குகின்றன. கவிச்சக்ரவர்த்தி, இங்கு நம்மாழ்வராகத் தம்மைப் பாவித்துப் பாவித்து உயர்வற உயர்ந்து ஒரு புதிய திருவாய் மொழியையே படைத்து விட்டார்!

விராதன் பெருமானே நோக்கிப் பல வினாக்களைத் தொடுக்கிறான். இவ்வினாக்கள் அறிவினா? அறியாவினா? ஐய வினா? கொனல் வினா? கொடை வினா? ஏவல் வினா? அன்று! அன்று! இவை அனைத்தும் அன்று. இவ்வினாக்கள் முற்றும் அனுபூதி வினாக்கள்!

“பெருமானே! உன் பாதங்கள் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளன. உன்னுடைய பாதங்களோ என்மேனியைப் பேரின்பம் பெறச் செய்தன. யான் இத்தகைய இன்பத்தை இதுவரை கண்டதே இல்லை. உன்பாதமே இப்படிப்பட்டதென்றால் உன்னுடைய திருமேனி எத்தகைய இனிமை தருமோ?” என்கிறான் விராதன்.

விராதன் மேலும் ஆராய்கிறான். இத்தகைய ஆராய்ச்சியை உபநிடதங்கள் கூட மேற்கொண்டதில்லை. “பெருமானே நான் பேராற்றல் படைத்தவன். பூதங்கள் யாவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வடிவம் கொண்டாற் போன்று வலிமை பெற்றவன். என்னைவிட வலிமை வாய்ந்த பொருள்கள் உலகில் இல்லை. யானே உன்னைச் சுமக்க முடியாதபடி தளர்ந்து போனேன்! அத்தகைய பாரமான நீ ஒவ்வொரு பூதங்களின் அணுக்கள் தோறும் தங்கியிருக்கிறாய். அவ்வணுக்களோ ஒற்றுமை உடையன அல்ல. நீரணு - நெருப்பணுவை அவிக்கும். நெருப்பணு - மண்ணணுவை எரிக்கும். மண்ணணுவோ - எல்லா அணுக்களையும் மட்கச் செய்யும். அணுக்கள் யாவும் ஒரே பாங்கில் அமைந்திருந்தால் - ‘ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு’ - என்ற தத்துவப் படி உறுதியாக இருக்கலாம்.

ஆனால் தம்முன் பகைமையை இயல்பாகக் கொண்டுள்ள பூத அணுக்கள் உன்னை எப்படிச் சுமக்கின்றன? இந்த அதிசயம் எனக்குப் புலனாகவில்லை; விளக்க வேண்டும்.” என்று கேட்கிறான் விராதன். உபநிடதங்கள், திருவாய் மொழிகள், புராணங்கள் யாவும் இப்பாசுரத்துக்குள் அடக்கம். இப்பாசுரத்தின் நுட்பப் பொருளை இராமபிரான் ஒருவனே உணர்வான். இனிப் பாசுரத்தைப் பார்ப்போம்.

வேதங்கள் அறைகின்ற

உலகு எங்கும் விரிந்தன உன்

பாதங்கள் இவை என்னின்

படிவங்கள் எப்படியோ?

ஓதங் கொள் கடல் அன்றி

ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வாப்

பூதங்கள் தோறும் உறைந்தால்

அவை உன்னைப் பொறுக்குமோ?

வேதங்கள் அறைகின்ற பாதங்கள் என்றும், உலகு எங்கும் விரிந்தனவுன் பாதங்கள் என்றும் கொண்டு கூட்ட வேண்டும். இப் பாசுரம் அந்தர்யாமித்வத்தை அலங்கரிக்கிறது.

உலகு எங்கும் விரிந்த பாதங்கள் என்றதால் ‘மஹதோ மஹியாந்’ என்ற உபநிடதப் பகுதியும், பூதங்கள் தொறும் உறைந்தால் என்றதால் ‘அணோரணியாந்’ என்ற உபநிடதப் பகுதியும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

[மஹதோ மஹியான் - பெரிதிலும் பெரிதாய் உள்ள. அணோரணியாந் - அணுவினும் அணுவாய்].

விராதன் வினாக்கள் யாவும் உபநிடதங்களையே திகைக்க வைக்கக் கூடியவை!

உலகில் ஆஸ்திகம் எப்போது தோன்றிற்றோ அப்போதே நாஸ்திகமும் தோன்றிவிட்டது. ஆஸ்திகத்துக்கு அடிப்படை நம்பிக்கை. நாஸ்திகத்துக்கு அடிப்படை அவநம்பிக்கை.

பொறி புலங்களுக்கு எட்டாத பொருளை நாஸ்திகம் நம்ப மறுக்கிறது. ஆஸ்திகம் நம்பிப் போற்றி ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறது. இரண்டு சார்பினரையும் விராதன் பார்க்கிறான். இரண்டு சார்பில் உள்ளவர்களும் உய்வு பெற வேண்டும் என்று கருதுகிறான்.

“பெருமானே ; நீ தூரியனைப் போலவோ சந்திரனைப் போலவோ வெளிப்படைப் பொருளாக இருந்தால், என்றோ உலகம் உண்மை கண்டிருக்குமே ! நீ ஏன் மறைந்திருக்கிறாய்? வெளிப்படையாக வருவதில் உனக்குத் துன்பம் உண்டா? உலக சமயங்கள் யாவும் உன்னைத்தானே புகழ்கின்றன. தீயவர்கள் மறைந்திருப்பது இயற்கை. நீ தீயவனா? வெளிப்பட்டு வந்தால் உனக்குக் கூடத் தீமை வருமா? உனக்குங்கூட - மறைந்து - விளையாடுவதில் விருப்பம் உண்டா? குழந்தைகள் தாம் மறைந்து விளையாடுவதில் விருப்பம் கொள்ளும். யாரும் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் குழந்தைகள் தம்மையே வியந்து பெருமைப்படுத்திப் பேசும். அப்படிப்பட்ட பெருமையில் நீயும் பங்கு கொள்ள விரும்புகிறாயா?”

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது இந்த வினா சாதாரணமாகத் தோன்றும். ஆழ்ந்து பார்த்தால் இவ்வினா ஆயிரக்கணக்கான

ஆன்மாக்களின் உள்ளக் குமுறல் என்பது தெரியும். இனிப் பாசுரத்தைப் பார்ப்போம்.

நீ ஆதி பரம்பரமும்
நின்னவே உலகங்கள்
ஆயாத சமயமும் நின்
அடியவே அயல் இல்லை :
தீயாரின் ஒளித்தியால்
வெளிநின்றால் தீங்குண்டோ ?
வீயாத பெருமாயை
வினையாட்டும் வேண்டுமோ ?

இப் பாசுரத்தில் முன் இரண்டு அடிகளும் இறை இலக்கணத்தைப் பகர்கின்றன. “பெருமானே ! நீதானே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானவன். உலகங்கள் யாவும் உனக்கு உரியனவே என்றால் ஆராயப் படாத சமயங்கள் கூட உனக்குத்தானே உரியன. அப்படியிருக்க நீ மறைந்திருக்கலாமா?” என்று நயமாகப் பேசுகின்றான்.

ஒரே ஒரு பொருளைப் பற்றித்தான் சமயங்கள் பல படியாகப் போராடுகின்றன. இது அறியாமையின் விளைவு என்பதை “ஆயாத சமயமும் நின் அடியவே அயல் இல்லை” என்று நயம்படக் குத்திக் காட்டுகிறது கவி.

விராதன் அடுத்துக் கேட்கின்ற கேள்வி நயம் மிக்கது. ஆயிரக் கணக்கான பசுக்கள் ஓடித்தில் உள்ளன. ஒரு கன்றை அவிழ்த்து விட்டால் அக்கன்று தன் தாயைக் கண்டுபிடித்துப் பாலை உண்டு மகிழ்கிறது. தாயும் தன் கன்றைக் கண்டதும் அடையாளம் தெரிந்து பாலை வழங்குகின்றது. தாய்க்கும் கன்றுக்கும் இப்படிப்பட்ட உணர்வு இயல்பாக அமைந்துள்ளது.

“பெருமானே ! உலகம் எல்லாவற்றுக்கும் நீ தாயாகவுள்ளாய். நாங்கள் யாவரும் உன் கன்றுகளாகவுள்ளோம். நீ எங்களைத் தெரிந்துள்ளாய். நாங்களோ உன்னைத் தெரியாமல் தவிக்கிறோம். இது என்ன மாயை? அறிவற்ற பசுவும் அறிவற்ற கன்றும் பெற்ற உணர்வுகள் எமக்குள் இல்லாத காரணம் யாது? புரியவில்லையே?” என்று ஆன்மாக்களின் சார்பில் வினா எழுகிறது. விடைகளினால் கரைக் கப்படாத வினா இமயம்போல் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. இதோ பாசுரம். சுவையுங்கள். முடிந்தால் விடை தாருங்கள்.

தாய் தன்னை அறியாத
 கன்றில்லை; தன் கன்றை
 ஆயும் அறியுமால்; உலகின்
 தாய் ஆகின் ஐய!
 நியறிதி எப்பொருளும்;
 அவை உன்னை நிலையறியா;
 மாயையிது என்கொலோ?
 வாராதே வரவல்லாய்.

இந்தப் பாசுரம் இறைவனைக் காணாத - காணத் துடிக்கின்ற - ஆன்மாக்களின் புலம்பலாகும். இறைவன் எங்கும் உள்ளான் என்ற பெரிய தத்துவத்தை 'வாராதே வரவல்லாய்' என்று பாடும் வன்மை வழங்கியவர் நம்மாழ்வாரே.

இறைவனே உலகமாக உருக் கொண்டான் என்பது, வேதத்தை உடன்பட்ட சமயங்களின் கோட்பாடாகும்.

உலகாய் விரிய உன்னினள் இறைவன்
 அலகிலா வுலகுகள் ஆங்கே மலர்ந்தன. என்பது
 ஓர் உபநிடதத்தின் சாரமாகும். இங்கே விராதனுக்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றுகின்றது.

“இறைவனே! நீ உலகமாக உருக்கொண்டாயே, எப்படி உருக் கொண்டாய். உன்னுடைய மூலப் பகுதியில் ஒரு பகுதி பிரிந்து அது உலகாகப் பரிணமித்ததா? அல்லது மூலம் அப்படியே இருக்க நிழல் போல உலகம் தோற்றப் பொருளாகப் பிறந்ததா? இந்த மாயம் எப்படிப்பட்ட மாயம்? புரியவில்லையே”

உலகம் உண்மைப் பொருளா? அல்லது வெறுந் தோற்றமா? புரியவில்லையே!

பின்னமாய் ஒன்றாதல்
 பிரிந்தேயோ? பிரியாதோ?
 என்னமா மாயம் இவை?
 ஏனமாய் மண் இடந்தாய்.

இப் பாசுரத்தில் பெரிய விஞ்ஞான நுட்பமே உள்ளது. இந்த உலகம் எங்கிருந்து வந்தது? எதில் நிலைத்திருக்கிறது? எதில் ஒடுங்கும்? என்ற வினாக்களுக்கு விடைநயம் பிரத்தியட்சமாகக் காண

விரும்பி உழைக்கிறது விஞ்ஞானம். அந்த உழைப்பிற்கு வித்தாகவும், விடையாகவும் இந்த வினா எழுகின்றது.

கடவுள் தத்துவம் எவ்வளவு பெரியது? அதில் எவ்வளவு சிக்கல்கள் உள்ளன? அந்தச் சிக்கல்களை அவன் அருள் இன்றி உணர முடியாது என்பதை விராதன் பல படியாகப் பேசுகின்றான். இப் பாடல்கள் முற்றவும் கம்பதூத்திரம்.

அனுபூதிச் செல்வராகிய கம்ப நாட்டாழ்வாரின் ஞானக்கண் எப்படிப்பட்ட துல்யமான பார்வையைப் பெற்றுச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது என்பதை இப் பாசுரங்கள் விளக்குகின்றன.

இந்திரனும் — இராமனும்

விராதன் வினவிய வினாக்களுக்கு மௌனத்தையே விடையாக வழங்கிய இராமபிரான் சரபங்கள் தவக்குடிலுக்குத் தம்பியுடனும் பிராட்டியுடனும் செல்கின்றான். அங்கு இந்திரனைச் சந்திக்கிறான். இந்திரன் இராமபிரானைக் கண்டு அறியாதான்போல அறிந்த எலாம் சொல்கின்றான்.

பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட பரமன், ஈந்தவரம் உதவ மண்ணுலகில் அவதரித்திருப்பதை முதற்கண் இந்திரன் உணர்கிறான். “பெருமானே அன்று சொல்லியபடி அவதரித்தாயா? என்னே உன் கருணை? உன்னிலும் மிகத் தாழ்ந்த என்னுடைய பாதங்கள் பூமியிற் படியவில்லை. ஆனால் என்னிலும் மிகவுயர்ந்த உன் திருவடிகள் பூமியிற் படிகின்றனவே! இது முறையா?” என்று மனமுருகிப் பேசுகின்றான்.

தோய்ந்தும் பொருளனைத்தும் தோயாது நின்ற

சுடரே! தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே! பற்றி

நீந்த அரிய நெடுங்கருணைக் கெல்லாம்

நிலயமே! வேதம் நெறிமுறையின் நேடி

ஆய்ந்த உணர்வின் உணர்வே! பகையால்

அலைப்புண் டடியேம் அடிபோந்த அந்நாள்

ஈந்த வரமுதவ எய்தினையோ? எந்தாய்

இருநிலத்த வோ, நின் இணையடித் தாமரையே.

இப்பாசுரம் படிக்கப் படிக்கப் பேருணர்வை ஊட்டுகிறது. திரும்பத் திரும்பப் படித்தால் இறைவன் இலக்கணத்தை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இறைவன் எப்பொருளிலும் பற்றற்றவன். ஆனால்

அடியவர்களின் சுற்றமாகவுள்ளான். இது முரண்பட்ட நிலை. முரண்பட்ட தத்துவங்களின் முழு வடிவமே இறைவன் என்பதை இந்திரன் இலக்கிய நயம்படப் பேசுகின்றான்.

இறைவன் எங்கும் இருக்கிறான். எல்லாமாகவும் இருக்கிறான். நாமாக இருப்பவனும் அவனே. நாமாக இல்லாதவனாக இருப்பவனும் அவனே!

அவனை அடையாதவர்களும் இல்லை! அவனை அடைந்தவர்களும் இல்லை!

இறைவன் தத்துவத்தில் மேலும் இல்லை. கீழும் இல்லை. முதிர்ச்சியும் இல்லை. இளமையும் இல்லை. முதலும் இல்லை. நடுவும் இல்லை. இறுதியும் இல்லை.

சூரியனுக்கு அப்பாற் சென்றவனுக்கு இது கிழக்கு இது மேற்கு என்ற வேறுபாடு இல்லை. சூரியனைக் கொண்டு நாம் திசைகளைப் பிரித்துப் பெயர் வைக்கிறோம். அதுபோல நாம் ஏதோ ஒரு பொருளை வைத்துத்தான் - மேல் என்றும் கீழ் என்றும் பாகுபாடு செய்கின்றோம். சூன்யத்தில் எதைச் சொல்ல முடியும்?

சூரியம் கடந்த பரவெளியினும் நுட்பமான பொருளை எப்படிச் சொல்வது. அதனை இந்திரன் சொல்ல முயன்று வெற்றி பெற்று விட்டான்.

கடவுள் தத்துவத்தை உடன்பாட்டாலும் எதிர்மறையாலும் விளக்கலாம். இங்கே எதிர்மறையால் விளக்குகின்றான். பாடல் மிக மிக எளிமையாகத்தான் உள்ளது. ஆழமோ விண்போல நீண்டு நீண்டு செல்கிறது. பாடலிலே முழுகுங்கள். பாடலின் முடிவில் பரமனைக் காண்பீர் :

மேவாதவ ரில்லை ; மேவினரும் இல்லை ;

வெளியொடிருள் இல்லை ; மேல் கீழும் இல்லை ;

மூவா தமையில்லை ; மூத்தமையும் இல்லை ;

முதல் இடையொ டறில்லை ; முன்னொடுபின் இல்லை.

தேவா! இங் கிவ்வோறின் தொன்றுநிலை என்றால்

சிலைஏந்தி வந்தெம்மைச் சேவடிகள் நோவ,

காவா தொழியின் பழிபெரிதோ ? அன்றே;

கருங்கடலிற் கண்வளராய் கைம்மாறும் உண்டோ?

இப் பாடலில் ஞானம் பக்தி இரண்டும் கலந்துள்ளது. இறைவன் ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் உள்ளான் என்று அனுபூதிச் செல்வர்கள் பகர்வர். அதனை அனுபவத்திற் கண்ட கம்பன் இந்தப் பாசுரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளான்.

உலகம் யாவும் இறைவனின் வயப்பட்டனவே. அவனுக்கு வேறுபட்ட - பகையான - பொருள்கள் கிடையா. உலக உயிர்கள் யாவும் அவனுடைய மைந்தர்களே. சிறந்த தந்தை எல்லோரையும் ஒரே மாதிரி நேசிப்பான்.

“பெருமானே ! உனக்குத் தேவரும் புதல்வர்களே ! அசுரர்களும் புதல்வர்களே ! அப்படியிருக்கும்போது நீ என்ன செய்தாய். உலகமாகிய தாழியில், தண்ணீரையே தயிராக இட்டு, மலையையே மத்தாகக்கொண்டு கடைந்தாய் ! அதில் அமுதம் உண்டாயிற்று. அவ்வமுதத்தைத் தேவர்களுக்கு மட்டும் கொடுத்தாய். அசுரர்கள் உனக்கு வேறுபட்ட வர்களா ? சொல் ” என்று இந்திரன் கேட்கிறான்.

தாழி தரையாகத் தண்தயிர்நீர் ஆகத்

தடவரையே மத்தாகத் தாமரைக்கை நோவ

ஆழி கடைந்தமுதம் எங்களுக்கே ஈந்தாய் ;

அவுணர்கள்தாம் நின்னடிமை அல்லாமை உண்டோ?

இப்பாசுரம் நம்மைத் திணற வைக்கிறது. விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்ட பெருமான் இப்படிச் செய்வது முறையா ? என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. அந்தராத்மா இது தேவ ரகசியம் என்று எப்படியோ சமாதானப்படுத்திக்கொள்கிறது. அவ்வளவே !

‘நன்மையும் தீமையும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவையே. அப்படியிருக்க நல்லவரைக் காப்பதும், தீயவரை அழிப்பதும் முறையா ? என்று - நாத்திக - வினாவையே கேட்டுவிடுகின்றான். இந்த வினா அதிகப்படி என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றுகின்றது. கம்பநாட்டாழ்வார் இப்படிக்கேள்வி கேட்பவரைக் கண்டு அவர்களுடன் உரையாடியிருப்பாரோ என்னவோ ? வினா என்னவோ நியாயமாகத்தான் தெரிகின்றது. உண்மை ஞானம் உதித்தால் நியாயத்தின் சாயம் வெளுத்துப்போகும் !

சரபங்கனம் - இராமனும்

இந்திரன் விண்ணுலகு புகுகிறான். இராமபிரான் பிராட்டியுடனும், தம்பியுடனும் சரபங்கன் தவக்குடிலை அடைகின்றான். சரபங்கன்

இராமபிரானைக் கண்டதும் இவன் ‘ஆழியில் அறிதுயில் அவன்’ என அடையாளம் தெரிந்து கொள்கிறான்.

சரபங்கள் பெருமானிடம் “ஐயனே! நான் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டும்; விடை தருக” என்று விண்ணப்பிக்கிறான். இராமபிரான், ‘நீ எரிபுகும் காரணம் யாது’ என்று வினவுகிறான். சரபங்கள், திருமகள் தலைவ! செய் திருவினையுறையான் - எரிபுக நினைகுவன் அருள்’ என்று பகர்கிறான்.

“நான் வரும்போது நீ இத்தகைய செயல் செய்வது முறையா?” என்று பெருமான் கேட்கிறான். அதுகேட்ட சரபங்கள் “ஐயனே! நான் ஆயிரம் யுகம் தவம் செய்து கொண்டுள்ளேன். எதற்காகத் தெரியுமா? நீ வருவாய்! உன்னைக் காண வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால். நீயும் வந்துவிட்டாய்; உன்னையும் சேவித்து விட்டேன். என்னுடைய இரு வினைகளும் நீங்கிவிட்டன. இனி நான் செய்ய வேண்டிய வினையில்லை”

“சற்று நேரத்துக்குமுன் இந்திரன் வந்தான். அவன் அடியேனைப் பிரம்மலோகத்துக்குச் செல்க. அதனைத் தந்தேன் என்றான். நான் பிரம்மலோகத்தை விரும்பவில்லை, அதனிலும் உயர்ந்த பதவியை விரும்புகின்றேன் என்ற நான், அவனிடம்

சிறுகா லையிலா நிலையோ திரியா
குறுகா நெடுகா குணம்பே றுபடா
உறுகால் கிளர்பூ தாமலாம் உகினும்
மறுகா நெறியெய் துவன்வான் உடையாய் என்று

கூறிவிட்டேன்”

ஆ த லி ன ல் எனக்கு விடைதா என்று கூறிய சரபங்கள், அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து முத்தி அடைகிறான். சரபங்கள் ‘முத்தி யளிக்கும் பரம்பொருள் இராமபிரானே’ என்பதை நன்கு உணர்ந்து பேசிய பேச்சுக்கள் கம்பநாட்டாழ்வாரின் இதயக் கனிகள்.

முனிவர்களும் - இராமனும்

சரபங்களுக்கு முத்தி வழங்கிய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அகத்திய முனிவரைக் காணப் புறப்படுகிறான். செல்லும் வழியில் தண்டக வனம் எதிர்ப்படுகிறது. அங்கு பாலகில்லர், முண்டர், மோனர் முதலான முனிவர்கள் பெருமானைக் காண்கின்றனர்.

பெருமானைக் கண்ட முனிவர்கள் உற்ற இன்பத்தைக் கவிச் சக்ரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார், நான்கு பாசுரங்களால் விவரிக்கிறார்.

பெருங்காடு ; எப்பிறத்தும் நெருப்புப் பற்றிக் கொள்கிறது. அதற்கிடையில் பல மரங்கள் சிக்கிக் கொள்கின்றன. பக்கத்துக் காட்டில் இருப்பவர்கட்குக் காடு பற்றி எரிவது தெரிகிறது. அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும். வீடு பற்றிக் கொண்டாலோ, ஊர் பற்றிக் கொண்டாலோ குட நீர் கொண்டு நெருப்பை அவிக்கலாம். காடே பற்றிக் கொண்டால் என்ன செய்ய முடியும்.

இவ்வாறு நெறுப்புக் கிடையில் மரங்கள் வெம்பும்போது மேகக் கூட்டம் அமிர்தம் கலந்த தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து கொட்டினால் அதில் சிக்கிய மரங்கள் எப்படி மகிழும்? அந்த மகிழ்ச்சி சொற்களில் அடங்குமா ?

அரக்கர்கள் என்கின்ற நெருப்பால் தகிக்கப்படுகிற முனிவர் களுக்கு இராமபிரான் மறை பொழிகின்ற மேகம் போலக் காட்சி தருகின்றான்.

காட்டு நெருப்பை மேகந்தான் அவிக்க முடியும் அரக்கர்களின் கொடுமையை இராமபிரான்தான் அழிக்க முடியும் என்பது குறிப்பு. பாசுரத்தைப் பார்ப்போம்.

கனல்வரு கடுஞ்சினத்து அரக்கர் காய, ஓர்
வினை பிறிது இன்மையின் வெதும்பு கின்றனர் ;
அனல்வரு கானகத்து, அமுது அளாவிய
புனல்வர, உயிர்வரும் உலவை போல்கின்றார்.

இந்தப் பாசுரம் நினைதொறும் நினைதொறும் உள்ளத்தில் பேருணர்வு முகிழ்க்கச் செய்கிறது.

நெருப்பில் சிக்கித் தவிக்கின்றது ஒரு கன்று. அதனை ஈன்ற தாய்ப்பசு வேறு எங்கோ சென்றுள்ளது. கன்றுக்கு ஆதரவு தருபவர் யாரும் இல்லை. ‘அம்மா ! அம்மா ! அம்மா !’ என்று அலறுகிறது. திசை தொறும் சென்று பார்க்கிறது. அப்போது அக்கன்றின் தாய் வந்து விடுகிறது. தாயைக் கண்ட கன்று எங்ஙனம் இன்பம் அடையுமோ அத்தகைய இன்பத்தை - இராமபிரானைக் கண்டபோது முனிவர்கள் அடைந்தனர்.

ஆய்வரும் பெருவலி அரக்கர் நாமமே
வாய்வெரீஇ அலமரும் மறுக்கம் நீங்கினார் ;
தீவரு வனத்திடை இட்டுத் தீர்ந்ததோர்
தாய்வர நோக்கிய கன்றின் தன்மையார்.

இராமபிரானைக் கண்ட முனிவர்களின் கவலை நீங்கிற்று என்பதை முன்னிரண்டு வரிகளால் விளக்கிய கவிச்சக்ரவர்த்தி பின் இரு வரிகளால் அவர்கள் உற்ற இன்பத்தை விவரிக்கிறார்.

பெருங்கடல், கட்டுமரம் ஏறி ஒருவன் செல்கிறான். எப்படியோ கட்டுமரத்தை விட்டு விடுகின்றான். அவன் கூக்குரல் இடுகிறான். பாவம் ; பயப்படாதே என்று சொல்ல ஆள் இல்லை. நடுக்கடலில் யார் உதவப் போகின்றார்கள். இந்நிலையில் தெய்வாதீனமாக ஒரு பெரிய கப்பல் வந்தால் - தவித்தவனுக்கு எத்தகைய இன்பம் உண்டாகுமோ அத்தகைய இன்பத்தை இராமபிரானைக் கண்ட முனிவர்கள் உற்றனர்.

கரக்கருங் கடுந்தொழில் அரக்கர் காய்தலின்
பொரற்கிடம் இன்மையிற் புழுங்கிச் சோருநர்
அரக்கர்என் கடலிடை ஆழ்கின் றார், ஒரு
மரக்கலம் பெற்றென மறுக்கம் நீங்கினார்.

இப்பாடல் துன்பத்தின் முதிர்ச்சியையும், இன்பத்தின் ஆக்கத்-தையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இராமபிரானை மரக்கலம் என்றது கருத்து நிரம்பியதாகும்.

அரக்கர்களால் வாட்டமுற்ற முனிவர்கள் தம் அவல நிலையைப் பல படியாகப் பேசுகின்றனர். இராமபிரான் திருவடிகளில் அடைக்கலம் புக்கனர். முனிவர்கள் பேசிய பேச்சுக்கள் கல்லையும் உருக்குந் தகையன.

முனிவர்களைக் கண்ணுற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அவர்களுக்குப் பன்முறை வணக்கம் செலுத்துகிறான். முனிவர்கள் மேகக் கொழுந்து போன்ற இராகவனைக் காணும்தோறும் காணும்தோறும் அன்புமயமாயினர். இதனைக் கம்பநாட்டாழ்வார் நயம்படப் பகர்கின்றார்.

எழுந்தனர், எய்தினர், இருண்ட மேகத்தின்
கொழுந்தென நின்ற அக் குரிசில் வீரனை,
பொழிந்தெழு காதலின் பொருந்தினார் ; அவன்
தொழுந்தொறும் தொழுந்தொறும் ஆசி சொல்லுவார்.

தொழுந்தொறும் தொழுந்தொறும் என்ற தொடர், ‘ஞானிகள் எனக்கு உயிர்’ என்ற கண்ணபிரான் தேர்த்தட்டிற் பகர்ந்த மொழிகளை நினைவூட்டுகின்றது. பணியுமாம் என்றும் பெருமை என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழி இராமபிரானின் இதயத்தில் சுடர்விட்டுத் திகழ்கிறது.

பெருமானைக் கண்ட முனிவர்கள் தங்கள் குறைகளைப் பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றனர்.

“இரக்கம் இல்லாதவர்கள் அரக்கர்கள். அவர்கள் அறநெறியிலிருந்து விலகியவர்கள். அவர்கள் எங்களை நெருக்குகின்றனர். அதனால் யாங்கள் தவத்தை விட்டு விட்டோம்.

புலிகள் திரிகின்ற காட்டில் மாணப்போலப் பகலும் இரவும் நடுங்கிக் கொண்டுள்ளோம். அதனால், யாங்கள் சாதாரண அறங்களைக் கூடச் செய்ய முடியாதவர்களாய் உள்ளோம்.

யாங்கள் தவம் செய்யவில்லை. வேதங்கள் ஓதவில்லை. வேதம் பயில்பவர்க்கு உதவவும் முடியவில்லை. வேள்விகளையும் செய்ய முடியவில்லை. பரம்பரையான முறையிலிருந்து நீங்கிவிட்டோம். ஆகையால் யாங்கள் அந்தணர்கள் என்று கூற முடியாத நிலையில் உள்ளோம்.

இந்திரன் அரக்கர்களின் வேலைக்காரனாகவே மாறிவிட்டான். எங்கள் துன்பத்தை யாவர் போக்குவார்கள்? யாங்கள் என்றோ செய்த தவத்தின் மாட்சிமையால் வந்துள்ளாய்.

இதுவரை எங்கள் காலம் இருள் நிரம்பிய இரவாக இருந்தது. நீ இன்று சூரியன் போல் உதித்துள்ளாய்! வீரனே அடைக்கலம்” என்று முனிவர்கள் புலம்பினர்.

முனிவர்களின் அபயக்குரல் இராகவனின் திருவுளத்தை உருக்கிற்று. உடனே அபயம் வழங்குகிறான் அண்ணல். அப் பேபாது பெருமான்,

வேந்தன் வீயவும் யாய்துயர் மேவவும்
ஏந்தல் எம்பி வருந்தவும், என்னகர்
மாந்தர் வன்துயர் கூரவும் யான்வனம்
போந்தது என்னுடைப் புண்ணியத் தால் என்றான்.

அறந் தவாநெறி அந்தணர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வலிதொலை யேன் எனின்
இறந்து போகினும் நன்று: இது அல்லது
பிறந்து யான்பெறும் பேறென்பது யாவதோ?

சூர் அறுத்தவனும் சுடர் நேமியும்,
 ஊர் அறுத்த ஒருவனும் ஓம்பினும்
 ஆர் அறத்தினோ டன்றி நின்றார் தமை
 வேர றுப்பென் ; வெருவன்மின் நீர் என்றான்.

இப்பாடல்கள் இராமபிரான் அபயம் கொடுத்தபோது கூறிய அமுத மொழிகள். காட்டிற்கு வந்ததால் எனக்குப் பல துன்பங்கள் வந்தன. உங்கட்கு உதவ அதுவே காரணமானமையால் நான் இப்போது அத்துன்பங்களையே இன்பமாகக் காண்கிறேன். அற்புதங்களின் ஆற்றலைத் தொலைக்காமற் போனால் நான் இறந்து விடுவேன். அதுவே அறம். பசு, அந்தணர், எளியவர் முதலானவர்கள் பொருட்டு இறப்பவரே சிறந்தவர்கள். அரக்கர்களை முருகன், திருமால், சிவன் முதலான தேவர்கள் பாதுகாத்தாலும் அழிப்பேன் ; அஞ்சாதீர்கள் ; என்று அபயம் வழங்குகின்றான் இராமபிரான்.

முனிவர்கட்கு அபயம் வழங்கிய அண்ணல் பத்து வருடங்கள் தண்டக வனத்தில் தங்குகின்றார். முனிவர்களின் வாழ்வு மலர்கின்றது.

அகத்தியனும் - இராமனும்

பத்து வருடங்கட்குப் பின் இராமபிரான் அதிச்சுணன் என்ற முனிவரைக் கண்டு அவருடன் அளவளாவி அகத்தியன் குடிசை நோக்கி பயணம் செய்கிறான்.

இராமபிரான் தன்னை நோக்கி வருவதை ஞானக் கண்ணால் உணர்ந்த அகத்தியன் அடைந்த உவகையை கம்பநாட்டாழ்வார் நயம்படப் பேசுகின்றார்.

“ பரம்பொருள் விண்ணில் - சிதாகாசத்தில் - இருக்கிறது என்று சிலர் கூறுகின்றனர். (பரத்துவம்) வேறுசிலர் மண்ணுலகிலேயே உள்ளது (அர்ச்சை) என்கின்றனர். மற்றும் சிலர் பல் வேறு வகைப்பட்ட உலகங்களில் (வியூகம்) உள்ளது என்கின்றனர். இன்னும் சிலர் அடியவர்களின் எண்ணத்தில் (அந்தர்யாமி) உள்ளது என்கின்றனர். நூல்களைப் பயின்றவர்கள் வேதத்தில் உள்ளது (பரம்) என்கின்றனர். அத்ததைய பரம்பொருளைக் கண்ணாலே காணப் போகின்றேன் ” என்று நினைந்து அகத்தியன் மகிழ்கிறான். இக்கருத்தைக் கவிச்சக்ரவர்த்தி,

விண்ணினில் நிலத்தினில் விகற்பவுல கிற்பேர்
எண்ணினில் இருக்கினில் இருக்கும் என யாரும்
உன்றினை கருத்தினை உறப்பெறுவ னுள்ளன்
கண்ணினில் எனக்கொடு களிப்புறு மனத்தான்

என்று சந்தநயம்படப் பாடுகின்றார்.

ஞானம் என்கின்ற கல்வத்தில், நான்கு வேதங்களையும், மற்றைய நூல்களையும், இட்டு நீண்ட நாட்கள் பிரம்மன் அரைத்துப் பார்த்தான். அவனுக்கும் அப் பரம்பொருள் தன்னைக் காட்டவில்லை. அத்தகைய பரம்பொருள் நான் கேட்கின்ற கேள்விக்குப் பதில் தரப்போகின்றது என்று மகிழ்கிறான் அகத்தியன். அகத்தியன் மருத்துவர் ; ஆகையால் அவன் இயல்புக்கு ஏற்ற உவமை அமைகின்றது. பாடலைப் பாருங்கள்

இரைத்தமறை நாலினொ டியைந்தபிற யாவும்
நிரைத்தநெடு ஞானநிமிர் கல்லில் நெடுநாளிட்டு
அரைத்தும் அயனாலும் அறியாத பொருள் நேர்நின்று
உரைக்குதவு மால் எனும் உணர்ச்சியின் உவப்பான்.

அகத்தியனும் இராமபிரானும் சந்திக்கின்றனர். நெடியோன், அகத்தியன் திருவடிகளில் விழுந்து பணிகின்றான். என்றும் உள தென்றமிழ் இசைத்த முனிவன் இராமபிரானை வாரியனைத்துக் கண்ணீர் சிந்த அழுகின்றான்.

இருந்தவம் இழைத்தஎன
தில்லிடை வந்தென்
அருந்தவம் முடித்தனை
அருட்கரச ! என்ருன்.

இம்மொழி கேட்ட இராகவன் 'யான் உன் திருவருளைச் சுமந்துள்ளேன். என்னைவிட வுயர்ந்தவர்கள் இவ்வுலகில் எங்குள்ளனர்' என்று அடக்கமாகப் பேசுகின்றான்.

சடாயுவும் - இராமனும்

அகத்தியனைக் கண்டு மகிழ்ந்த இராகவன் பஞ்சவடியில் தங்குகின்றான். அங்கு சடாயுவைக் கண்டு தந்தையை இழந்த குறைவைப் போக்கிக் கொள்கிறான். சடாயுவின் பாதுகாப்பில் தங்கிய இராமபிரான் வாழ்க்கை இனிமையாக இருந்தது. கோதவரிக் கரையில் பெருமானும் பிராட்டியும் உண்மைக் காதலுக்கு உறைவிடமாய்த் திகழ்ந்தனர். ஆனால் அவ்வாழ்வு நீடிக்கவில்லை.

தூர்ப்பணகையும் - இராமனும்

இராவணனின் உயிருடன் பிறந்த நோய் போன்ற தூர்ப்பணகை இராகவனைக் காண்கிறாள். அவள் உள்ளத்தில் காதல் - கடலினும் வானினும் பெருகி வளர்கிறது. தூர்ப்பணகையின் காதல் அவளை நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது. காதலால் அவள் எண்ணுகின்ற எண்ணங்கள் கம்பநாடரின் காவியத்தை ஒளிபெறச் செய்கிறது.

அந்தோ! இவன் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறான். இந்த அழகை வீணை தவத்தால் வாட்டலாமா? எதற்காக இந்த அழகைப் பெற்றான். இது கிடக்கட்டும். இந்த அழகன் தவத்தைச் செய்வதற்கு அத்தவம் என்ன தவம் செய்ததோ என்கிறாள். பாசுரத்தைப் பாருங்கள்.

எவன்செய இனிய இவ்

வழகை எய்தினான்?

அவம் செயத் திருவுடம்பு

அலச நோற்கின்றான்;

நவம்செயத் தகைய இந்

நளின நாட்டத்தான்

தவம்செயத் தவம்செய்த

தவம்என்? என்கின்றாள்.

பெருமானை மயக்க அழகிய வடிவம் மேற்கொண்டு அரக்கி வருகிறாள். அவள் வருகையைக் கவிச்சக்ரவர்த்தியார் 'பஞ்சி யொளிர்' என்ற பாடலால் நயமுற விளக்கி உள்ளார்.

பெருமான் தன்னுடைய அவதார நோக்கம் நிறைவேறச் தூர்ப்பணகையுடன் சிறிது நேரம் விளையாட்டுப் பேச்சுப் பேசுகின்றான். அப்போது பிராட்டி அங்கு வருகிறாள். இருவரையும் ஒருங்கே கண்ட தூர்ப்பணகை

அரவிந்த மலருள் நீங்கி

அடியிணை படியில் தோயத்

திருவிங்கு வருவாள் கொல்லோ? என வியக்கிறாள்.

பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்ட தூர்ப்பணகையின் எண்ணத்தில் பொருமையும் காதலும் போட்டி போட்டு வளரத் தொடங்கின. அவற்றின் வளர்ச்சியால் அரக்கி இளையவனால் அவமானப்படுத்தப் படுகின்றாள்.

கரணம் - இராமணம்

தூர்ப்பணகையின் அலங்கோலங்கண்ட கரன் முதலானவர்கள் பெருமானுடன் போருக்கு வருகின்றனர். அத்தனை பேரும்

எல்லொன்று கமலச் செங்கண்

இராமன் என்று உரைக்கும் ஏந்தல்

வில்லொன்றில் கடிகை மூன்றில்

ஏறினர் விண்ணில் என்னே,

அரக்கர்களை வென்று வீரகைத் திரும்பிய இராமபிரானின் திருவடிகளைப் பிராட்டியும், இளையவனும் கண்ணிராற் கழுவினர்.

முக்கறுபட்ட தூர்ப்பணகை இலங்கையை அடைகிறாள். இராவணன், இக் கொடுமையைச் செய்தவர் யாவர் என்கிறான். அதற்கு விடையாக தூர்ப்பணகை இராமனை ஓவியமாகத் தீட்டிக் காட்டுகின்றாள். இந்தப் பாடல்களுக்கு இளையான பாடல்கள் எந்த நூல்களிலும் காண முடியாது. சந்தமும், சொல்லும், பொருளும் ஒன்று சேர்ந்து நம்மை மெய்மறக்கச் செய்கின்றன. இங்கு வருகின்ற பாடல்கள் யாவும் அமுதில் ஊறிக் காதலில் கனிந்து தமிழ்த் தென்றலோடு கலந்து குற்றலத்து அருவிபோல் வருகின்றன. படித்து மகிழ்க.

மாயமாணம் - இராமணம்

இராவணன் மாயமானை அனுப்புகிறான். அதனைக் கண்ட பிராட்டியின் மனம் மயங்குகின்றது. இளையபெருமாள் இது உண்மையான மான் அன்று; பொய்மான் என்கிறான். பிராட்டியின் சொல் இராமபிரானின் திருவுள்ளத்தை மயக்குகின்றது. இங்கே கவியரசர்

ஆயிடை அன்னம் அன்னாள்

அமுதுகுந் தனைய செய்ய

வாயிடை மழலை யின்சொல்

கிளியினில் குழறி மாழ்கி

நாயக! நீயே பற்றி

நல்கலை போலும் என்னுச்

சேயரி குவளை முத்தம்

சிந்துபு சீறிப் போனாள்.

அதிகம் கூறுவானேன். தேவர்களின் தவம் பலிக்கப் போகிற படியால் இராகவன் மானைத் தொடந்து செல்கிறான். இறுதியில் பெருமான் இது மான் அன்று. மாய மான் என்பதை உணர்கிறான்.

உணர்ந்து அம்பு தொடுக்க மாரீசன் இறக்கும் போது - தன் குரலை விட்டு விட்டு இராமன் குரலால் அலறி விழுந்து உயிர் துறந்தான்.

அப்போது இளையவனின் நுண்ணறிவை வியந்து 'ஐயன் வல்லன் ! என் ஆருயிர் வல்லன் ! நான், உய்ய வந்தவன் வல்லன் !' என்று உன்னிஞன்.

திரும்பி வந்த இராகவன் இளையவனைச் சந்திக்கிறான். இலக்குவன், இராமன் பிரிந்தபின் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை விவரிக்கிறான். இருவரும் விரைந்து வருகின்றனர். பர்ணசாலையிருந்த இடத்தில் ஆழ்ந்த பள்ளத்தையே காண்கின்றனர்.

பிரிவும் - இராமனும்

பிராட்டி பிரிந்தபின் இராமபிரான் பட்ட துன்பங்களை அளவிட்டுரைக்க முடியாது. தன்னுடைய உடம்பை ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு பிறகு திரும்பி வந்தபோது அவ்வுடல் காணாமற் போனால் அவ்வுயிர் எப்படித் துடிக்குமோ அப்படி இராகவன் துடித்தான்.

மண் சுழன்றது ; மால்வரை
சுழன்றது ; மதியோர்
எண் சுழன்றது ; சுழன்ற அவ்
வெறிகடல் ஏழும்
விண் சுழன்றது ; வேதமும்
சுழன்றது ; விரிஞ்சன்
கண் சுழன்றது ; சுழன்றது
கதிரொடு மதியும்.

என்று இங்கு உலக நிலை குலைவு பேசப்பட்டுள்ளது.

சடாயுவும் - இராமனும்

இராமனும் இளையவனும் பிராட்டியைத் தேடிச் செல்லும் வழியில் சடாயுவைக் காண்கின்றனர். சடாயுவால் நிகழ்ந்தவற்றை உணர்ந்த இராகவன்

என்தாரம் பற்றுண்ண
ஏன்றாயைச் சான்றாயே
கொன்றானும் நின்றான் ;
கொலையுண்டு நீ கிடந்தாய் !
வன்தாள் சிலையேந்தி
வாளிக் கடல் சுமந்து
நின்றேனும் நின்றேன்
நெடுமரம்போல் நின்றேனே ! என்று

உணர்ச்சியுடன் கதறுகின்றான்.

சடாயு குறுதியில் பேசுகிற பேச்சுக்கள் கல் மனத்தையும் கரைக்கும்

சடாயுவை இராமபிரான் இரண்டு கரங்களையும் ஏந்தி ஈமப் படுக்கையில் படுக்க வைக்கிறான். சடாயுவின் திருமேனியில் சந்தனத்தையும் மலரையும் தண்ணீரையும் சொரிந்தான். தலையின் பக்கத்தில் எரி மூட்டுகின்றான்.

ஒரு தந்தைக்கு மைந்தன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை இராமன் குறைவின்றிச் செய்தான். சடாயுவுக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்யும் போது இரண்டுமுறை இராமன் குளித்தான். முதலில் சடாயுவின் பிரிவாற்றாமல் அழுத கண்ணீரில் குளித்தான். பிறகு தண்ணீரில் குளித்தான். தசரதன் பெருத பேற்றைச் சடாயு பெற்றான்.

சோகமும் - இராமனும்

வரிசிலை அண்ணலும்

வாட்கண் நங்கையும்

இருவரும் மாறிப்படிக்கு

இதயம் எய்தினார், என்று கவிச்சக்ரவர்த்தி கூறியபடி ஒன்றுபட்டவர்கள் பிரிவால் பட்ட துயரில் கோடியில் ஒரு பங்கையே வால்மீகியும் கம்ப நாடரும் பகர்ந்துள்ளனர்.

பிராட்டியின் பிரிவால் இராமபிரான் உறக்கத்தை மறந்து விட்டான். பிராட்டி பிரிவாலோ? அல்லது பிராட்டியின் முகமாகிய சந்திரனைக் காணாமையாலோ? என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. இரவு வந்ததும் இராமபிரானின் முகத்தாமரை குவியவில்லை.

பிராட்டியின் பிரிவால், அருவிகள் சிந்துகின்ற மலையும், கானமும் அழுவன போன்றுள்ளன. இப்படிப்பட்ட இரவில் இராம லக்குவர்களின் உள்ளத்தில் அவமானமும், சினமும், தந்தையின் மரணமும், ஞானமும், துன்பமும் தமக்குள் போரிட்டுக் கொண்டுவருத்தின. இதனைக் கவியரசர்,

தேனுக அருவி சிந்தித்

தெருமரல் உறுவ போலக்

கானமும் மலையும் எல்லாம்

கண்ணின்நீர் உகுக்கும் கங்குல்

மானமும் சினமும் தாதை

மரணமும் மைந்தர் சிந்தை

ஞானமும் துயரும் தம்முள்

மலைந்தென நலிந்த அன்றே.

- என்று

உணர்வு மயமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இலக்குவனும் - இராமனும்

இராமபிரான் பிராட்டியிடம் கொண்ட காதல் பெரிதா? தம்பியின் பால் கொண்ட பாசம் பெரிதா? என்று கேட்டால் விடை கூறுவது கடினம். பிராட்டியின் பிரிவால் பத்து மாதம் வருந்தி வாழ்ந்தவன். தம்பி பிரிந்த அடுத்த கணமே பரமபதம் புக்க செய்தியை உத்தர ராமாயணம் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

பிராட்டியைச் சகோதரர்கள் இருவரும் தேடிச் செல்கின்றனர். ஓர் நாள், இரவில் இராகவன் தண்ணீர் கொண்டு வா என்று தம்பியை ஏவுகின்றான். தண்ணீர் தேடிச்சென்ற தம்பியை சுயோமுகி கண்டு காதல் கொள்கிறாள். இலக்குவன் மறுக்கிறான். அரக்கி இலக்குவனைத் தூக்கிச் செல்கிறாள்.

இலக்குவன் வராமையால் வருந்திய இராமன் புலம்பிய புலம்பல்கள் சகோதர பாசத்தின் ஆழத்தை உணர முடியாமல் திகைக்கிறோம். பெருமான்,

தள்ளா வினையேன் தனியா ருயிராய்
உள்ளாய்! ஒருநீயும் ஒளித்தனையோ?
பிள்ளாய்! பெரியாய்! பிழைசெய் தனையால்;
கொள்ளாது உலகு உன்னை இதோ கொடிதே!

பேரா இடர்வந் தனபேர்க்க வலாய்
தீரா இடர் தந்தனை; தெவ்வர் தொழும்
வீரா! எனை இங்ஙன் வெறுத்தனையோ?
வாராய் புறம் இத்துனை வைகுதியோ?

என்னைத்தரும் எந்தையை என்னையரை
பொன்னைப் பொருகின்ற பொலங்குழையாள்
தன்னைப் பிரிவேன் உளன் ஆவது தான்
உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பலவோ? - என்று

புலம்புகின்றான். முடிவில் தம்பியைக் கண்டு துன்பம் நீங்கி மகிழ்கிறான்.

கவந்தனும் - இராமனும்

ஆரண்ய காண்டத்தின் இறுதியில் கவந்தன் வருகிறான். இவனும் முதலில் கொடியவனாய், பெருமானுக்கும் இனையவனுக்கும் துன்பத்தை விளைவிக்கிறான். முடிவில் இராமபிரான் பரம்பொருள் என்று உணர்ந்து வேதாந்தத் தத்துவத்தையே பரக்கப் பேசுகின்றான். இடம் இன்மையின் பாடல்கள் மாத்திரம் குறிக்கிறேன். பன்முறை

படித்துப் படித்துக் கரைந்து சுவானுபூதி பெறுங்கள். விராதனும் கவந்தனும் உணர்த்தும் தத்துவம் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் பிரபந்தப் பயிற்சியையும் உபநிடத ஞானத்தையும், சமதர்சனத்தையும் காட்டுகின்றது.

மூலமே இல்லா முதல்வனே! நீமுயலும்
கோலமோ யார்க்கும் தெரிவரிய கொள்கையவால்;
ஆலமோ? ஆலின் அடையோ? அடைக்கிடந்த
பாலனோ? வேலைப் பரப்போ? பகராயே!

இப்பாசுரம் இறைவன் கொண்ட கோலங்களை விவரிக்கிறது. குறியீடுகளால் இறைமைத் தத்துவம் விளக்கப்படுகின்றது.

காண்பார்க்கும் காணப் படுபொருட்கும் கண்ணாகிப்
பூண்பாய்போல் நின்றியால். யாதொன்றும் பூணதாய்!
மாண்பால் உவகை வயிற்றெளித்து வாங்குதியால்
ஆண்பாலோ? பெண்பாலோ? அப்பாலோ எப்பாலோ?

இப்பாசுரம் இறைவன் திணைப்பால் கடந்தவன் என்பதை உணர்த்துகிறது.

மண்பால் அமரர் வரம்பாரும் காணாத
எண்பால் உயர்ந்த எரியோங்கும் நல்வேள்வி
உண்பாய்நீ! ஊட்டுவாய்நீ! இரண்டும் ஒக்கின்ற
பண்பார் அறிவார்? பகராய் பரமேட்டி.

இப்பாசுரம் வேதாந்தம் விளக்க முயலும். அத்துவித தத்துவத்தை எளிதாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

சபரியம் - இராமனும்

இறுதியில் கவந்தன் கூறியபடி பெருமானும் இளையோனும் சபரியைக் காணச் செல்கின்றனர். சபரி காய்கனிகள் தந்து உபசரித்தாள். இறுதியில் பரம்பொருளுக்கே வழிகாட்டுகின்றாள். இதனை 'வீட்டினுக் கமைவதான மெய்நெறி வெளியிற்றுகக், காட்டுனும் அறிஞர் என்னக் கழறினாள்' கழறியதைக் கேட்டவன் யார்? கேள்வியால் செவிகள் முற்றும் தோட்டவர் உணர்வின் உண்ணும் அமுதத்தின் சுவையாய் நின்றாள் என்கிறார் கவிஞர். சபரி யோகப் பெற்றியின் முதிர்ச்சியால் வீடு பெறுகிறாள். சகோதரர்கள் இருவரும் பிராட்டியைத் தேடிச் செல்கின்றனர். வழியில் புண்ணியம் உருகிற்றன்ன பம்பையைக் காண்கின்றனர்.

கிட்கிந்தா காண்டம்

இராமணத்தரிசிப்போம் இராமணத்தரிசிப்போம் இராமணத்தரிசிப்போம் இராமணத்தரிசிப்போம்

மும்மை சால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை, முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தை, தானே
இம்மையே, எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை, 'இராமன்' என்னும்
செம்மை சேர் நாமத்தன்னை, கண்களின் தெரியக் கண்டான்.

கட்டுரையாளர்

புலவர் க. வே. இராமநாதன்

சீதையைத் தேடி வருகிற இராம - இலக்குவரை
அனுமன் அணுகி, மறைய நின்று சிந்தித்து,
'இவர்களே தரும்' எனத் துணிகிறான். எதிர் சென்று
அவர்களை வரவேற்று, சுக்கிரீவனை அழைத்து வருகிறான்.

சுக்கிரீவனோடு வாலி பகைமை கொண்ட காரணத்தை
அறிந்து, வாலியைக் கொல்வதாகச் சூளுரைக்-
கின்றான் இராமன்.

சுக்கிரீவன் வாலியுடன் போர் செய்தபோது,
இராமன் அம்பு, வாலியின் மார்பில் பாய்கிறது.
அம்பில் இராமநாமம் கண்ட வாலி, வியக்கிறான்;
சினக்கிறான்; எதிரில் தோன்றிய இராமனை, இகழ்ந்து
பேசவும் செய்கிறான். இராமனை இறுதியில் உய்த்து
உணர்ந்த வாலி, மனம் மாறி, சுக்கிரீவனை அடைக்கலப்
படுத்தி, அங்கதனை கையடைப் படுத்தி வீடுபெறு பெறுகிறான்.

முடி சூட்டப் பெற்ற சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தையில்
இராம - இலக்குவருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை
மறந்து, மது உண்டு மயங்கிக் கிடக்கின்றான்.
இலக்குவன் கிட்கிந்தை சென்று, சுக்கிரீவனின் நிலை
அறிந்து சீற்றம் கொள்ள, சுக்கிரீவன் தெளிந்து,
தன் நிலைக்கு இரங்கி, இராமனைச் சென்று தொழுகிறான்.

வானரப் படை திரண்டு, கடல்போல முழங்கி நிற்கிறது.
சீதையைத் தேட நான்கு திசைகளிலும் வானர வீரர்
அனுப்பப்படுகின்றனர். தென் திசைக்கு அனுமனை
அங்கதன் முதலிய வீரர்களுடன் அனுப்புகிறான் சுக்கிரீவன்.
இராமன் அனுமனுக்கு, சீதையின் அங்க அடையாளங்கள்
கூறி, மோதிரம் அளித்து விடை கொடுக்கிறான்.

சீதையின் இருப்பிடத்தைச் சம்பாதி தெரிவிக்க,
மயேந்திர மலையின் உச்சிக்குச் சென்ற அனுமன்,
கடல் தாவ, பெரு வடிவு கொள்கின்றான்.

மு

தல் முன்று காண்டங்களுக்கு இல்லாத தனித்தன்மை பல இந்தக் கிட்கிந்தா காண்டத்திற்கு உள. இராமகாதையென்னும் தேரின் அச்சாணியான அனுமனை இக்காண்டத்தில்தான் சந்திக்கிறோம். குகனெடும் ஐவரான தசரதன் புதல்வர்கள் குன்று சூழ்வான் மகனைச் சேர்ந்து அறுவரான வரலாறும் இதில்தான் வருகிறது. தேவியைப் பிரிந்து விரகதாபத்தால் துடிக்கும் அன்புருவமான அண்ணலை இக் காண்டத்தில் காண்கிறோம். இந்த அவதாரத்தில் மிகப் பெரிய சர்ச்சைக் கிடமான வாலிவதை இக்காண்டத்தில்தான் நிகழ்கிறது. சுந்தர காண்டம் முழுதும் இராமனைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் பிராட்டியைத் தரிசிக்கிறோம் எனின், கிட்கிந்தையில் பிராட்டியின் பிரிவில் தவிக்கும் பெருமானைத் தரிசிக்கிறோம்.

விரகத்தீ

முதல் படலத்திலேயே பிராட்டியின் நினைவால், சக்கரவாளம், அன்னம், தாமரை, குவளை, மயில், இவற்றிடம் இராமன் புலம்பும் காட்சியைக் காட்டுகிறார், கம்பர். விரகமெனும் கொழுந்தீ இராமன் மேனியில் நிறைந்திருக்க, ஐயன் பொய்கையில் நீராடுகிறான். பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைக் கம்மியன் தோய்த்த தண்ணீரை ஒத்துக் கொதித்த தாம், அப் பொய்கைப் புனல்.

“ நீத்த நீரில் நெடியவன் மூழ்கலும்
தீத்த காமத் தெறுகதிர்த் தீயினால்,
காய்த்து இரும்பைக் கருமகக் கம்மியன்
தோய்த்த தண்புனல் ஒத்ததத் தோயமே! ”

தெய்வ அவதாரமான இராமாவதாரத்தில் இராமனைப் பரத்துவத் துடன் காட்டிய பகுதி ஆரண்ய காண்டம் எனின், முக்குண வசப்பட்ட மானுடனாகக் காட்டிய பகுதி கிட்கிந்தா காண்டம் எனலாம். அதன் சிறப்பே தலைவியைப் பிரிந்து இத் தலைவன் ஏங்கும் ஏக்கத்தில் மிளிர் கிறது. சீதையைத் தேடி இரையைங்குன்றின் வழி வருகின்றனர் இராமனும் இலக்குவனும்.

சொல்லின் செல்வன்

மயில் முதற் பறவைகள் சிறகுகளால் பந்தலமைக்க, முகிற்கணம் நீர்த் திவலைகள் சிதற, பாதம்பட்ட இடத்தில் பருக்கைக் கற்கள் பதும் மலர்களாய் மலர, இரு வீரரும் வருகின்றனர்.

“ துன்பினைத் துடைத்துமாயத் தொல்வினை தன்னை நீக்கித்
தென்புலத் தன்றியீளா நெறியுக்கும் தேவரோ தாம்? ”

என்று அனுமன் சரியாகக் கணித்தறிகிறான். “ கவ்வையின்ருகலுங்கள்
வரவு ” என்று வரவேற்ற கவிக்குலத் தோன்றலைக் கருணையன்,
‘ எவ்வழி நீங்கியோய்! யார் நீ! ’ என வினவுகின்றான்.

“ மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய! மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி நளிர்திரும் பணிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சமொத் தலர்ந்த செய்ய கண்ண! யான் காற்றின் வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன்; நாமமும் அனுமன் என்பேன் ”

என்று பதிலிறுக்கிறான் அனுமன்.

எம்மலைக் குலமும் தாழ இசை சுமந் தெழுந்த தோளனான
ஆஞ்சனையன் தன்னைச் சூரியனின் புதல்வன் சுக்கிரீவனுக்கு அடிமை
செய்பவன் எனவும் கூறிக் கொள்கிறான். இந்த அறிமுகத்தைக்
கேட்டதுமே இராமன் தன் தம்பியிடம், ‘ இவன் கல்லாத கலையும், வேதக்
கடலும் இல்லை! ’ என்று வியந்து ‘ யார் சொல் இச் **சொல்லின்
செல்வன்!** ’ என்று பட்டமும் தந்து விடுகிறான். தரத்தகுதியுள்ள
இராமன் பெறத்தகுதியுள்ள அனுமன் என்னும் பேரறிவாளனுக்குத் தந்த
தகுதியான பட்டமே ‘ சொல்லின் செல்வன் ’ என்பது.

தன்னை யாரென்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதற்காகவா
அனுமனுக்கு இவ்வளவு சிறப்பான பட்டம்! இல்லை. அந்த அறிமுகத்
தில் அனுமன் தான் யார் என்று சொன்னது வியப்பில்லை; இராமனைக்
குறித்து அவன் கூறிய சொற்களோ அற்புதமானவை! மஞ்ச - மழை
மேகம். ஆரூத கனலை, தாபத்ரய வெயிலை எல்லாம் குளிர்விக்கும்
கருணைமுகில் இராமன் என்றும், அவன் கண்கள் (இந்த அவதாரத்தில்
சீதை என்ற பத்தினியைத் தவிர) இதர மகளிர்க்கெல்லாம் விஷம்
போன்றவை என்றும், துன்பத்தில் (பனியில்) வாடாத தாமரைக்
கண்கள் அவனுடையன எனவும் கூறி அவனைத் தான் யாரென்று
புரிந்துகொண்டுவிட்டதைக் கோடிட்டுக் காட்டி விடுகிறான். அத்துடன்
வாயுபுத்ரன் (வாயுவின் அம்சம்) தான் என்பது, சூரிய அம்சம் சுக்கிரீவன்
கூறுகிறானே அதுதான் இராமனுக்கு இவனுடைய சொற் செல்வத்தை
உணர்த்தி விடுகிறது. தான் யார் என்று கூறி இராமனுக்கு அவன்
யார் என்பதையும் உணர்த்திவிடும் இந்த அறிமுகத்திற்கு ஈடு உண்டா?
இதனால் தன்னை உணர்ந்த இராமன் தம்பியிடம் இவன் ‘ விரிஞ்சனோ?
விடைவலானோ? ’ என்று தவிரத் திருமாலா என்று கேட்கவில்லை.

சூரியன் புதல்வனும் சூரிய குலத்திலகனும்

கதிரவன் சிறுவன், புண்டரிகக் கண்களுடன் பொலிந்த புனிதனைக் கண்டான். உலகம் புரிந்த பாக்கியப் பயனான வீரனை நோக்கினான். வேறு குழுவையெல்லாம் மானுடம் வெல்ல வந்தமையைத் தேறினான். 'சரண் உணைப் புகுந்தேன்; என்னைத் தாங்குதல் தருமம்' என்று இராமன் திருவடியில் வீழ்ந்தான். "முன்னாள் சென்றன போக உன்தனக்குரிய இன்பதுன்பங்கள் எனக்கும் நிற்கும் நேர்" என்று மிக அரிய நடப்பளித்து,

“மற்றினி உரைப்ப தென்னோ? வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
செற்றவர் என்னைச் செற்றார்; தீயரே எனினும் உன்னோடு
உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்; உன்கிளை எனது; என் காதல்
சுற்றம்உன் சுற்றம்; நீ என் இன்னுயிர்த் துணைவன் என்றான்”

சரண் என்று வந்தவனைக் காப்பதில் சரணாகதனுக்குள்ள உறுதியை இந்தச் சொற்கள் அழகுறக் காட்டுகின்றன. சுக்கிரீவன் எப்படிப்பட்டவன், அவன் நட்பு, பகை எத்தகையதென்று ஆராயாமல் இராமன் இப்படி வாக்குத் தரலாமா என்று கேட்கலாம்! மாணியாம், அறத்தின் ஆணியான அனுமன் நல்லமைச்சராய்ச் சேர்ந்துள்ள சுக்கிரீவன் நல்லவனாய்த்தானிருப்பான் என்ற நம்பிக்கை இராமனுக்குளது. அத்துடன் சபரியும் கவந்தனும் இராமனைச் சுக்கிரீவனிடத்தில் சேரச் சொல்லித்தானே ஆற்றுப்படுத்தியிருந்தனர்! ஆக, இந்த நட்பு இன்றியமையாததாகவும், உறுதியுடையதாகவும் இருக்கிறது.

தன்னைப்போல் சுக்கிரீவன் !

விருந்து படைக்கின்ற சுக்கிரீவன், மனைக்கிழத்தியின் துணையின்றித்தானே கனி கிழங்குகள் படைப்பது கண்ட இராமன் அன்புடன் இருந்து, நோக்கி, நொந்து, சிந்தித்து, மெல்ல வினவுகிறான், 'நீயும் மனைவியைப் பிரிந்திருக்கிறாயா?'

'நீயும்' என்பதில் உள்ள பிரிவு நோக்கத்தக்கது. நான் இருக்கும் நிலையில், நீயும் மனைவியைப் பிரிந்திருக்கிறாயா? என்று பரிவு காட்டுவது இயல்புதானே! இந்த நேரம் பார்த்து வாலியின் வலிமை, அவன் சுக்கிரீவனோடு கொண்ட பகைமை, அவன் தம்பிக்கிழைத்த கொடுமை அனைத்தையும் அனுமன் இராமனுக்குப் பக்குவமாய் எடுத்துரைக்கிறான். இராமனைச் 'சிற்றமில்லாதான்' என்பர் ஆன்றோர்.

‘சீற்றமில்லாதானைப் பாடிப்பற

சீதை மணாளனைப் பாடிப்பற’ என்றார் பெரியாழ்வார்.
அவனுக்குச் சீற்றம் வந்தது இந்த இடத்தில் என்கிறார் கம்பர்.

‘வையம் நுங்கிய வாயிதழ் துடித்தது; மலர்க்கண்

செய்ய தாமரை, ஆம்பல் அம்போது எனச்சிவந்த’ வாம் ஏன் ?

தம்பிக்கு அரசரிமையை விட்டுத்தந்து வந்த பரிவுடைய இவனால், அண்ணன் வாலி, தம்பியைக் கொல்ல வந்ததும், தம்பியின் தாரம் வவ்வியதும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியுமா? ‘ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன் அரசரிமைப் பாரம் ஈந்தவன்’ அல்லவா இவன் !

“உலகம் ஏழினொடு ஏழும்வந்து அவன் உயிர்க்கு உதவி
விலகும் என்னினும், வில்லிடை வாளியின் வீட்டி,
தலைமையோடு நின்தாரமும் உனக்கின்று தருவென்”

என்று வாக்குத் தருகிறான். அவசரப்பட்டா? ஆத்திரம் கொண்டா? இல்லை! சரணடைந்தவனைக் காக்கவும், ஒழுக்கமும் இரக்கமுமற்றவனைக் கொல்லவும் உறுதியான மனநிலையில்தான் வாக்களிக்கிறான்.

வீரனுக்கும் சோதனை

சுக்கிரீவன், நம்மைப்போல் சந்தேகப் பிராணி எனலாம், ‘இராமனால் வாலியை வெல்ல முடியுமா?’ என்று ஐயுற்று மராமரம் ஏழும் துளைத்துக் காட்டு என்று சோதனை வைக்கிறான். இராமன் சிறிதும் சினம் கொள்ளவில்லை! முறுவல் செய்து வில் வளைத்தான் என்கிறார் கம்பர். ‘ஏழு மரமரம் உருவி, ஏழு பாதலத்துள் புக்கு, இன்னும் ஏழு இலாமையால் மீண்டது இராகவன் பகழி!’ என்கிறார்.

கலன் கழித்தானே

சுக்கிரீவன் யாரோ ஒரு பெண் அழுது கொண்டு, அணிகலன் களைப் பொதிந்து கீழே போட்டுச் சென்றதாகக் கூறி, அந்த அணிகலன்களை இராகவனிடத்தில் காட்டுகிறான். இராமனிடத்திலிருந்து நீங்கிய உணர்ச்சிகளை மீட்டழைத்து வந்தனவா அவ்வணிகள்! அவனுடைய உயிரையே அழித்தன என்னவா! சுட்டன என்னவா! சந்தனம் அரைத்தப்பிய மாதிரிக் குளிர்ந்தது என்னவா! என்று மருட்கை தோன்றக் கம்பர் தவிக்கிறார்! ‘யான் வில் சுமந்து உயிருடன் வாழும் போதே நங்கை கலன் கழித்தாளே!’ என இராமன் புலம்பும் போது நாமும் கண் கலங்குகிறோம்.

மலைக்குலமயில்

இராமன் ஏவ, வாலியைப் போருக்கழைக்கிறான் சுக்கிரீவன். அவனைத் தம்பி அழைப்பது கேட்டுத் தடுக்கிறான் தாரையாம் மலைக்குலமயில். “இராமன், உன் தம்பி சுக்கிரீவனுடன் துணை சேர்ந்து உன் உயிர் கொள்ள வந்தான் எனத் துன்னிய அன்பினர் சொல்லக் கேட்டேன் ” என்கிறான்.

‘தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத்தான் அரோ!’

‘உழைத்த வல் இருவினைக்கு ஊறு காண்கிலாது
அழைத்தயர் உலகினுக்கு அறத்தின் ஆறெலாம்
இழைத்தவற்கு, இயல்பல இயம்பி என் செய்தாய்?
பிழைத்தனை பாவிஉன் பெண்மையால்’ என்றான் வாலி.

‘தம்பியர் அல்லது தனக்கு வேறுயிர்’ இல்லாதவன் இராமன்
‘தன்துணை ஒருவரும் தன்னின் வேறு இலான்’ என்பதெல்லாம்
சிறியன சிந்தியாதானின் சீரிய கணிப்புக்கள்.

வாலியும் அறத்தின் வேலியும்

எந்தத் தருமம் தன்னையே தவிர்த்துக் கொள்ளாது என நம்பி வந்தானோ அந்தத் தருமமாம் இராமனே, வாலி சுக்கிரீவன் போரில், தனியிடத்திலிருந்து ‘வாலிமேல், கோல் ஒன்று வாங்கி, தொடுத்து, நாணொடுதோள் உறுத்து, இராகவன் துரந்தான்’ என்கிறார், கம்பர். மேருவேர் பறிந்ததுபோல் வீழ்கிறான் வாலி. குருதிக் கடலில் பனி வரை சாய்ந்து கிடப்பதுபோல வீழ்ந்திருக்கும் வாலி, இராமபாணத்தைப் புறத்தே போகவிடாமல் தடுத்து நிறுத்திவிடுகிறான். இராமபாணம் தாடகை வதத்திலும், இராவண வதத்திலும் புறத்தே ஓடிப்போய் விடுகிறது. அந்தச்சரம் புறத்தே போகாமல் தடுக்கப் பெறுகின்ற ஒரே இடம் வாலி மார்பே! ‘கார் உண் வார் சுவைக் கதலியின் கனியைக் கழியச் சேரும்’ ஊசிபோற் சென்ற பாணம் ஏன் புறத்தே போகவில்லை? காரணம் உண்டு! இராம நாமத்தை வாலி காண வேண்டும்; கண்டு, அடுசரம் தொடுத்தவன் மீது சுடுசரமாய்க் கேள்விகள் தொடுக்க வேண்டும். அதற்காகவே அந்த வாளியை இந்த வாலி பறித்து எடுத்துப் பார்க்கிறான்.

‘மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் மூலமந்திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக்கண்டான்’

பாணம், அதிலிருந்த நாமம், இவை மட்டுமா தெரியக் கண்டான். இல்லை; இராமன் என்னும் நாமம், நாமத்தை உடைய நாமி எல்லாமே அகக் கண்களில் தெரியக் கண்டான். இல்லறம் துறந்த பழி போதாதென்று வில்லறமும் துறந்தானே இராமன் என நகைத்து நாணம் கொள்கிறான் வாலி.

நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து, மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்திவரும் கோலம் காண்கிறான். தசரதன் மைந்தன், தருமமூர்த்தியாம் பரதனின் அண்ணன் இவ்வாறு செய்யலாமா! தேவியைப் பிரிந்ததால் சிந்தை திகைத்துவிட்டானா இராமன்! அரக்கன் செய் பிழைக்குக் குரங்கினத்து வாலியை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? 'இது வீரமா? விதியா? மெய்மையின் வாரமா? நின் மண்ணுக்கு என்னுடல் பாரமா? ஈரமா?' என்று வினாக்களை தொடுத்தவன், 'வாலியை நீ கொல்லவில்லை! அறத்தின் வேலியையே பிரித்தாய்!' என்று முடிக்கிறான்.

கோதிலான் கொள்கை

'அபயம்' என்று தம்பி காலில் விழுந்த பின்னும் கொல்ல முயன்ற இரக்கமற்ற அரக்கத்தனம், அவன் மனைவி உருமையைக் கவர்ந்து சென்ற ஒழுக்கமற்ற மிருகத்தனம் இரண்டுக்காகவும் தண்டனை தந்ததாகவும், 'ஏதிலாரும் எளியர் என்றால் அவர் தீது தீர்ப்பது' தன் கொள்கை எனவும் குணக்கடல் கூறுகிறான். ஈரமா? இறப்பிறப்பா? வீரமா? கல்வியின் மெய்தெறி வாரமா? மற்றொருவன் தாரத்தை வவ்வியது எதில் சேர்ந்தது? என்பது இராமனின் கேள்வி. குரக்கினத்தில் 'அபேதப் புணர்ச்சி' அறம்தானே; பாவமில்லையே என்பது வாலியின் விடை. வாலியை விலங்காக ஏற்க முடியாது என்பதற்குக் கஜேந்திரனை, சடாயுவை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறி அவர்களை முறையே விலங்கு, பறவை என்னல் தகுமா என்று வினவுகிறான். மறைந்து நின்று கொன்றதற்கான காரணத்தை இராமன் வாலிக்கு வெளிப்படையாய்ச் சொல்லவில்லை. 'அடைக்கலம் காக்கவும் வாக்குக் காக்கவும் உன்னை மறைந்து நின்று கொண்டுன்' - என்று இளவல் எடுத்துரைத்த பின், வாலி தன் பிழைக்காக வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்கிறான். வாலிக்கு இராமனின் சரமே தருமமாகத் தென்படுகிறது. தருமம் நிலைநாட்ட வந்த காகுத்தன் கைக்களை தன் சிறுமைக்காகத் தன்னை உலக மேடையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தியது புரிந்துவிடுகிறது வாலிக்கு. 'விட்டரசு' தருபவன் இராமன் என்று தெளிவு தோன்றுகிறது. அடிபட்டு விழுந்த வாலிக்குத்தன் பிழை, இராமனின் பெருமை எல்லாம் புரிந்துவிடுகிறது.

‘மூவர்நீ, முதல்வன்நீ, முற்றுநீ, மற்றுநீ!
பாவம்நீ, தருமம்நீ, பகையும்நீ, உறவும்நீ!’

என்று போற்றுகிறான். அவதார ரகசியத்திற்கு உதவாத வாலியை வானுக்கப்படுத்தனாக்கியது நியாயமே!

அடைக்கலம் காக்கவேண்டியே அவதாரமெடுத்த இராமன், உடன்பிறப்புப் பாசத்தை உலகில் நிலைநாட்டிக் காட்ட வந்த இராமன், தம்பியை இரக்கமின்றிக் கொல்ல வந்த வாலியைச் சினந்தான் என்பது நியாயமே. ஒழுக்கத்தினைப் போற்ற வழிகாட்டவேண்டிய அரசனே ஒழுக்கம் தவறுவது என்றால், அவன் மன்னிக்கப்படலாமா? தண்டிக்கப்படவேண்டாமா! அதுவும் தம்பியின் மனைவி (தம்பி என்பவன் மகனுக்குச் சமம் என்பர் ஆன்றோர்.) மருமகள் நிகர்த்தவனை வவ்வுதல் முறையா? அந்த முறைகேடன் தண்டிக்கப்பட்டது சரிதானே! அவதாரத்திற்குத் துணை செய்யவே, தேவர்களாம் வானவர்கள் வானரர்களாக வந்திருந்தனர். அவர்களுள் வாலி ஒருவனை நெறிமாறிப் போனவன். இராவணனுடன் நட்புக் கொண்டவன். இராவண வதம் நிகழுமுன், அவன் துணையாகிவிட்ட வாலி வதை தவிர்க்க முடியாததாகிறது. இராவணனுக்கு ஓர் ‘அதிர்ச்சி வைத்தியமாக’ இது அமையும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பத்துத்தலை அரக்கனை வாலில் பற்றி வந்த வாலியை இராகவன் ஏக வாளியால் கொன்றான் என்பதே தசமுகனுக்கு அழிவு அல்லது அதிர்ச்சி தருமே. மேலும், இனி வாலி இராம இராவணப் போரிலும், இராவணன் பக்கம் சேர்ந்து இராமனுக்குத் துரோகம் இழைக்காமல் தடுக்கவும் அவனை வதைக்க வேண்டியதாயிற்று. முறையற்ற முறையில் வரம் பெற்று, நெறியற்ற நெறியில் செல்பவனை, அறம் தலைநிறுத்த வந்தவன் கொல்லவேண்டியதாயிற்று; கொல்கிறான். அம்பு பட்ட புண்ணுக்காக அழுத வாலி, தான் பெறப்போகும் விண்ணுக்காக மகிழ்கிறான்.

‘யான் தவம் உடையாமல், இவ் இறுதி வந்து இசைந்தது-யார்க்கும்
சான்றென நின்ற வீரன் தான் வந்து வீடு தந்தான்’

என்று மகனிடம் கூறி அவனையும் இராமனிடத்து அடைக்கலம் தருகிறான்.

‘பாலமை தவிர்நீ; என்சொல் பற்றுதியாயின் தன்னின்
மேலொரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள் வில்லும் தாங்கிக்
கால்தரை தோய நின்று கட்டிலக் குற்றதம்மா!
மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்தென வணங்கு மைந்த!’

நல்லரசு காட்டும் நாயகன்

‘வாலியைக் கொன்றரசு இனைய வானரத்துக்களித்தவனே!’ என்று ஆழ்வார் குலசேகரர் பாராட்டுகிறார். அந்த இனையவன் சுக்கிரீர் வனுக்கு அரசு நடத்தும் அருமை குறித்து அறிவுரை தருகிறான் இராகவன். என்றும் அரசு நடத்துவோருக்குத் தேவையான அறிவுரைகள் இவை.

பகைவருக்கும் பண்புக்காக நகைமுகம் காட்டுக; இன்னுரை வழங்குக.

‘செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் - செய்தக்க

செய்யாமை யானும் கெடும்’ அரசன்; ஆகவே செய்வன செய்க. தீயன சிந்திக்காதிருக்க. யாரையும் உருவுகண்டு எள்ளற்க. மங்கையர் திறத்தால் மதிமயக்கம் கொள்ளற்க. தாய்என உயிர்களைக் காக்க, அறத்திற்கு ஊறு செய்வோரைக் கொலையினால் ஒறுக்க. தீப்போல் சுடுக. அறத்தினது இறுதி வாழ்நாட்கு இறுதி, என்பதெல்லாம் எவ்வளவு பொருத்தமான, தேவையான அறிவுரைகள்!

பாசமிக்கவன்

விருந்துண்ணக் கிட்கிந்தைக்கு இராமனைச் சுக்கிரீவன் அழைக்கையில், “என்தேவி அரக்கன் சிறையில் தவிக்க, நான் இன்புற்று விருந்துண்ண வா? என் தேவியைப் பிரிந்து, இல்லறமும், வில்லறமும் துறந்து வாழும் பழிதீர நான் தவம் நோற்பேன்” என்று மலை முழைக்குச் செல்லும் பாசமிக்க கணவனாகவும் இராமனைத் தரிசிக்கிறோம்.

மீரிவு என்னும் துயர்

கார்காலம் வருகிறது. ‘அங்குயிரும், இங்குடலும் ஆன கொடுங்காலம். அவர் ஒருவர் நாம் ஒருவர் ஆன மழைக்காலம்’ — என்று நந்திக்கலம்பகம் மழைக்காலத்தை விவரிக்கும். “காரே எனது ஆவி கலக்குதியோ! மயிலே! எனை நீ வலி ஆடுதியோ? உயிரே! கெடுவாய்! உறவு ஓர்கிலையோ!” என்று பலப்பல புலம்பி, ஈடழிந்து, இரங்குகின்ற இராமனுக்குத் தம்பியே ஆறுதல் மொழி சொல்கிறான். நண்பனாய், மந்திரியாய் எல்லாமாய் இனையபெருமாள் விளங்குகிறான்.

விற்கொம்பும் கூற்றமும்

கார்காலம் கழிந்த பின்னும் தேவியைத் தேட வானர வீரர்களைச் சுக்கிரீவன் அனுப்பாதது இராமனுக்கு எல்லையற்ற வேதனையும் சினமும்

தருகிறது. ‘இல்லத்தரசியைப் பிரிந்து வாழ்பவன்’ என்பதால் தன்னை அலட்சியப்படுத்துகிறானே என்றும் வேதனைப்படுகிறான் இராமன். ‘,பெறலரும் திருப் பெற்றமைக்காக அல்லாவிடிலும், அறம் நோக்கி ஏன், அன்பு நோக்கி, எதை நோக்காவிட்டாலும், நம் மறம் நோக்கியாவது வந்திருக்கவேண்டாமா!’ என்று தம்பியிடம் கூறி,

‘நன்றி கொன்று, அரு நட்பினை நார் அறுத்து
ஒன்றும் மெய்மை சிதைத்து, உரை பொய்த்துளார்க்
கொன்று நீக்குதல் குற்றத்தில் தங்குமோ?’ என்று

ஆத்திரப்படுகிறான். “அரக்கரை வேரறுக்க, நல்லறம் நிலை நாட்ட எடுத்த விற்கொம்பும், அருங் கூற்றுவனும், அம்பும் இருக்கிறது” சீறுகிறான். இதைச் சுக்கிரீவனிடம் எடுத்துச்சொல்லி வருமாறு தன் சிந்தையினின்று அகலாத தம்பியைச் சேனிடைப் போக்குகிறான். ஏன் இந்தக் கோபம்? ஆருயிர்த்துணை எனத் தம்பி எனக்கொண்ட சுக்ரீவனிடம் இவ்வளவு சினம் பொருந்துமா! உணர்ச்சி வசப்பட்டு அப்படிப் பேசுகிறான் இராமன் என்பதுதான் அழகு. கார்காலம், விரகதாபம், தேவியின் நினைவு, சுக்கிரீவனின் அலட்சியப் போக்கு, சின மூட்டின என்னும்போதுதான் தெய்வராமன் சில இடங்களில் முக்குண வசப்பட்ட மனித இராமனாகவும் தென்படுகிறான் என்னும் அழகு தெரிகிறது; நயம் புரிகிறது. அங்கேதான் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் பாத்திரப் படைப்பின் வெற்றியும் மிளர்கிறது. குணம் என்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளிதானே இது!

மன்னிக்கும் மாதையை

மது வெறியால் மதி மயங்கிக் கிடந்த சுக்கிரீவன் தன் தவறுணர்ந்து தெளிவுடன், மன்னிப்பு வேண்ட இராமனிடம் ஓடி வருகிறான். ‘இராமனின் பேரன்பைப் பெற்று, மதுவால் அதை இழக்க இருந்தேனே’ என்று தவிர்க்கிறான். இராமனின் மலர்ச் சேவடியில் முடிபட வணங்குகிறான். இராமன், தன் மார்பில் அகலகில்லேன் என உறையும் திருமகளும் நோவடைய மார்புற இறுகத் தழுவுகிறான். கருணை மலர்கிறது.

‘தீண்டலும், மார்பிடைத் திருவும் நோவுற
நீண்டபொன் தடக்கையால் நெடிது புல்லினான்,
மூண்டெழு வெகுளிபோய் ஒளிப்ப, முன்புபோல்
ஈண்டிய கருணைதந்து, இருக்கை ஏவியே!’

இராமன் அவனை நலம் விசாரிக்கிறான். சுக்கிரீவன் தன் பிழைக்கு வருந்துகிறான்.

‘பெருமையோய் நினது இன் அருள் உதவிய
செல்வம் எய்தினேன். நிற்பணி மறுத்து வைகி,
என் புண்ணிலைக் குரக்கியல் புதுக்கினேன்’ என்று

தேம்புகிறான். ‘பரதன் நீ! இணையன பகரற்பாலையோ!’ என்று

சுக்கிரீவனைப் பரதனுக்கு நிகராக்குகிறான். பிழையுணர்ந்துவிட்டால் பெருந்தகைமையோடு, அன்பு பாராட்டி, மன்னித்து விடும் மாதையயினை இராமனிடம் காண்கிறோம்.

தேடுங்கள் என்ருன்

கடல் கண்டன்ன வானரத்தானை வருகிறது. நாற்புறமும் பிரித்து அவை அனுப்பப் பெறுகின்றன. தென்திசை செல்பவரில் அனுமனை அழைத்துத் தன் தேவி சீதையின் அங்க அடையாளங்களை இராமன் கூறுகிறான். இணையடியில் தொடங்கி, ஏந்திழையின் எழில்சார் உறுப்புக்களை விவரித்தபின், சில அடையாளச் செய்திகளும் தருகிறான் இராமன். முதன் முதலில் கண்ட காட்சிக்கு என்றும் மனத்திரையில் பசுமையான இடமுண்டல்லவா? முதலில் அன்னமாரும் முந்துறை கண்டு அங்கு அயல் நின்றவனைக் கன்னிமாடத்திடைக் கண்ட செய்தியை அனுமனிடம் கூறும் போது, உளவியல் அடிப்படையில் அதை அழகுறக் காட்டியுள்ள மாக்கவி கம்பனின் மகோன்னதமான அறிவை வியக்கிறோம்.

‘இனிதின் ஏகுதி! நின் வினைஎலாம் முடிக!’ என்று அனுமனை வாழ்த்தி, மாமணி மோதிரத்தையும் தேவிக்கு அடையாளம் தர நல்குகிறான்.

நிறைவுரை

அனுமனுக்கு விடைதந்தபின் இராமனைக் கிட்கிந்தையில் விட்டு விட்டு, அனுமனைத் தொடர்கிறது காண்டத்தின் கதைப் பகுதி. எவ்வளவு அற்புதமான கதைத் தொடர்ச்சி! பாத்திரப் படைப்பில் எத்தனை மாட்சி! முன்னுக்குப்பின் முரணின்றி, இயல்பாக அமைந்துள்ள பண்பு - ஒருமைப்பாடு! இறைவனை மானுட அவதாரமாகக் காட்டும் போது அதற்கேற்பச் சித்தரித்துள்ள கலவைப் பண்பு (மானுடத் தன்மை + தெய்வத் தன்மை) கம்பனின் தனிச்சிறப்பு எனலாம்.

அன்புள்ள கணவன்; பாசமுள்ள சகோதரன்; நெறி காட்டும் சான்றோன்; அறம் நிலை நாட்டும் அவதார புருஷன்; அரசு நெறி காட்டும் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரன்; பண்புள்ள நண்பன்; பரிவுள்ள மானுடன்; சிறுமை கண்டு பொங்கும் சீர்மையோன்; மன்னிக்கும் மாதவன் இப்படிப் பன்முகமாய் விரிந்து காட்சி தரும் இராமனைக் கிட்கிந்தையில் முழுமையாய்த் தரிசிக்கிறோம். வாலியிடம் பேசும்போதும் வான்மிக இராமனைவிடக் கம்பராமனின் விடைகள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன என்பதும் ஒப்புநோக்கி உணரத் தக்கது. உயிர்த் துடிப்பான காட்சிகளும், சம்பவங்களும், கதையமைப்பில் திகழும் கிட்கிந்தா காண்டம், கம்பனின் கை வண்ணத்தால் மேலும் சிறக்கிறது!

சுந்தர காண்டம்

இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம்

‘வந்து எனைக் கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
“இந்த, இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன்” என்ற, செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச் செவி சாற்றுவாய்.

கட்டுரையாளர்

பேராசிரியர் மா. பா. குருசாமி

எதிர்ப்படும் இடையூறுகளை 'இராம நாமம்' எளிதாக
நீக்கி விடும் என்ற மனத் திட்டத்துடன் அனுமன்
பல்வேறு தடைகளையும் கடந்து இலங்கையை அடைகிறான்.

சீதையைத் தேடும் அனுமன், இலங்கை மாநகரின்
செல்வச் சிறப்பைக் கண்டு வியந்து, கும்பகர்ணன்
வீடணன், இந்திரசித்தன், மண்டோதரி ஆகியோரைத் தூர
நின்று பார்த்து, அசோக வனத்தை அடைகின்றான். அரக்கியர்
நடுவே, திரிசடைக்கு அருகில் இருப்பவள் சீதையே எனத்
தெளிந்து மகிழ்கிறான் அனுமன். அங்கே வருகிற இராவணன்
சீதையிடம் இரக்கிறான்; சினக்கிறான்; அச்சுறுத்திச் செல்கிறான்.

சீதை உயிரை விடத் துணிகிற வேளையில், 'இராமதூதன்'
எனத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு, சீதை முன்
தோன்றுகிறான் அனுமன். இராமன் கொடுத்தனுப்பிய
மோதிரத்தைச் சீதையிடம் காட்ட, சீதை நெகிழ்ந்து உருகுகிறாள்.
அனுமன் சீதையிடம் சூடாமணியைப் பெற்று, விடையும்
பெறுகிறான்.

அசோக வனத்தை அழித்து அதனைத் தொடர்ந்து
இலங்கையில் முதன் முதலாகச்
சாவொலி மீட்டிய அனுமன், இந்திரசித்தன் அயன்
படையால் கட்டுண்டு, இராவணன் அரசவைக்குக் கொண்டு
செல்லப்படுகிறான்.

இராவணன் அனுமனின் வாலில் தீக் கொளுவப் பணிக்கிறான்.
அனுமன் தன் வாலை இலங்கை முழுவதும் நீட்டி, இலங்கா
பட்டினத்தில் தீயும் புகையும் ஓங்கிப் பரவச் செய்து,
இலங்கையைவிட்டு மீள்கிறான்.

இராமனை அடைந்த அனுமன், சீதையின் நிலையைக்
குறிப்பால் உணர்த்தி மகிழ வைக்கிறான். அனைவரும்
தென்கடல் சேர்கின்றனர்.

“

க

ண்ணிலும் நல்லன், கற்றவர் கற்றில்லாதவரும் உண்ணும் நீரினும் உயிரினும்” உவக்கின்ற எல்லாம் வல்லவன், “தூர் அறுத்த வனும் சுடர் நேமியும் ஊர் அறுத்த ஒருவனு”மான இராமனைத் தரிசிப்ப தென்பது நாம் பெறுகின்ற பெரும்பேராகும். நமக்கு இந்தப் பெரும் பேற்றினை புகழ்க் கம்பர் என்றுமுன தென்தமிழால் இயம்பி இசை கொண்ட “இராமாவதாரப் பேர்த்தொடை நிரம்பிய தோமறு மாக்கதை” மூலம் வழங்குகின்றார்.

உருவமற்ற முழுமுதல் பொருளை, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத சோதியை, அருளமுதை சொற்களில் தீட்டிக் காட்டுதலென்பது செயற்கரிய செயலாகும். இதனைச் செய்து முடித்ததாலேயே “கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்” என்று இறவாப் புகழ்பெற்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி தானும் தரிசித்து, நாமும் தரிசிக்க “இராமாயணம்” என்னும் பெருங் காவியத்தைச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டித்தருகின்றார். இதனை மகாகவி பாரதியார் நாம் உணர்ந்து உளங்கொள்ளும் வண்ணம்,

“எல்லையொன் றின்மை’ எனும் பொருள் அதனைக்

கம்பன் குறிகளாற் காட்டிட முயலும்

முயற்சியைக் கருதியும்”

என்று

கூறுகின்றார்.

இறைவன் எல்லையற்றவன் ; எங்கும் நிறைந்தவன். உள்ளும் புறமுமாய் ஒளியாய் நிற்கின்றவனைக் காண்பதும், காட்டுவதும் கவிச்சக்கரவர்த்திக்கு தமிழின் துணையால் முடிகின்றது. கம்பன் போட்டுக் காட்டுகின்ற குறிகளின் - உருவங்களின் - புறத் தோற்றங்களை விட, அவற்றின் உள்ளடக்கமாக - உட்பொருளாக விளங்குகின்ற உண்மையைத் (சத்தியத்தைத்) தரிசிக்கின்ற பொழுதுதான் இராமனைத் தரிசிக்க இயலும்.

‘இராமாயணம்’ ஒரு பாற்கடல். பாலில் சுவையாக இக்காப்பியம் முழுவதிலும் இராமன் ஊடுருவி நிற்கின்றான். சொல்லாகவும் பொருளாகவும், ஒலியாகவும், ஒளியாகவும் திகழ்கின்ற இராமனை சுந்தர காண்டத்தில் தரிசிக்க முயல்வோம்.

சுடர்மிகு சுந்தர காண்டம் :

கம்பராமாயணத்தின் ஆறு காண்டங்களிலும் அழகுக்கு அழகு செய்வதாக, கதைப் போக்காலும் இயல்பாலும் தனிப்பெருங் காண்டமாக விளங்குவது சுந்தர காண்டம். “சுந்தரம் என்பது உலக நூன்முறையால் இக்காப்பிய நாயகியாகிய சீதா பிராட்டியின் திருமேனியழகினையும் குண நலங்களையும் உணர்த்தி நின்றது. இக்காவிய நாயகனான இராம பிரானுடைய திருமேனியழகினையும் ஆன்ம குணங்களையும் உணர்த்தி நின்றது எனலும் ஆகும்,”² என்று உரையாசிரியப் பெருமக்கள் விளக்குகின்றனர்.

இராமாயணம் ‘இராமாவதாரத்தைக்’ கூற எழுந்த பெருங்காப்பிய மாதலால் அதன் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் (பிரிவிலும்) அறத்தின் நாயகனான இராமன் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை வெளிப்படுதலைக் காணலாம். ஆனால் சுந்தர காண்டத்தில் கதைத் தலைவன்போல மாருதியே (அநுமனே) காட்சி தருகின்றான். பதினாறு படலங்களைக் கொண்ட சுந்தர காண்டத்தின் இறுதிப் படலமான ‘திருவடிதொழு படலத்தில்’ மட்டும்தான் நேருக்குநேர் இராமனைத் தரிசிக்கின்றோம்.

சுந்தர காண்டம் சிறையிருக்கும் செல்வியான சீதையைத் தேடிச் செல்லும் அநுமன் இலங்கை ஏகி, கற்பின் கனலியான சீதையைக் கண்டு, இராமன் நிலை கூறி, பின் இராமனைக் கண்டு, சீதையைக் கண்டு வந்ததைக் கூறும் இனிய பகுதியாகும். இது கதையின் புறக் காட்சி. இதன் உட்பொருளாக தத்துவம் அடங்கியுள்ளது. இதனை, “உடலிற் சிறையுண்டு கிடக்குஞ் சேதநனுக்கு எம்பெருமான் திறத்து உணர்வைப் பிறப்பித்துப் பின்னர் ஞானவானான அந்தச் சேதநனையங் கீகரிக்குமாறு பகவானுக்கு அறிவித்தலாகும்,”³ என்று வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் விளக்குகின்றார்.

நாம் உலகியல் தளைகளால் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றோம். நம்மை மாயைத் திரைகள் முடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இருட் சிறைக்குள் நமது ஆன்மா அடைபட்டிருப்பதால் நமக்கு ஒளிப்பிழம்பாய் விளங்கும் இறைவனைக் காண முடிவதில்லை. சீதைக்கு இராமன் நிலையையும், இராமனுக்கு சீதையின் இருப்பிடத்தையும் கூறும் மாருதியின் பணியை இங்கு கம்பனின் காப்பியம் செய்கின்றது. சுந்தர காண்டம் என்னும் காப்பியக் கடலில் மூழ்கித் திளைக்கின்ற பொழுது, நமது உள்ள மாசு கரைய, நாம் இராமபிரானைத் தரிசித்து மகிழ முடிகின்றது.

தோன்றாத் துணைவன் :

நமக்குரிய துணை இரு வகைப்படும். ஒன்று தோன்றும்-புறத்தே தெரியும் - துணை. மற்றொன்று ; தோன்றாத் துணை. அதாவது வெளியில் தோன்றாத, உள்ளத்தில் உணர்கின்ற, உறைகின்ற துணை. புறத்துணை கருவியின் வடிவிலோ, தொடர்ந்துவரும் மனிதர்களாகவோ இருக்கலாம். அகத்துணை என்பது உள்ளத்துணையாக ஒளிர்வது.

சுந்தர காண்டத்தில் இராமன் தோன்றாத் துணையாக நமக்குத் தரிசனம் தருகின்றான். இறுதிப் படலத்தில்தான் நாம் நேரடியாக தரிசித்து, அவனின் திருவடி தொழுகின்றோம்.

இந்தக் காண்டத்தில் முதலில் இராமனை - தோன்றாத் துணைவனாக இருப்பவனை - மறைமுகமாகத் தரிசிக்கின்றோம். இராமனை உணர்ந்தவர்களான, தரிசித்து மகிழ்ந்தவர்களான அநுமனும் சீதையும் இராமனைப் பற்றிக் கூறக் கேட்டுத் தரிசிக்கின்றோம். இரண்டாவதாக, இராமனை நேரில் தரிசித்து மகிழ்கின்றோம்.

இராமனைத் தரிசித்தவர்கள் தங்களது அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் கூறுகின்றதைக் கேட்கின்ற பொழுது, அத்தகைய குணநலங்கள் மிக்க காவிய நாயகனைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற வேட்கை நம்மிடம் எழுகின்றது. முன்னர் அவனின் நாமம் கேட்டுக் கவரப்பட்ட நிலையில், அவன் மேல் பித்துக் கொள்கின்றோம். பின் அவனைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம்.

நாமத்தின் சிறப்பு :

இராமன் என்ற உருவத்தைவிட உள்ளடக்கமாக இருக்கின்ற இராம நாமம் ஆற்றல் மிக்கது. இராம நாமத்தை உச்சரிக்கின்றவர்கள் இராமனின் அருளைப் பெற்று, ஆற்றல் பெற்று, அல்லல் நீங்கி வாழ்வார்கள் என்பதை சுந்தரகாண்டம் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றது.

கவிச்சக்கரவர்த்தியான கம்பன் இராம நாமத்தின் ஆற்றலை உணர்ந்தவர். வாய்ப்புக் கிடைக்கின்ற பொழுதெல்லாம் அதனை உணர்ந்துவதற்காக தனது ஒப்பற்ற கவித்திறனைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

“ நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு நல்குமே,
தின்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே,
சென்மழு மரணமு மின்றித் தீருமே,

இம்மையே இராமாவென் றிரண்டு எழுத்தினால்,” என்று பாயிரத்தில் கூறுகின்றார்.

சுந்தர காண்டத்தில் மாருதி, சூழ்கின்ற துன்பங்களையும், துயர்
களையும் இராம நாமத்தை உச்சரிப்பதன் மூலமே துரத்திவிட முடியு
மென்பதை உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து தீர்மானிப்பதை கம்பர்,

“ஊறு, கடிது ஊறுவன; ஊறுஇல் அறம் உன்னு,
தேறல் இல் அரக்கர்புரி தீமை அவை தீர,
ஏறும் வகை எங்கு உளது? “இராம!” என எல்லாம்
மாறும்; அதின் மாறு பிறிது இல்” என வலித்தான்,”⁴ என்று

கூறுகின்றார்.

சுந்தர காண்டத்தில் நாம் இராமனைத் தரிசிப்பதில் இது ஒரு
தனிச் சிறப்பாகும். முதலில் அவனின் கிரத்தியைக் கேள்விப்படுகின்
றோம். கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் அமைந்த வில்லின் செல்வ
னின் மேனியழகைப் பின்பு கேட்டு மகிழ்கின்றோம். அதன்பின்தான்
இராமபிரான் நேருக்கு நேராக நம்முன் வருகின்றான். இறைவனைத்
தேடி, நாடி, கண்டடைகின்றவர்களின் நிலைமையும் இப்படித்தான்
இருக்கின்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மாருதி காட்டும் இராமன் :

அநுமன் தென்னிலங்கையில் சீதையைத் தேடி, இறுதியில்
அசோக வனத்திடை காண்கின்றான். அப்பொழுது சிறையிருந்த
செல்வி, தன்னை மீட்கத் தன்னவன் வராததால் சோர்ந்து, தன்னுயிர்
நீக்க முடிவு செய்கின்றான். அப்பொழுதும் அவள் எண்ணம் வில்லினைக்
கையிலேந்திய வீர இராமனையும் அவனது மாசில் புகழையுமே சுற்றிப்
படர்கின்றது. அதனை கம்பர்,

“வல் இயல் மறவர், தம் வடுவின் தீர்பவர்,
வெல்லினும் வெல்க, போர்; விளிந்து வீடுக;
இல் இயல் அறத்தை யான் இறந்து வாழ்ந்தபின்,
சொல்லிய என்பழி அவரைச் சுற்றுமோ?” என்று

சீதையின் சிந்தனையாகக் கூறுகின்றார்.

சீதாப்பிராட்டி உயிர்விடத் துணிந்து குருக்கத்திப்புதரை
அடைந்த வேளை, அநுமன் சீதையைக் கண்டு, ‘அரக்கர்தம் குலத்தை
வேரோடு அழிக்க வேண்டியதிருப்பதால் அண்ணல் இராமன் வரவில்லை’
என்று கூறி, “எம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி உருக்கினன் உணர்வை;

தந்தான் உயிர்,” என்று இராம நாமத்தின் சிறப்பினையும் செபுகின் றுன். ஐயம் நீங்கிய சீதை ஐயன் இராமனின் அன்பையும் அருளையும் உள்ளங்கொண்டு, அண்ணலைப் பற்றி அநுமன் வாய்மொழியாய்க் கேட்க விழைந்து, அநுமன் அறிந்த வண்ணம் அண்ணலின் திருமேனி யழகைக் கூறக் கேட்கின்றான்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவவதாரமான இராமபிரானுக்கும் ‘வானின் நன்னெடுங் காலின் மைந்தனும்’ அநுமனுக்குமுள்ள உறவினை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு குருவுக்கும், சீடனுக்குமுள்ள தொடர்பே இராமனுக்கும் அநுமனுக்கும் இருந்தது. “அநுமன் மீது இராமனுக்கு இருந்த அன்பு ஒரு உயர்ந்த குரு சிறந்த சீடனிடம் கொள்கின்ற அன்பாகும். ஒப்புயர்வற்ற அந்தப் பெரிய வானரத்தின் அறிவையும், ஞானத்தையும், உடலாற்றலையும் அவன் மதித்துப் போற்றினான்,”⁸ என்று வ. வே. சு. ஐயர் கூறுகின்றார். குரு மாண வனுக்கு தெய்வம் போன்றவர். ஆதலால், அநுமன் இராமனைத் தேய்வ மாகவே கண்டிருக்கின்றான். அதனைச் சீதைக்கு அவன் கூறுகின்ற பொழுது அவனது சொற்களில் அகத்தன்பு பெருக்கெடுக்கின்றது.

சொல்லுக்குள் அடக்கமுடியாத, சொல்லோவியமாகத் தீட்ட முடியாத இராமனின் திருமேனியழகை தன்னால் அப்படியே விளக்க முடியாதென்பதை உணர்ந்த அநுமன், அன்பின் உந்துதலால் அண்ணலை வர்ணிக்கின்றான். ஆதலால் எடுத்த எடுப்பிலேயே,

“படி எடுத்து உரைத்துக் காட்டும் படித்து அன்று, படிவம்; பண்பின் முடிவு உள உவமம் எல்லாம் இலக்கணம் ஒழியும், முன்னர், துடி இடை! அடையாளத்தின் தொடர்வையே தொடர்தி யென்னு, அடி முதல் முடியின் காறும், அறியுற அநுமன் சொல்வான்,”

என்று அநுமன் கூறுவதை கம்பர் நம்மைக் கேட்க வைக்கின்றார்.

மண்ணையும் விண்ணையும் தொட்டும், தட்டியும் இருக்கும் இறை வனின் அவதாரமான இராமனை ஒரே பார்வையில் நாம் பார்க்க முடியாது. அவனைக் கண்டவுடன் மண்ணில் விழுந்து வணங்கி எழுகின்ற பக்தனின் பார்வையில் முதலில் விழுவது அவனின் பாதமாக இருக்கும். பின் படிப் படியாக பார்வை மேலேற மேக வண்ணன் இராமனின் மேனியழகு முழுமையும் காணலாம். இந்தப் போக்கிலேயே அநுமன் ‘அல்லையாண்ட மேனி’ யானை வருணிப்பது இருக்கின்றது.

“நாயகன் திருவடி சேயிதழ்த் தாமரை போன்றிருக்கின்றது. விரல்கள் உதிக்குஞ் சூரியனின் இளங்கதிர்களாக ஒளிர்கின்றன. திருவடி விரல் நகங்களுக்கு உவமையாக திங்களையோ, எறிசுடர் வயிரத்தையோ கூற முடியாது. உவமை கூற முடியாத அணிதிகழ் நகங்கள். புவனம் யாவையும் ஒருங்குடன் அளக்கும் பெற்றி பெற்ற திருவடியின் புறத்தோற்றத்தை உரைக்க முடியாது. போர்செய்யும் அம்பு கட்டு இருப்பிடமாகிய அம்பரூத்தூணி போன்றது பூங்கணைக்கால் ”

“இராமபிரானது திருத்தொடைகள் பறவையின் அரசனான கருட பகவானின் ஆடு எழில் பிடரியைப் போன்றிருக்கின்றன. அவனது உந்திக்கோ, ‘வலஞ்சுழித் தொழுகு நீர் வழங்கு கங்கையின் பொலஞ் சுழி’யையோ, ‘மகிழும் பூவையோ உவமை கூற முடியாது. திருவின் திருவான இலக்குமி பிரியாமலிருக்க விரும்பிய மார்பு மலை போன்றது. அவனது திருக்கைகள் ‘நீடுறு கீட்டிசை நின்ற யானையின் கோடுறு கரம்’போல காட்சி தருகின்றன. அவனது திருக்கை நகங்கள் சிவந்துள்ளன ”

“இராம பிரானின் தோள்கள் மலைகளிவிடத் திரண்டவை; ஒளி மிகுந்தவை; திருமகள் சேர்ந்தவை; புகழ் சேர் வில்லினைத் தாங்கியவை. இடத்திருக்கையில் சங்கு ஒன்றை வைத்திருக்கின்ற இராமனின் கழுத்திற்கு கடல்படு சங்கையோ, இனைய பாக்குமரத்தையோ சிற்றறிவுடையோர் உவமை கூறலாம். ஆனால் நாம் அதனை ஏற்க முடியாது. அண்ணலின் முகத்திற்கு அணி மலராம் தாமரையை உவமை கூறினால், கண்ணுக்கு வேறு உவமை கூற இயலாது. தண்மதியான வெண்மதியே தேய்கின்ற இயல்புடையதால் அண்ணலின் முகத்திற்கு உவமையாகாது. மொத்தத்தில் தக்க உவமை கூற முடியாத முகம். இதழ்கள் பவழம் போன்றவை என்றாலும் பவழமே ஒப்புக்கொள்ளாது நானும். பற்களுக்கு முத்துக்களையோ, முழு நிலவின் துண்டங்களையோ, அமிழ்தத் துளிகளையோ உவமையாகக் கூற முடியாது. இப்படியே நாசியும், நெற்றியும், குழலும், நடையும் உவமைகூற முடியாதவைகளாக இருக்கின்றன ”.

இராமனின் புறத்தோற்றத்தைக் கூறி முடிப்பதற்குள் அநுமனுக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிடுகின்றது. “தோள் கண்டார் தோளே கண்டார். தொடுகழல் கமலம் அன்ன தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்; தடக்கை கண்டாரும் அஃதே,” என்று இராமனின் திருமேனியில் எங்கு கண்பட்டதோ அங்கு ஒட்டிக் கொள்ளும் தன்மையினை அறிந்த நம்மால்,

திருமேனியழகை ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்ல முயலும் மாருதியின் முயற்சியின் அருமையைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இராமனை அருமனைவிட மிகுதியாக அறிந்தவன்; உணர்ந்தவன் சீதை. அவளிடமே விளக்கும் பொழுது ‘கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்பவன்’ நிலையில் மாருதி இருக்கின்றான்.

அருமன் இராமனின் திருமேனியழகை விளக்குவதால், நமக்குக் கிடைக்கும் ஆதாயம் பெரிது. மணிவண்ணனான இராமனை மனம் களிக்க நாம் தரிசித்து மகிழ முடிகின்றதல்லவா?

சீதையின் சிந்தைகவர் இராமன் :

இராமனைப் பிரிந்திருக்கின்ற சீதை, தனது உள்ளத்தில் உறைகின்ற இராமனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற சொற்களின் மூலமும் இராமனைத் தரிசிக்கின்றோம். ‘தன்னை வந்து இதுவரை மீட்க வில்லையே’ என்ற கோபமும் தாபமும் சீதைக்கு இருக்கின்றன. இனிமேலும் காத்திருக்க இயலாதென்பதையும் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றாள். இத்தகைய உணர்வுகளை எல்லாம் விஞ்சிக்கொண்டு பெருங்குணத்து இராமனின் பண்புகள் அவளது எண்ணத்தில் மின்னலிடுகின்றன. அவற்றையும் உணர்த்துகின்றாள்.

“ஆரந்தாழ் திருமார்பினனான இராமனுக்கு நான் ஏற்ற தார மில்லை என்று எண்ணினாலும், தயாவெனும் ஈரம் மனத்தில் இல்லை என்றாலும், தனது வீரத்தைக் காக்கவாவது என்னை மீட்கச் சொல்,” என மனம் நொந்து கூறும் சீதை, இராமனிடம் அவன் கொடுத்த ஒரு வாக்குறுதியை நினைவுபடுத்தக் கூறுகின்றாள். அந்த வாக்குறுதி இராமனின் அகப் பண்பினை நமக்குக் காட்டுகின்றது. சீதை,

‘வந்து எனைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்,

“இந்த, இப்பிறவிக்கு இரு மாதரைச்

சிந்தையாலும் தொடேன்” என்ற, செவ்வரம்

தந்த வார்த்தை திருச் செவி சாற்றுவாய்,”⁷

என்று கூறுகின்ற பொழுது இராமனின் ‘ஏக பத்தினி விரதப்’ பண்பு வெளிப்படுகின்றது.

சீதை இராமன் மீது கொண்ட காதலும்; இராமன் சீதையின் மீது கொண்ட காதலும் அளவு கடந்தது. உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பென்றால் இருவரில் யார் உயிர், யார் உடல் என்று கூற முடியாது. காதலால் கட்டுண்ட சீதை இராமனிடம் அடையாளமாகக் கூறச் சொல்கின்ற செய்திகள் இராமனின் பெருங்குணத்தின் இயல்புகளை வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

சித்திரகூடப் பருவத்தில் தங்கியிருந்த வேளை தேவேந்திரனின் பிள்ளையான சயந்தன் காக வடிவினதாகி அன்னையின் மார்பினைக் கொத்த, இராமன் புல்லொன்றை எடுத்து பிரமாஸ்திரமாக்கி காகத்தை நோக்கி விட, வேறு வழியற்ற சயந்தன் உயிர் பிழைக்க அண்ணலைச் சரணடைய, இராமன் அடைக்கலம் தந்து குறைகளையும் மன்னித்த இரக்கத்தை சீதை நினைவூட்டுகின்றாள். அடைக்கலம் தருவதும் பாவத்தை மன்னிப்பதும் இறைப்பண்பு. இது இராமனிடம் ஒளிர்கின்றது.

சீதை தன் இன்னுயிர் மென்கிளிக்கு பெயர் ஒன்று தூட்டக் கேட்ட பொழுது, இராமன், “மாசறு கைகயன் மாதென் அன்னைதன் பெயராகென” என்று கூறினாள். இதனை கோசலை இராமனுக்கு நினைப்பூட்டும் முறையில், இராமன் இன்னு செய்தாரிடத்தும் நல்லன்பு கொண்டிருத்தலை பூமகளான சீதை நமக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

அநுமன் கூற்றில் இராமனின் புறதரிசனம் கிடைத்ததென்றால் சீதையின் சொற்களில் இராமனின் அகத்தைத் தரிசித்து மகிழ்கின்றோம்.

அநுமன் உணர்த்தும் இராமன் :

இராமபிராணை உணராதவர்களுக்கும் அறியாதவர்களுக்கும் முழுதல் பொருளான அண்ணலை உணர்த்துகின்ற அரிய, பயனுள்ள பணியை அநுமன் இராவணன் அவைக்களத்தில் செய்கின்றான். ‘நான்’ என்ற அகந்தை இருளில் முழ்கிக் கிடக்கும் ஆன்மாவுக்கு இறைவனை உணர்த்தித் தரிசிக்கச் செய்யும் மெய்ஞானப் பணியாக இது அமைகின்றது.

“யார் நீ? உன்னை இங்கு அனுப்பியது யார்?” எனக் கேட்கின்றான் இராவணன். அவனுக்கு கமலச் செங்கண்ணாளை வில்லி இராமனின் தூதனென்று கூறி, மாருதி “வேதமும் அறனுஞ் சொல்லும் மெய் அறம் மூர்த்தி வில்லோன்,” இயல்புகளைக் கூறுகின்றான். அப்பொழுது இறைவனான இராமன் இப்புவி யில் எழுந்ததன் நோக்கத்தையும் விளைவையும் அற்புதமாகக் கூறுகின்றான். இப்படிக் கூறுகின்ற இரு பாடல்கள் கம்பனின் அறிவாற்றலுக்கும் கவிபுனைத் திறனுக்கும், பக்தி மேம்பாட்டிற்கும் சான்றாக நிற்கின்றன. அவை :-

“மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லது ஓர் மும்மைத்து ஆய
காலமும், கணக்கும், நீத்த காரணன் - கை வில் ஏந்தி,
தூலமும் திகிரி சங்கும் கரகமும் துறந்து, தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டு, -அயோத்தி வந்தான்”

“அறம் தலை நிறுத்தி வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித்
திறம் தெரிந்து, உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தி, தீயோர்
இறந்து உக நூறி, தக்கோர் இடர் துடைத்து, ஏக, ஈண்டுப்
பிறந்தனன் - தன் பொன் - பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்”⁸

கம்பனின் காப்பியத்தில் இராமன் எங்கும் எப்பொழுதும் தெய்வத்
தின் இயல்போடு திகழ்கின்றான். இராமனுக்குத் தான் தெய்வமென்ற
உணர்வில்லை. மானுட வடிவந்தாங்கி வந்து, மண்ணுலகத் துன்பம்
தீர்க்க, தான் துன்பம் ஏற்று வாழ்ந்த அண்ணலை அவனோடு இணைந்த
வர்கள் எல்லாம் இறைவனென இனங்கண்டு கொண்டார்கள். அப்படி
இனங்கண்டு கொண்ட அநுமன் இராமனின் உருவத்தை (Form)
சீதையிடம் விளக்கும் பொழுதும், உள்ளடக்கத்தை (Content) இராவண
னுக்கு உணர்த்தும் பொழுதும், இராமனை நாம் முழுமையாகத் தரிசிக்
கின்றோம்.

சோர்வுற்ற இராமன் :

சுந்தர காண்டத்தில் நாம் முதன் முதலாக நேரில் இராமனைத்
தரிசிக்கின்ற பொழுது அவன் சோர்வுற்றவனாகவே காட்சியளிக்கின்றான்.
திருமகளான சீதையைத் தேடிச் சென்றவர்கள் ‘என்ன செய்தி கொண்டு
வருவார்களோ’ வென மயங்கி, ஏங்கி, சோர்கின்ற இராமனை சுக்கிரீவன்
தேற்றிக்கொண்டிருக்கின்றான். சீதையின்பால் இராமன் கொண்ட
காதல் எத்தகையது என்பதை இராமனின் நிலை நமக்குக் காட்டு
கின்றது.

அநுமன் வந்துவிட்ட செய்தியறிந்த போதும், அவன் கொண்டு
வந்திருக்கும் செய்தி எப்படியிருக்குமோ வென்று தசரதன் மைந்தன்
இராமன் தடுமாறுகின்றான். இதனைக் கம்பர்,

இப்புறத்து இராமனும், இரவி சேயினை

ஒப்புற நோக்கி, ‘வந்துற்ற தானையர்;

தப்பு அறக் கண்டனம் என்பரோ? தகாது

அப்புறத்து என்பரோ அறைதி யால்,’ என்றான்,”⁹ என்று

கூறுகின்றார்.

இராமனும் அநுமனும் சந்திக்கின்ற காட்சி நெஞ்சில் என்றும் நிலைத்து நிறைகின்ற இனிய காட்சியாக அமைகின்றது. கம்பனின் காப்பியம் நாடகக் காப்பியமாகத் திகழ்வதனை இதன் மூலம் அறியலாம்.

நொந்த சிந்தையனான இராமன் வந்து சேர்ந்திருக்கும் அநுமன் சொல்லும் செய்தி நல்லதாக இருக்க வேண்டுமென்ற கவலையோடு இருக்கின்றான். வந்த அநுமன் இராமனின் வீரத்திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கவில்லை! அவன் உள்ளமெல்லாம் உணர்வுகள் நிரம்பியதால் வாய்ச்சொற்கள் வெளிவரா நிலையில் நெகிழ்ந்து நிற்கின்றான். சொல்லின் செல்வனுக்கு பேச்சுவரவில்லை! அதனால் குறிப்பால் இராமனுக்கு, சீதையைக் கண்டு வந்ததையும், சீதை தெற்கில் இலங்கையில் வணக்கத்திற்குரியவளாக, கற்பின் கனலியாக, பொற்புடைச் செல்வியாக இருப்பதையும் குறிப்பால் உணர்த்தக் கருதிச் செயல்படுகின்றான். தன் கைகளைத் தூக்கி சீதை இருக்கும் தென்திசை நோக்கிக் கூப்பி, பின் தரையில் விழுந்து வணங்குகின்றான்.

அநுமனின் மெய்ப்பாடுகளிலிருந்து, குறிப்பால் உணரங் கொள்கையுடைய இராமன், “வண்டுறை யோதியும் வலியன் மற்றிவன் கண்டதும் உண்டவன் கற்பு; நன்று,” என்று அறிந்து கலக்கம் நீங்கி நிற்கின்றான். அப்பொழுது அவனது அருந்துயர் நீங்க, காதல் நீண்டு வளர்கின்றது.

அநுமன் இராமனிடம் செய்தி கூறுகின்ற நுண்மைத் திறம் எண்ணி மகிழத் தக்கது. சொற்களை அவன் தொகுத்துக் கூறுகின்ற முறையிலேயே அவனது மதி நுட்பம் விளங்குகின்றது. சில சொற்களில் பல செய்திகளை அநுமன் கூறியும் உணர்த்தியும் விடுகிறான். முதல் நான்கு சொற்களிலேயே வேண்டியவற்றை எல்லாம் கூறுகின்ற சிறப்பினைப் படித்து, எண்ணி மகிழலாம்.

“கண்டெனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்,” என்கின்றான். எடுத்த எடுப்பிலேயே “கண்டெனன்”, என்று கூறிவிடுவதால் அநுமன் சென்ற பணி வென்ற பணியாகிவிட்டதென்பது விளங்கிவிடுகின்றது. சீதையை அநுமன் கண்டுவிட்டானென்பது தெரிந்தவுடனேயே இராமனின் துயர் பாதி மறைந்துவிட்டது. இருந்தாலும் இராமனுக்குள்ள ஐயம் தீரவில்லை. சீதையின் நிலை என்ன என்பது தெரிந்ததாக வேண்டும். அதனை, “கற்பினுக்கு அணியை,” என்று சொல்வதன் மூலம் தீர்த்து விடுகின்றான். கற்புக்கடம் பூண்டவளாக நிறைகாக்கும் பொற்புடையவளாக சீதை இருப்பதனை உணர்த்து

கின்றான். மேலும் இராமனுக்கு ஒரு ஐயம் தோன்றலாம். “பிறர் கூறித்தான் சீதையின் கற்பின் சிறப்பினை அநுமன் அறிந்து வந்தானா? செய்தி உண்மையா?” என்று கேட்க வேண்டிய நிலை வரலாம். இப்பொழுது அதற்கு இடமில்லை. “நானே என் கண்களால் கண்டேன்,” என்று சான்று பகர்வது போல அநுமன் கூறிவிடுகின்றான்.

செய்தியைக் கூறுகின்ற அநுமன் அதோடு நிற்கவில்லை; இராமபிரானுக்கு ஆறுதலும் கூறுகின்றான். “அண்டர் நாயகா, ஐயத்தையும், பண்டு துயரத்தையும் இனி தவிர்த்திடுக,” என்று முன்னதாகக் கூறி. பின் தான் கண்டனவற்றையும், அறிந்தனவற்றையும், உணர்ந்தனவற்றையும் தொகுத்துரைக்கின்றான். சீதையிடம் இராமனின் பெருமையைச் சொன்ன அநுமன், இராமனிடம் சீதையின் பெருமையினை எடுத்தியம்புகின்றான். சொல்லின் செல்வனான அவன் தன் உள்ளத்து உணர்வுகளை ஒப்பற்ற இலக்கியமாக வடிக்கின்றான் அவன்,

“விற்பெருந் தடக்கை வீர வீங்குநீ ரிலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்த ளாய நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றுங் களிநடம் புரியக் கண்டேன்”¹⁰

என்கின்ற பொழுது, “என் பெருந் தெய்வம்,” என்று சீதையை அநுமன் ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணம் விளங்குகின்றது.

“அநுமன் இராம பக்தன். அவன் எப்படி சீதையை என் பெருந் தெய்வம், என்று ஏற்றுக் கொள்வது பொருத்தமாகும்?” என்ற ஐயந் தோன்றலாம். இந்த ஐயத்திற்கு விடையளிப்பது போன்றே அடுத்த பாடல் வருகின்றது. அநுமன் சீதையினைக் கண்ட போதும் அவளில் இராமனையே தரிசித்தானாம். எப்படி?

“கண்ணினு முளைநீ தையல் கருத்தினு முளைநீ வாயின்
எண்ணினு முளைநீ கொங்கை யிணைக்குவை தன்னி னோவாது
அண்ணல்வெங் காம னெய்த வலரம்பு தொளைத்த வாருப்
புண்ணினு முளைநீ நின்னைப் பிரிந்தமை பொருந்திற்றோமோ?”

என்று அநுமன் விளக்குகின்றான்.

சுந்தர காண்டத்தின் சிறப்பு :

இராமனின் காப்பியத்தில் சுந்தர காண்டம் ஒரு திருப்பு முனையாகி சிறப்பினைப் பெறுகின்றது. நாட்டை இழந்து காட்டிற்கு வந்த

இராமன் தம்பியின் துணையோடும் காதல் மனையாளான சீதையென்ற இணையோடும் வன வாசத்தை இனிதாகக் கழித்திருப்பான். ஆனால் சீதையைப் பறிகொடுத்தபின் அவனைத் துயரம் சூழ்கின்றது; தொடர் கின்றது. தன்னில் கலந்துவிட்ட சீதையின் பிரிவால் தன்னிலை இழக் கின்ற நிலையில், செயலற்றவனாக இராமன் இருக்கின்றான். “வாலியை மறைந்திருந்து கொன்றது கூட பிராட்டியைப் பிரிந்ததன் விளைவோ?” என்று எண்ணக் கூடிய அளவிற்குத் துன்பம் அவனை வாட்டுகின்றது.

இழந்த சீதை இருக்குமிடத்தை அநுமன் கண்டு வந்து கூறக் கேட்ட இராமனின் துயர் தொலைகின்றது. அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுக்கின்றது. இதுவரை சோர்ந்திருந்த இராமன் செயல்படத் தொடங்குகின்றான். அவன் பிறவிப் பயனை வையகம் பெற களம் அமைத்துத் தருவதாக சுந்தர காண்டம் அமைகின்றது.

சீதாப்பிராட்டி எண்ணியிருந்தால், தன் கற்பின் திறத்தால் இராவணனைச் சுட்டெரித்து, விடுதலை பெற்றிருக்கலாம். தென்னிலங் கையைத் தீக்கு இரையாக்கி, சீதையைச் சிறை மீட்டு வருவது அநு மனுக்கு அரிய செயலல்ல. ஆனால் அவர்கள் இருவரும், “அப்படிச் செய்வது இராமனின் வில்லாற்றலுக்கு மாசாகிவிடும்,” என்று கருதியே கட்டுண்டிருக்கின்றனர். இந்த உண்மையை சுந்தர காண்டம் உணர்த்துகின்றது.

சீதையின் இருப்பிடத்தை அறிந்த பிறகு நொடிப்பொழுதும் இராமன் தாமதிக்கவில்லை. “இன்னுமா காலதாமதம்?” என்று இராமன் கேட்க, “எழுக வெம்படை,” என்று சுக்கிரீவன் கட்டளையிட வானர சேனை தென்னிலங்கை நோக்கிப் புறப்படுகின்றது. இந்த வகையில் சுந்தர காண்டத்தின் இறுதிப் படலமான ‘திருவடி தொழு படலத்தை’ நாம் யுத்த காண்டத்தின் தொடக்கப் படலமாகவும் கொள்ளலாம்.

அநுமன் தோள்மீதேறி தென்னிலங்கை நோக்கிச் செல்லும் இராமனைத் தரிசிக்கும் நிலையில் சுந்தர காண்டம் நிறைவு பெறுகின்றது.

அறம் வெல்லும்:

இராமாயணம் நமக்கு உணர்த்துகின்ற பேருண்மை “அறம் வெல்லும் பாவந் தோற்கும்,”¹¹ என்பது. காப்பியப் போக்கில் தொடக்கம் முதல் பாவம் வெல்வது போலத் தோன்றுகின்றது. மணி முடி தாங்க வேண்டிய இராமன் மர உரி தரித்துக் காட்டிற்குச் செல் கின்றான். அறத்தின் நாயகன் மறத்தின் சூழ்ச்சிக்கு ஆட்பட்டு மனையாளை இழக்கின்றான். அறத்தின் நாயகி அரக்கர்களிடம் அல்லற் படுகின்றாள். எங்கும் எதிலும் பாவமே வெல்வது போன்றிருக்கும் சூழலில் சுந்தர காண்டம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனை முதன் முதலில் ஏற்படுத்துகின்ற பெருமை மாருதியைச் சார்கின்றது.

இராமாயணத்தின் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் இராமனின் இயல்புகளில் சில மின்னி ஒளிக்கின்றன. ஒரு காண்டத்தில் அவனின் கைவண்ணம் கண்டால் மற்றொரு காண்டத்தில் அவனின் கால்வண்ணம் கண்டு மெய்சிலிக்கின்றோம். இன்னொன்றில் அவன் வள்ளன்மை கண்டு வியக்கின்றோம். இராமாவதாரத்தில் இறைவனை மகனாய், சகோதரனாய், மாணாக்கனாய், கணவனாய், நண்பனாய், அடைக்கலம் தருவோனாய், அறத்தைக் காப்பவனாய், இன்னும் பல நிலைகளில் தரிசிக்கின்றோம். சுந்தர காண்டம் அவனது கீர்த்தியை முதலிலும் மூர்த்தியைப் பின்பும் நம்மைத் தரிசிக்க வைக்கின்றது. கற்றதன் பயனை சுந்தர காண்டத்தைப் படித்து இராமனைத் தரிசிப்பதன் மூலம் நாம் பெறலாம்.

குறிப்புகள் :

2. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்றிய இராமாயணம்-சுந்தர காண்டம் (முதற் பகுதி) உரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1963, முன்னுரை ப. XIII.
3. ஸ்ரீ கம்பராமாயணம், ஐந்தாவது சுந்தர காண்டம், வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் கம்பெனி, சென்னை 1970, ப. iii
4. சுந்தர காண்டம், 'கடல்தாவு படலம்', (வை. மு. கோ. பதிப்பு) பாடல் 89.
6. V. V. S. Aiyar, "Kamba Ramayana - A Study," Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay, 1970 p 52.
7. சுந்தர காண்டம், 'சூளாமணிப் படலம்' (வை. மு. கோ.) பாடல் 34.
8. சுந்தர காண்டம், 'பிணிவீட்டு படலம்' (வை. மு. கோ.) பாடல் 80-81.
9. சுந்தர காண்டம். 'திருவடி தொழுத படலம்' (வை. மு. கோ.) பாடல் 53.
10. மேற்படி - பாடல் 62.
11. கம்பராமாயணம், சுந்தர காண்டம், 'இலங்காதேவிப் படலம்' பாடல் 36 (ஆழ்வார் திருநகரிப் பதிப்பு - 1951)

யுத்த காண்டம்

இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம் இராமனைத்தரிசிப்போம்

‘ஆள் ஐயா! உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை ஆயின கண்டனை; இன்று போய், போர்க்கு
நாளே வா’ என நல்கினன் - நாகு இளங் கழுகின்
வானை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்

கட்டுரையாளர்

அருட்கவி அரங்க சீனிவாசன்

எரியுண்ட இலங்கையை மயன் புதுப்பித்த பின்,
 இராவணன் ஆலோசனை மண்டபத்துள் வீற்றிருக்க,
 கும்பகர்ணன், இந்திரசித்து முதலியோர் கருத்தைக் கடிந்து,
 வீடணன் அறவுரை ஆற்றுகிறான். 'இரணியன்' வரலாற்றை
 எடுத்தியம்பி, சீதையை விட்டு விடுமாறும், அறத்தின்
 மூர்த்தியை அடையுமாறும் வேண்டுகிறான். இராவணன்
 சினந்து வீடணனை விரட்டுகிறான்.

வீடணன் இராமனிடம் சரணடைகிறான். வீடணனுக்கு
 அடைக்கலம் அருளிய இராமன், குகன் - சுக்கிரீவன்
 போல வீடணனையும் தம்பியாக ஏற்கிறான்.

கடலைக் கடக்க, இராமன் சேது கட்டப் பணிக்கிறான்.
 நளன் உடன்பட்டு, வானர சேனையின் உதவியோடு
 சேது அமைத்த பின், அதன் வழி அனைவரும் கடலைக்
 கடந்து செல்கின்றனர்.

அங்கதனை இராவணனிடம் தூதனுப்பி, இராவணன் மறுக்க,
 முறையாகப் போர் செய்ய வானர சேனைக்குக் கட்டளை
 இடுகிறான் இராமன். அரக்கத் தளபதியர் ஒவ்வொருவராக
 மாண்டு போக, இராவணன் தானே போருக்கு வருகிறான்.
 இராம-இராவணப் போரின் இறுதியில், படை இழந்து,
 தேர் இழந்து, முடி இழந்து தனியாக நிற்கும் இராவணனை
 'இன்று போய், நாளை வா' என அருளுகிறான் இராமன்.

கும்பகர்ணன், அதிகாயன், மகரக் கண்ணன் முதலிய
 மாபெரும் அரக்க வீரர்களின் மடிவிற்குப் பின்,
 இந்திரசித்து போர்க்களம் புகுந்து, பிரம்மாத்திரத்தை
 ஏவுகிறான். இலக்குவன் சுக்கிரீவன் முதலானவரும், வானர
 சேனையும் வீழ்ந்து படுகிறது. அனுமன் கொணர்ந்த மருந்து
 மலையின் காற்றால் யாவரும் எழுகின்றனர். பின், இந்திரசித்துப்
 பேரரில் மடிகிறான். இராவணனுக்கும் அதே(ர) கதிதான்
 வாய்க்கிறது!

வீடணனுக்கு முடி சூட்டி, சிறையிருந்தாள் சீதையை மீட்டி,
 தம்பியரோடு அயோத்தியை அடைகிறான் இராமன். வசித்தன்
 இராமனுக்கு முடி சூட்ட, இராம ராஜ்யம் பூவுலகைக் காத்து
 மானுடத்தை மகிழ வைக்கிறது.

திருமால் அவதாரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பூரண அவதாரங்கள்

இராம, கிருஷ்ண அவதாரங்களே. கண்ணன் தெய்வமாகவே பிறந்தான். அவன் செயல்களும் தெய்வச் செயல்களே. உலகத்தோடு ஒட்டாதவை அவை. மானுடரால் பின்பற்ற இயலாதவை.

இராமபிரான் செயல்கள் அனைத்தும் மானுடச் செயல்கள்; அனைவரும் பின்பற்றக் கூடியவை; பண்பட்டவை; ஆதர்சமானவை.

கண்ணன் செய்தபடி செய்ய இயலாது; செய்யவும் கூடாது. அவன் சொன்ன (கீதையின்)படி நடக்க இயலும்; நடத்தல் வேண்டும். இராமன் உலகுக்கு உபதேசம் ஏதும் செய்யவில்லை. வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வழி காட்டினான். கண்ணன் அருளிய கீதையை வழி காட்டியாகக் கொண்ட காந்தியடிகள், இராமனையே வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டதற்கு இதுவே காரணம்.

முழுமை செழுமையானது :

இராம தரிசனம் இனிமையானது; இன்றியமையாதது; ஈடேறச் செய்வது. இந்தத் தரிசனம் காட்டிய அருளாளர்கள் வணக்கத்துக்கு உரியவர்கள்; மகோ பகாரிகள்.

முதன் முதலாக இராம தரிசனம் கண்டு காட்டியவர், வான்மிகியே எனக் கருதுகின்றோம். அவருக்கு முன்பே வேதம் இராமனைப் பற்றிப் பேசியுள்ளது. யசுர் வேதத்தில் இராமனைப் பற்றிய குறிப்பு உண்டு.

சீதாபிராட்டியையும், வேதத்தின் பகுதியாகிய தைத்திரிய உபநிஷதம் குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும் சில உபநிஷதங்கள் இராமநாமத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளன என்று அறிஞர் கூறுவர்.

இவ்வாறு வேதகாலத்திலேயே இராம தரிசனம் ஓரளவு கிடைத்தாலும், வான்மிகிதான் அதனை முழுமையாக்கியுள்ளார். அந்த முழுமையை மேலும் செழுமையாக்கி நமக்குத் தருகின்றான் கம்பன்.

தெய்வநாயகன் தெளிந்த மாணுடன் :

இராமனைத் தெய்வமாகக் காட்டாமல், “நடையில் நின்றுஉயர் நாயகன்” ஆகிய மனிதனாகக் காட்டவே கம்பன் முயல்கின்றான் ஆனாலும், சில இடங்களில் தெய்வமாகக் காட்டவேண்டிய கட்டாயம் நேர்ந்துவிடுகின்றது.

தசரதன் மகனாக, வசித்தன் மாணுக்கனாக, குடிநலம்உசாவும் இளவரசனாக, கோசிகன் சொற்படி நடக்கும் கோமகனாக, சீதையின் காதலனாக, மணவாளனாக இவ்வாறு மனிதனாகவே பாலகாண்டம் முழுவதும் காட்சி தருகின்றான் இராமன். ஆனால், அகலிகை சாபம் நீக்கியபோது, சிவதனுசு முறித்தபோது, பரசுராமன் கர்வம் அடக்கிய போது, அவனது தெய்வத்தன்மை வெளிப்படத்தான் செய்கின்றது.

இவ்வாறே காண்டந்தோறும் சிற்சில இடங்களில் தெய்வத் தன்மை மேலெழுந்து தோன்றினாலும், அதைத் திறமையாக மறைத்துக் கொண்டு, உலகினர் தன்னை மனிதனாகவே நம்பும்படி முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் பெறுகின்றான் இராமன்.

யுத்த காண்டத்திலும் இந்த இரு வேறு இயல்பும் விரவியே காணக் கிடைக்கின்றன.

“அவன் பிறந்த பின்பே மேன்மையடைகின்றான்” என்பது வேத வாக்கு. “கர்மங்களுக்குக் கட்டுப்படாத இறைவன், கர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவரோடு ஒக்கப் பிறப்பது, பிறந்தால் அடியார்களைப் பாதுகாத்தலே தனக்குப் பயனாக இருப்பது முதலியன அவதாரங்களின் இயல்புகள்” என்பது திருவாய் மொழி ஈடு.

திருமாலுக்கு உரிய சௌலப்யம், சௌசீல்யம், வாட்சல்யம், சுவாமித்வம் ஆகிய கல்யாண குணங்கள், நித்ய விபூதியிலே (ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே) பகல் விளக்குப் போலே ஒளியிழந்து நிற்கும். ஏனெனில், அங்குள்ள நித்ய சூரிகளும் இறைவனுக்கு ஒப்பான திருக்குணங்கள் உடையவராக இருப்பதால், அக்குணங்கள் தனி ஒளி பெற வாய்ப்பில்லை. எளிமைக்கு எல்லை நிலைமாய், சம்சாரிகளுக்கும் முகம் கொடுக்கையாலே, அவதாரங்களில் அக் குணங்கள் இருளில் விளக்குப் போலே ஒளி பெற்று விளங்கும். இது கருதியே நம்மாழ்வார், அவதாரங்களை “ஒளிவரும் முழு நலம்” என்றும் “மாண்பு” என்றும் குறிக்கின்றார். பிறருக்காகத் தாழ்கின்றோமே என்ற நினைவு சிறிதும் இன்றி,

“என்னை நான் மனிதனாகவே நினைக்கிறேன்”¹ என்றும், “நான் உங்கள் உறவினனாகப் பிறந்துள்ளேன்”² என்றும் கூறியதற்கேற்ப அவ்வப் பிறவியின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு இறைவன் இருப்பான்.

தன் குணங்கள் பயன்பெறும் பொருட்டுத் திருமால் எடுத்த இராமாவதாரத்தில் படிப்படியாக, அக்குணங்கள் ஒளிவிஞ்சி வளர்வதைக் காண்டந்தோறும் காணலாம். யுத்த காண்டம் இறுதிக் காண்டமாக இருப்பதால், அக் குணங்கள் தம் எல்லையைத் தொட்டு நிற்கின்றன.

சரணுகதியின் பூரணம் :

இராமாயண காவியம் சரணுகதி சாஸ்திரம் எனப்படும். பால காண்டத்தில் தேவரின் சரணுகதியுள்ளது. இலக்குவன், பரதன், முனிவர்கள், காகாசுரன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோர் சரணுகதிகள் மற்றைய காண்டங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுட் சரணுகதியின் இலக்கணம் முழுமை பெறுவது, யுத்த காண்டத்தில் கூறப்படும் வீடணன் சரணுகதியில்தான்.

சுக்கிரீவனும், வீடணனும் ஆகிய இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் முரண்பட்ட பயனுக்காகச் சரணுகதி செய்தனர். சுக்கிரீவன் செய்த சரணுகதி, வாலியால் தீங்கு வரும் என்ற கலக்கத்தால் செய்தது. வீடணன் சரணுகதி, இராமன் தன்னைக் காப்பான் என்ற மனத்தெளிவால் செய்தது.

சரணுகதியின் ஐந்து அங்கங்கள் :

சரணுகதிக்கு ஐந்து அங்கங்கள் உண்டு என்று, பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. அந்த ஐந்து அங்கங்களும் வீடணன் சரணுகதியிலேயே காணக் கிடைக்கின்றன.

1. ஆநுகூல்ய சங்கல்பம் அதாவது இறைவனுக்கு அநுகூலமான செயலைச் செய்வது. பிராட்டியைப் பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி, இராவணனுக்கு வீடணன் உபதேசம் செய்தான். இது இறைவனுக்கு அநுகூலமான செயல்தானே !

2. பிராதிசூல்ய வர்ஜனம் அதாவது இறைவனுக்கு விரோதமான செயலை விலக்குவது. அனுமனைக் கொல்ல இராவணன் முயன்றபோது, வீடணன் அதனை விலக்கியது பிராதிசூல்ய வர்ஜனம்.

3. **மகர விசுவாசம்** அதாவது இறைவன் அவசியம் காப்பான் என்ற பெரு நம்பிக்கை. தன் தமையனுக்குப் பகையாகிய இராமனிடம் வருவதற்கு அஞ்ச வேண்டியிருக்க, சிறிதும் அஞ்சாமல் தன் சொந்த இடம் போல் நினைத்து வந்தது பெருநம்பிக்கையாகும்.

4. **கோப்த்ருத்வ வரணம்** அதாவது சரணடைந்தேன் ; ரக்ஷகனாக நீ இருத்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பது.

5. **கார்ப்பண்யம்** அதாவது இறைவன் ஆட்கொள்வதற்குரிய தகுதி தன்பால் இல்லை என நினைத்தல், செருக்கு இன்மை, மனம் இரங்கும் படி தாழ்ந்து நிற்கல்.

இந்த இயல்புகள் அனைத்தும் வீடணனிடம் இருந்தன.

முப்பெருங் குணங்கள் :

மேலும் வீடணன் சரணாகதியால் இறைவனின் ஞானம், சக்தி, கருணை ஆகிய முப்பெருங் குணங்களும் ஒரு சேர ஒளி பெற்றன எனலாம்.

வீடணன் சரணடைந்த போது வானரர் கருத்தை இராமன் உசாவுகின்றான். அப்போது,

“ நனிமுதல் வேதங்கள் நான்கும் நாமநூல்
மனுமுதல் யாவையும் வரம்பு கண்டநீ ”

என்று சுக்கிரீவன் கூறுவதால், இராமனது ஞானம் (சர்வஞ்ஞமும் தன்மை) புலனாகின்றது.

“ ..... பிறி தொன் றுனும்
வெற்றியே பெறுக ! தோற்க !
வீக ! வீயாது வாழ்க !
பற்றுதல் அன்றி உண்டோ? ”

என்றும்

“ காரியம் ஆக ! அன்றே
ஆகுக ! கருணை யோர்க்குச்
சீரிய தன்மை நோக்கின்
இதனின்மேல் சிறந்த துண்டோ? ”

என்றும்

இராமன் கூறியதால், அவன் கருணை விளங்குகின்றது.

“வேதியர் அபயம் என்றார்க்கு
அன்றுநான் விரித்துச் சொன்ன
காதையைக் குறித்து நின்ற
அவ்வரை கடக்க லாமோ?”

என்று கூறியதால், இராமனது ஆற்றல் தோற்றுகின்றது.

இருவேறு நிலைகள் :

பூங்கணை சிந்திவந்து மதனன் இறுப்ப, தீ நிறத்து அந்தி வந்து
இறுத்து அண்டம் கறுத்த காலையிலே,

“உடலினை நோக்கும்; இன் னுயிரை நோக்குமால்;
இடரினை நோக்கும்; மற்று யாதும் நோக்கலன்.
கடலினை நோக்கும்; அக் கள்வன் வைகுறும்,
திடரினை நோக்கும்; தன் சிலையை நோக்குமால்”

என்று கம்பன் காட்டிய வீர தரிசனம் செய்த நாம், மறுகணமே,

“பணிபழுத் தமைந்தபூண் அல்குல் பண்பினால்
பிணிபழுத் தமைந்ததோர் பித்தின் உள்ளத்தான்
அணிபழுத் தமைந்தமுத் தரும்பு செம்மணி
மணிபழுத் தமைந்தவாய் மறக்க வல்லனோ?”

என்று, சீதையை நினைந்து இரங்குகின்ற அவலக் காட்சியையும் காண்
கின்றோம்.

புல்லில் அமர்ந்து வருணமந்திரம் தியானித்து வருணனை வழி
வேண்டித் தவம் கிடக்கின்ற தவக் காட்சியைக் கண்ட நாம், ஏழுநாள்
சென்றும் வருணன் வாராமையால், சினங்கொண்டு அவன்மேல் வில்
வளைக்கின்ற உருத்திரக் கோலமும் காண்கின்றோம். சினந்து நின்ற
மறுகணமே, வருணன் அபயம் என்று வந்ததால், அவன்பால் இரங்கி,
அவன் பகையை அழித்து ஆட்கொண்ட அருட்காட்சி நம் கண்முன்
விடுகின்றது.

இராமன் மனத்தில் சினம் தோன்றுவது அரிது. திங்களில்
தீத்தோன்றினாற் போலச் சிறிது தோன்றினாலும், விற்பிடித்து நீர்கிழிய
எய்த வடுப்போல உடனே கருணையாக மலரும் காட்சியை, அடிக்கடி
யுத்த காண்டத்தில் காண்கின்றோம்.

சௌசீல்யம் - ஆர்ஜயம்

“எதிர்வரு மவர்களை எமையுடை யிறைவன்
முதிர் தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா
எதுவினை? இடரிலை? இனிது நும் மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர் கொல்? எனவே”

தெருவில் வரும் குடிகளின் நலம் வினாவும் பரிவுடைமைத் தோற்றம், பால காண்டத்தில் கண்டோம்.

குடி தழுவிச் செல்லும் கோமகனாக, குடிகளின் கருத்துக்கு மதிப்புத்தரும் கொற்றவனாக விளங்கும் சீர்மை யுத்த காண்டத்தில்தான் காண முடிகின்றது.

வீடணன் நீதி நெறிகளை இராவணனுக்கு எடுத்துரைக்கிறான். எதிர்ப்பவன் மானுடன் இல்லையென்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, சீதையை விட்டுவிடுவதே அறமென உணர்த்தி, அண்ணனுடைய மன மாசைப் போக்கிட முயல்கிறான். இராவணன் மனத்தை மாற்றிக்கொள்ள இசையவில்லை. எனவே இராமனைச் சரண்புக ‘அரண் பிறிது இலது’ என எண்ணி வருகிறான் வீடணன். பற்றுதல் அன்றி உண்டோ?’ என்று அவனை ஏற்க முடிவு செய்து விட்டான் இராமன். சரணம் அடைந்தவரைக் காப்பதே கடமை என்பதற்காகச் சில சான்றுகளையும் பின்னர்க் கூறுகின்றான். “நினக்கு அபயம் என்றான் உயிரைத் தன் உயிரின் ஒம்பாக்கையன் மீள்கிலா நரகில் வீழ்வான்” என்பதும் இராமன் கருத்து. “அபயம் என்ற பொழுதத்தே அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு” என்பதும் அவன் அருளுரை.

யார் மறுத்தாலும், எது நேர்ந்தாலும் வீடணனை ஏற்கத்தான் போகின்றான். ஆயினும் தன் நண்பர்களாகிய வானர வீரர்களின் கருத்து அறிந்து ஒப்புதல் பெறுதல் வேண்டும் என்று அவன் பேருள்ளம் கருதுகின்றது. வானர வீரரிடம், “கைப்புகற் பாலனோ கழியற் பாலனோ?” என்று வினவுகின்றான். அனுமனைத் தவிர அனைவரும் “வீடணனை ஏற்கலாகாது” என்றே ஒருமுகமாக மறுத்துரைக்கின்றனர்.

வீடணன் “கைப்புகற் பாலனோ கழியற் பாலனோ?” என்ற ஐயம் இராமனுக்கு இருந்திருப்பின், பெரும்பான்மையினர் கருத்தையே ஏற்றல் வேண்டும். இராமன் முன்பே முடிவு செய்து விட்டமையால், “மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றியே பெற்றி” என்று தீர்ப்புக் கூறுகின்றான்.

தங்கள் கருத்தை இராமன் புறக்கணித்துவிட்டானே என்ற வருத்தம், சுக்கிரீவன் முதலியோருக்கு வரலாகாது என்றும் நினைக்கின்றான் இராமன். அதற்காகச் சரணடைந்தாரை ஏற்றுக்கொண்ட சில வரலாறுகளை அடுக்கிவிட்டு, இறுதியில் “அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு என்பது இயம்பினீர் என்பால் வைத்த காதலால்” என்று சாதுரியமாக இரு பொருள்படப் பேசி முத்தாய்ப்பு வைக்கின்றான்.

இராமன் சொன்ன தொடரை இரு வகையாகப் பிரித்து, இரு வேறு பொருள் கொள்ளலாம்.

“அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு என்பது (கடப்பாடு என்பது அபயதானம் ஈதலே ஆகும்.) ஆயினும் என்பால் வைத்த காதலால், (எனக்கு ஏதும் தீங்கு வரலாகாதே என்று கருதி மறுத்து) இயம்பினீர்” என்பது ஒரு வகைப் பொருள் இதுதான் இராமன் கூற வந்த கருத்து.

“என்பால் வைத்த காதலால், அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு என்பது இயம்பினீர்” என்பது இன்னொரு பொருள்.

தன் நண்பர்கள் வீடணனை ஏற்பதில் தன் கருத்தையே உடைய வர்கள் என்றும், அவர்கள் உரை மறுப்பது போலத் தோன்றினும், அவ்வுரையின் உட்பொருள் வீடணனை ஏற்பது தகுதியே என்பதுதான் என்றும் இராமன் பேசுவதாக அத்தொடர் அமைகின்றது.

வானர வீரர்கள் அனைவரின் கருத்தையும் வடித்துத் தந்ததே மாருதி உரை என்றும், ஆதலால் மாருதி கருத்தை ஏற்பது அனைவரின் கருத்தையும் ஏற்பது ஆகும் என்றும் இராமன் உரையால் அறிய முடிகின்றது.

“மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றி” என்பது அனுமனின் கருத்து, அனைவரது கருத்தின் சாரமே என்பதைக் காட்டுகின்றது. முன்பே உள்ளதைத்தானே வடிக்க முடியும்? முன்பே உள்ளது சுக்கிரீவன் முதலியோர் கருத்துத் தானே! அதைத்தானே மாருதி வடித்துக்கூறியிருத்தல் கூடும்! அவர்கள் உரை மறுப்பதுபோல் தோன்றினாலும், அவ்வுரைகளின் உட்பொருள் ‘மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றியே’ என்றும் கொள்ள இராமன் உரை இடம் தருகின்றது.

இவ்வாறு பக்குவமாக நண்பர்களை அரவணைத்து இராமன் கூறிய பிறகு, யாருக்காவது மறுத்துப் பேச மனம் வருமா? இடந்தான் உண்டா? அனைவரும் இராமன் கருத்தையே ஒப்பினர். இராமனது செவ்விய மதுரம் சேர்ந்த நற்பொருளில் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல், அவ்வாறு மறுக்காமல் ஒப்பும்படி செய்துவிட்டது.

தன் பரிவாரங்களைத் தனக்குச் சமமாகக் கருதி, அவர்கள் கருத்துக்கு மதிப்புத் தந்து, அவர்களோடு பரிமாறும் குணத்திற்கு ஆர்ஜவம் என்று பெயரிடுவர் வைணவ ஆச்சாரியர்கள். உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனோடு ஒப்பாகப் பழகுவது சௌசீல்யம் எனப்படும். உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் கருத்துக்கு இசைந்து, அவன் விருப்பப்படி இயங்குவது ஆர்ஜவம். சௌசீல்யம், ஆர்ஜவம் ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ள நுட்பமான வேறுபாடு இதுதான். தமிழில் நேர்மை என்ற சொல், ஓரளவு ஆர்ஜவம் என்றதன் பொருளைக் காட்டுவதாகக் கூறுவர்.

கல்யாண குணங்களிலே நுட்பமான - வேறெங்கும் காண முடியாத - முதமணியான - இந்த ஆர்ஜவ குணமென்னும் குன்றேறி நிற்கும் இராம தரிசனம் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

சொல் வன்மை :

வேறு சொல் வெல்ல முடியாதபடி கூறுதல், பிறர் விரும்பி ஏற்கும்படி கூறுதல், பிறர் சொல்லின் பயனைக் கொள்ளுதல் ஆகியவை சொல் வன்மைக்கு இலக்கணமாக வள்ளுவர் வகுத்துள்ளார்.

இந்த இலக்கணம், முழுமையாக மேலேகண்ட இராமன் உரையில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழலாம்.

“மாருதி சொன்ன பெற்றியே பெற்றி” என்று மாருதி சொல்லின் பயனை ஏற்றுக் கொண்டான். பிறர் மறுத்துரையாதவாறும் அவர்கள் விரும்பி ஏற்குமாறும் சாதாரியமாக உரையாடினான் இராமன்.

‘தென் சொல் கடந்தான்; வட சொற்கடற்கு எல்லை தேர்ந்தான்’ என்று இராமனது சொல்லாற்றல் அயோத்தியா காண்டத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அந்தச் சொல்லாற்றல் இதுகாறும் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் அமையவே இல்லை. வனம் செல்லுங்கால், “உடன் வருவேன்” என்ற சீதையின் கருத்தை மாற்றும் ஆற்றல் இராமன் சொல்லுக்கு அமையவில்லை. மாய மானின் பின் சென்ற

போதும், சீதையின் சொல்வழிப் பட்டானே தவிர, தன் சொல்வழிச் சீதையைக் கொணர்ந்திலன். “அது மாயமான்” என்றான் இலக்குவன். அல்ல என மறுத்து உரையாடுகின்றான் இராமன். ஆயினும் அவன் சொல்லுக்கு இலக்குவனை வழிப்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லை. தூர்ப்பணகையுடன் அசதியாடுகின்றான். அவன் சொல்லாற்றல் அவனைத் திருத்தவில்லை. மாருகக் கேடே பயந்தது. கோசலை, குகன், பரதன் முதலியோருக்கும் இராமன் சொற்கள் மனநிறைவு தரவில்லை என்றே கூறலாம்.

யுத்த காண்டத்தில்தான் - வானரவீரர் கருத்தை உசாவியபோது தான் - இராமனின் சொல்லாற்றல் முழுமையாகப் பயன்பட்டது. வீடணனை “நஞ்சினில் கொடியவன்” என்று கூறிய சுக்கிரீவன், இராமன் சொல்லின் வசப்பட்டு விட்டான்.

“ஐயுற வெல்லாம் தீரும்

அளவையாய் அமைந்தது அன்றே,

தெய்வநா யகனது உள்ளம்

தேறிய அடைவே தேறி,

கைபுகற்கு அமைவ தானான்,

கடிதினின் கொணர்வல் என்னு

மெய்யினுக்கு உறையுள் ஆன

ஒருவன்பால் விரைவின் சென்றான்”

என்பது அதைக் காட்டுகின்றது.

“ஐயுறவு எல்லாம் தீரும் அளவையாய் அமைந்தது” என்ற தொடர் இராமனது சொல்லாற்றலின் பயனை உணர்த்துகின்றது. “தெய்வநாயகனது உள்ளம் தேறிய அடைவே தேறி” என்ற தொடர் இராமனது சொல்லாற்றல், தான் கருதியதைச் சுக்கிரீவனும் கருதும்படி செய்துவிட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

கருணைப் போர் :

தாடகையோடு இராமன் செய்தது “கன்னிப் போர்”. கரதாஷணரோடு செய்த போரும், இலக்குவன் கருத்துப்படி “தோளினைத் தின்னு கின்ற சோம்பினைத் துடைக்க வந்த” சிறுபோரே. யுத்த காண்டத்தில் தான் இராமனது போர் முழுப்போராகி, விழுப்போராக உயர்கின்றது. வெற்றி பெறுவது மட்டும் குறிக்கோளாக இருத்தல் கூடாது. அந்த வெற்றியைப் பெறும் வழியும் தூய்மையாக அமைதல் வேண்டும் என்ற தற்காலக் காந்திய நெறிக்கு வழி வகுத்தது இராமனது போர்நெறியே.

போரில் வெறுங் கையறாய் நின்ற இராவணன் உயிரை ஒரு சரமே போக்கியிருக்கும். சீதையைக் கவர்ந்த பேதையை அவ்வாறு கொன்றிருப்பினும் அறம் அன்று என்று யாரும் குறை கூறவும் இயலாது.

“அறம் கடந்தவர் செயலிது என்று

உலகெலாம் ஆர்ப்ப

நிறம் கரிந்திட நிலம் விரல்

கிளைத்திட நின்ற”

இராவணனை நோக்கி, “பாவி நீ இறத்தி! நான் அது நினைக்கி லென் நின் தனிமை கண்டு இரங்கி” என்று அருளுரை கூறிப், பகைவனுக்கு இரங்கும் பாங்கினை உலகுக்கு உணர்த்துகின்றான். “தேவியை விடுத்து உன் ஆவியைக் காத்துக்கொள்” என்று அறிவுரை கூறி, “அல்லையாம் எனின், உனக்கு உள்ள வலியெல்லாம் கொண்டு இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்றருளி கருணையின் உச்சிக்கே சென்றுவிடுகின்றான் இராமன். உலக இலக்கியங்களில் இத்தகைய அருட்காட்சி காண்பது அரிது.

கச்சியப்பர் தம் கந்த புராணத்தில், இதை அப்படியே மறுபதிப் பாகப் பதித்துக் கொண்டுள்ளார். இராமன் கருணையின் சீர்மைக்கு அது தக்க எடுத்துக் காட்டு.

கருணைத் தூது :

தாடகையைக் கண்டு “இவள் பெண்” என நினைந்து அம்பு எய்யத் தாழ்த்தது உண்டு. அஃது அவள்மேல் கொண்ட கருணையால் அல்ல. தன் வில்லின் ஆற்றலுக்கு மாசு வரக்கூடாது என்பதற்காகவே. அவளை அழைத்து அறிவுரை கூறி, அவள் திருந்துவதற்கு வாய்ப்பை இராமன் தரவில்லை.

கரதாஷணர் போரிலும், அவர்கள் மனம் திருந்த வாய்ப்புத் தரவில்லை. இராவணனுக்கு மட்டும் இருமுறை வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. முதற்போரில் வாய்ப்புக் கிடைத்ததை மேலே கண்டோம். பெரும் பிழை செய்த இராவணன்பால் “தேவியை விடுக” என்று அங்கதனைத் தூது விடுத்தது இன்னொரு வாய்ப்பாகும்.

கருணைக் கொடை :

கும்பகருணன் கதிர்வரப் பணிப்பட்டாலெனப் படை துறந்து தனிப்பட்டு நிற்கையில் அவனை நோக்கி,

“ ஏதி யோடுஎதிர் பெருந்துணை இழந்தனை
எதிர் ஒரு தனி நின்றாய்
நீதி யோனுடன் பிறந்தனை ஆதலின்
நின் உயிர் நினைக்கு ஈவென் ”

என்று பேசிய பெருங் கருணைக் கொடை யுத்த காண்டம் தவிர வேறு எங்கே உள்ளது.

இராவணனின் ஒற்றர்கள் சுகனும் சாரனும். அவர்கள் குரங்கு வடிவம் கொண்டு, வானரப் படையுடன் கலந்திருத்தனர். வீடணன் அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

கூட்டிய விரல் திண் கையால் குரங்குகள் அந்த ஒற்றர்களைக் குத்தினர். மீட்டு ஒரு வினை செய்யாமல் மாணையின் கொடியால் கட்டிப் பூட்டிய கையராக வாயால் குருதியே பொழியும் வண்ணம் இராகவன் முன் நிறுத்தப்பட்டனர்.

அவர்களின் அவலநிலை கண்ட இராமன் மனம் இளகியது. பகைவனின் ஒற்றர் இவர் என்பதை மறந்தான். “நோகும்படி குரங்குகள் பிழை செய்ததனவோ?” என்று வினவி ஆறுதல் கூறினான். “தஞ்சம் என்று வந்தோர்தம்மை நாம் பிழை செய்யலாமோ? நலியலீர்! விடுதிர்!” என்று குரங்குகளுக்கு ஆணையிட்டான். இராமனின் இரக்கச் செயல் கண்ட கம்பன் இங்கு அவனைக் ‘கருணையங் கடல்’ என்று குறிப்பிடுகின்றான். பகைவர் பாலும் பரிவு காட்டும் இத்தகைய செயல் மனிதரால் ஆவதன்று, தெய்வத்துக்கே உரியது எனக் கருதிய கம்பன், இராமனை இங்குப் பாம்பிழைப் பள்ளி வள்ளலாக-திருமாலாகக் காட்டுகின்றான்.

கருணையின் இமயம் :

இராவணன் இறுதிப் போரிலே சோரி சோர உணர்வு துளங்கிக் கைதுறந்த படையினனாய்க் கண்ணகன் மெய்துறந்த உணர்வினனாய்த் தேரின்மேல் வீழ்தலும், அவன்மேல் அம்பு எய்வதைத் தவிர்த்து நின்றான் இராமன். அப்போது மாதவி,

“ தேறினால் பின்னை யாதும் செயற்கரிது
ஊறுதான் உற்ற போதே உயிர்தனை
நூறுவாய் ”

என்று நாக்கினான்.

“படைதுறந்து மயங்கிய பண்பினன்
இடைபெறும் துயர் பார்த்து இகல் நீதியின்
நடைதுறந்து உயிர் கோடலும் நன்மையோ?
கடைதுறந்தது போர், என் கருத்து”

என்று இராமன் அம்பு எய்ய மறுத்துவிட்டான். இராமனின் கருணைச் சொல் கேட்டு “ஏவர் அஞ்சலியாதவர்?” என்று கம்பன் வினவுகின்றான். பகைவரிடத்தும் அறம் உன்னிய கருணைச் செயல் கண்டு உலகெலாம் இராமனை வணங்கியது என்பது கருத்து.

திகைப்பும் தெளிவும் :

“தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனை போலும் செய்கை” என்று வாலி கேட்டான் கிட்கிந்தா காண்டத்திலே. ஆம் இராமன் சீதையைப் பிரிந்த பின்பு செய்வதறியாது திகைத்துத்தான் இருந்தான். அந்தத் திகைப்பினால்தான் சிறியன சிந்தியாத - பொய்யுரையாத புண்ணிய - வாலி - கொல்லப்பட்டான். இன்று வரை வாலி வதம் பிரச்சினைக்கு உரியதாகவே ஆகிவிட்டது.

யுத்த காண்டத்திலும் இராமன் தேவியைப் பிரிந்துதான் இருந்தான். ஆனால் இங்கு அவன் செயல்கள் அனைத்தும் திகைத்த செயல்கள் அல்லாமல், தெளிந்த செயல்களாகவே அமைந்துள்ளன. மேலே கூறிய நிகழ்ச்சிகள் இதைத் தெளிவு செய்கின்றன. இது யுத்த காண்டத்துக்குப் பெருமை அன்றோ?

கேட்ட வரமும் காட்டிய பரிவும் :

இந்தக் கருணைச் செயல்களுக்கெல்லாம் சிகரமாக இறுதியில் ஒன்றைக் காண்கின்றோம். போர் முடிந்தது. சீதையை இராமன் காண்கின்றான். இராமன் சுடுமொழி கூறியதால், சீதை தீயிடைப் புகுந்து வெளி வருகின்றாள். இராமனைத் தெருட்டுமாறு துறக்கத்திலுள்ள தசரதனை வரவழைக்கின்றான் சிவபெருமான். இராமனைக் கண்டுமகிழ்ந்த தசரதன் “ஏதாவது வரம் கேள்” என்கின்றான். இராமன் யார் மாட்டும் ஒன்றும் பெற்றறியாதவன். ஆதலால், “இன்று உன்னைக் காணப் பெற்றேன். இனிப்பெறுவது என்?” என்று மறுக்கின்றான்.

“ஆயினும், உனக்கு அமைந்தது ஒன்று உரை” என்று வற்புறுத்துகின்றான் தசரதன்.

“தீயன் என்று நீ துறந்த என்

தெய்வமும் மகனும்

தாயும் தம்பியும் ஆம்வரம் தருக”

KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
PHONE: A-436846

என்று தந்தையை வணங்கினான் இராமன்.

முடி துறந்து வனம் புகுந்து மனையிழந்து படாதனபடுவதற்
கெல்லாம் காரணமானவன் கைகேயி. அவள்மேல் சீறிப் பாய்வது
இயல்பாக இருக்க, அவளுக்காகப் பரிந்து வரம் கேட்ட பண்புடைமை
கண்டு உயிர்கள் எல்லாம் இராமனை வழத்தி வாய் திறந்து எழுந்து
ஆர்த்தன என்கின்றான் கம்பன்.

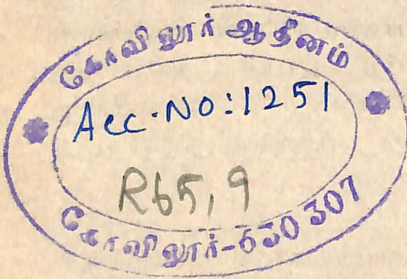
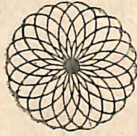
தேவர்கள் இராமனை நோக்கி “வீர! நீ வேண்டுவ வரம் கேட்டி
யால்” என்று வேண்டுகின்றனர். இராமன், தனக்காக ஏதும் கேட்டிலன்”
அரக்கர்கள் கிளர் பெருஞ் செருவில் வீட்டமாண்டுள குரங்கெலாம்
உயிர் பெற்று எழுக” என்பதே அவன் கேட்ட வரம். வானரர் பால்
இராமனுக்கு இருந்த பரிவும் பாசமும் கருணையுமே இங்கும் வெளிப்
படுகின்றது.

இராவண வதம் முடிந்த பிறகு, அனுமன் சோபனம் சொல்ல
வருகின்றான். “திரிசடை தவிர, மற்ற அரக்கியர் தங்களை வினையினால்
சுட வேண்டுவென். உன்னை விழுங்குவம் என்றுள்ளாராகிய இவர்களின்
வரைசெய்மேனியை வள்ளுகிரால் பிளந்து இரைசெய்வேன்” என்று
சீதையை வேண்டுகின்றான். அரக்கியர், தாம் அழிவது உறுதி என்ற
அச்சத்தால் “அன்னை நின் பாதமே விடலம். மெய்ச்சரண்” என்று
அலறினர். “இவர்கள் கூனியிற் கொடியார் அலரே! கூனி செய்த
கொடுமையைக்கூடப் பெருமாள் மறந்தாரே! இவர்களுக்குத் துன்பம்
செய்யற்க” என்று இராமனின் கருணையை நினைந்து தன் பரிவை
வெளியிட்டான் பிராட்டி.

இறைவன் கருணைத்திறம் யுத்த காண்டத்தில் விஞ்சியிருந்தமை
யால்தான், தேவர்க்கும் தேவராகிய பிரமனும் சிவனும் இராமனைப்
பரம்பொருள் என்று துதித்துப் பாராட்டுகின்றனர். பிற காண்டங்களில்
விராதன், கவந்தன், இந்திரன் முதலியோர் மட்டுமே இராமனைத் துதித்
துள்ளனர் என்பதைச் சிந்தித்தால், யுத்த காண்டத்தின் பெருமை
புலப்படும்.

- 1) இராமன் வாக்கு. வால்மீகி இராமாயணம் யுத்த காண்டம் 120:11
- 2) கண்ணன் வாக்கு. விஷ்ணு புராணம் 5:13:12

மலருக்கு வண்ணம் ஊட்டிய வள்ளல்கள்.

திருமிகு P. R. விஜயராகவ ராஜா, ஸ்ரீராம் புராடக்ட்ஸ்	600	00
,, A. K. D. ரெங்கசாமி ராஜா குமாரர்கள்	300	00
,, N R. சுப்பிரமணிய ராஜா, தலைவர், ரோட்டரி கிளப் }	300	00
,, M. A. சுப்பிரமணிய ராஜா, 'சாந்தம்'	300	00
,, K. P. அய்யப்ப ராஜா, துணைத் தலைவர், லயன்ஸ் கிளப் }	300	00
,, P. N. சிவசங்கர ராஜா, S/o திரு P. S. நாராயண ராஜா, அறங்காவலர், ஸ்ரீ கோதண்டராமர் கோவில் }	200	00
,, S. R. சூரியநாராயண ராஜா, S/o. S. M. ராமசாமி ராஜா, சேர்மன் சங்கார் ராஜா தெரு }	200	00
,, P. B. சின்னவெங்கட்ட ராஜா, தலைவர், லயன்ஸ் கிளப் }	200	00
,, A. K. D. தர்மகிருஷ்ண ராஜா, தர்மராஜா தெரு	150	00
,, N. R. K. சுப்பராம ராஜா, P S K. நகர்	100	00
,, S. S. ராமசுப்பிரமணிய ராஜா, பஞ்சு மார்க்கெட்	100	00
,, P. மணி ராஜா, ஸ்ரீராம் கிருஷ்ண டிம்பர்ஸ்	100	00
,, K. R. நாராயணசாமி (ஆடிட்டர் ராஜா)	100	00
,, A P உசேன் இப்ராகிம், சம்மந்தபுரம்	100	00
,, S N. பெருமாள் ராஜா, பத்திரம் எழுதுபவர்	100	00
,, எஸ். குழந்தைவேலு, முகில்வண்ணம்பிள்ளை தெரு	100	00
,, K. A. ஜெயராம் ராஜா, ப்ளவர் ட்ரான்ஸ்போர்ட்	100	00
,, த. சீ. பீம ராஜா, நட்டுக்கால் ராஜா தெரு	100	00
,, எஸ். எஸ். மாடசாமி ராஜா, நத்தவனம் தெரு	100	00
,, ஏ. நாகரத்தினம், ரத்தினம் மெடிகல் மார்ட்	100	00
,, சே. சி. ராமகிருஷ்ண ராஜா, லட்குமியாபுரம்	100	00
,, S. R. பாலசுப்பிரமணியம்	100	00
,, P. R. சக்திவேல் ராஜா, காண்ட்ராக்டர்	100	00
,, K. L. சுந்தரமூர்த்தி ராஜா, வெல்லம் வியாபாரம்	100	00